

Az alamizsnálkodás. Az imádság. A böjt

„Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Így semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál. Amikor tehát alamizsnát adsz, ne kürtöltess magad előtt, mint a képmutatók teszik a zsinagógában és az utcán, hogy dicsérjék őket az emberek! Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te úgy adj alamizsnát, hogy ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb. Így alamizsnád titokban marad, és Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz. Amikor imádkoztok, ne tegyetek úgy, mint a képmutatók, akik az emberek szeme láttára szeretnek imádkozni a zsinagógában meg az utcasarkon, hogy mutogassák magukat! Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te, amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót, s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz. ... Amikor böjtöltök, ne öltsetek olyan ábrázatot, mint a képmutatók, akik komorrá változtatják arcukat, hogy lássák böjtölésük! Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te, amikor böjtölsz, kend meg fejedet és mosd meg arcodat, hogy ne lássák rajtad az emberek, hogy böjtölsz, hanem csak Atyád, aki a rejtekben is ott van! Akkor Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.”

Három esetről olvasunk a mai szentírási szakaszban. Mindhárom a zsidó vallási rituálé része, kötelező elem. Elfogadott, elvárt és elismert. A mi korunkban ezek az időről időre, az élet során ismétlődő események kevésbé vallási színezetűek, inkább kulturális, szociális, karitatív, humánus indítékúak.

Szembeűnő, hogy e három, Jézus által kiemelt vallási gyakorlatnak itt nincs pozitív vagy negatív előjele. Jézus a korabeliek számára természetes és elvárt, megkérdőjelezhetetlen vallási cselekedetből indul ki. Ez az alamizsna, az ima, és a böjt.

Lát szólag a felsorolt tetteknek nincs céljuk. Az alamizsnálkodás nem a szűkölködők megsegítése érdekében említődik, az ima sem úgy, mint az Istennel való kapcsolat kialakításának személyes, közvetlen módja, és a böjt sem úgy, mint az önnevelés egyik lehetséges, önfegyelmű célú, hangsúlyos eszköze.

Ebben a szentírási részben nem kapunk választ arra kérdésre, hogy ezek közül, vagy ezeken kívül mit kell tennünk, és mit nem, mert mi a jó és mi a rossz. Jézus elfogadó, és nagyon racionális: csak módszerről beszél; a módszerhez köti a következményt. Csak arról beszél, hogy hogyan tedd, amit teszel, mert a mód, ahogyan teszed, az utal tetteid okára és céljára, az adja meg cselekedeted értékét Isten szemében.

Miért teszel valamit? Mi a célod azzal, amit teszel? Mi az oka? Mi a tartalma? Gyerekkorunk óta arra nevelődünk, így szocializálódtunk, ezt várjuk, sőt várjuk el, erre „hajtunk”: a dicséretre, az ötöstre, az elismerésre, a simogatásra, a jó szóra. A családban, az iskolában, a lakókörzetben, a munkahelyen, a villamoson, az utcán és a közértben. Azt tanultuk, hogy jól kell viselkedni, és ezt napjaink szinte állandó versenyhelyzeteiben fel kell mutatni.

Kereskedelem

Tudjuk, hogy számtalan esetben a cselekedeteink mikéntjébe üzleti, kereskedelmi motívumok is beleszövődhetnek. Nemcsak iskolai, munkahelyi környezetben, hanem valláshoz kapcsolható, ahhoz közelálló megfontolások mélyén gyakran rálelünk Istennel való egyezkedési szándékunkra. „Csak most az egyszer segíts, ha sikerül a (pl. vizsga), én soha többet nem teszem ezt vagy azt... és megteszem még amazt is...” Mondják, a zuhanó repülőgép is egy csapásra ateistamentessé válik.

Elhatárolódás

„Izzadjon meg kezedben az alamizsna, tudd, hogy kinek adod, ki a rászorult” (Didakhé).

A böjt, az ima, és hasonlóképpen az alamizsnálkodás előkészítése is elhatárolódást jelent a haszon-szerzésre optimalizált külső világtól, és az emberek kandi tekintetétől. Befelé figyelést, befelé fordulást, zavaró tényezőktől való eltávolodást igényel az ember. Olyan dolgokat és körülményeket is kizárunk ilyenkor, amelyek általában semleges vagy pozitív tartalommal bírnak azért, hogy valamilyen értékesebbnek felismert célhoz közelebb juthassunk. Ebben akadályoznak, vagy zavarnak még a természetes dolgok is.

Az ember a lelki élet során saját magáról akar többet megtudni, hozzáigazítani magát, mindennapjait, törekvéseit egy belső iránytűhöz. Összehasonlíttja jelenlegi életét azzal az életprogrammal, melyért a földre született; összeveti lehetőségeit a korlátokkal, melyek között él, útmutatást keres és talál a hogyan továbbra. A lélek indíttatásait, a szív döntéseit, és a gyarlóság korlátait veszi számba. Ezekről nem szívesen beszél, menet közben semmiképpen sem oszt meg gondolatokat, *magatartásával nem provokál ki érdeklődést*, hiszen az túl korai lenne még.

Jól tudjuk, hogy még a steril laboratóriumi vizsgálatok eredményeit is befolyásolja, a vizsgált folyamatot torzítja a megfigyelés, a jelenlévő megfigyelő személye. Mennyivel inkább igaz ez ránk nézve: megváltozunk, ha néznek minket, még akkor is, ha nem is látjuk a titokban figyelőt. Zavartalan együttlét bárkivel is – Istennel, saját belső világunkkal – csak intim körülmények között, kamrában, rejtekben lehetséges.

Képmutatás

Elhatárolódnai a külső világtól mást is jelenthet. Mit mondhatunk arról az emberről, aki a közfigyelmet tudatosan megszervezi magának azért, hogy nyilvánosan adakozhasson, vagy azért, hogy böjtölése köztudott és elismert legyen. Az, akit a három esetben bemutat Jézus, az a képmutató, a színész. Ő szintén elhatárolja magát, valós énjét, valódi gondolatait és döntéseit a többiektől. Képet mutat fel – csak éppen nem saját magáról. Ő nem látszik azon a képen – másképp mondva: nem ő látszik rajta. Erre gonddal ügyel. A kép mögött él, a képhez képest ő nagyon más. Miben? Törekvéseiben, alapvető igényeiben, irányultságában. A paraván, amit látunk, a kép, amit mutat, éppen azt a célt szolgálja, hogy eltakarja őt.

Maga és a többiek közé olyan díszletet emel, amely a külvilág nézői számára elfogadható, sőt dicséretre méltó. És a környezetet alkotó embereknek, véleményformálóknak, a számára fontosoknak tetszik a mutatvány. Erich Fromm marketing-személyiségnek határozza meg az ilyen embertípust, akire jellemző az is, hogy mindig annak ad igazat, akivel éppen beszél. Ettől hasznót remél, vár, elvár és kap. A marketing-személyiség a vallási (és nemcsak vallási) cselekményeket a szokások miatt hajlja végre – de ezekben sem ő maga nincs jelen a maga tudásával, meggyőződésével, döntéseivel és akaratával, sem Isten, akivel kapcsolatban maga a tett mint ok, mint indok felmerül.

Jézus nem tér ki korunknak arra az erős igényére, sőt gyakorlatára, hogy hajlamosak vagyunk megmagyarázni annak az embernek a magatartását, aki csak a „szín”-en létezik, csak ott él, csak ott VAN, csak a „szín”-nek él, szól, beszél, cselekszik, és aki a színpadról lelépve (otthon, utcán, munkahelyen, bárhol az életben máshol) már nem ugyanaz az ember. Akinek ahhoz nincs sok köze, amit a színen elvárnak tőle, és amit eljátszik mert tettének célja érdekeinek teljesülése, mely a nyilvánosság révén megvalósul.

Magyarázataink e személyiségre manapság meglehetősen sematikusak. Általában az enyhítő körülmények felsorolására szorítkoznak: nehéz gyerekkor, és a mentő körülményeket keresik: fél valamitől, nem tud – szeretne, de nem képes –, és/vagy nem akar hitelessé válni. Vagy pl. pótlást keres, hogy személyisége, bizonytalan egyénisége egyensúlyt találjon. A külső megerősítés létfontosságú a számára, azért, hogy „kis senki valójánál” többnek érezhesse magát. Hogy hasonuljon a többiekhez, azokhoz – a látszat és önmenedzselés szerinti – sokakhoz, a sikeresekhez, akiknél társadalmilag is kevesebbnek, alávettettebbnek érzi magát. Ő „csak” meg akar felelni. Ahogy gyerekkora óta mindig.

Nyájhoz tartozni

Ez nagyon kényelmes, nagyon békés, máskor pedig üzletileg indokolható, sokak számára életbevágó, életmentő lehet. Nyájhoz tartozni azonban csak a nyájtagok színe előtt felmutatható és külsőleg legalább velük azonosan kivitelezett cselekedetekkel lehet. Nem szükséges a bátorság, és majd nem kell a szokásoktól való „deviáns”-nak minősített eltérést magyarázni. Nem kell szembeállni senkivel. Béke, nyugalom.

Aztán meg, ugye, elég formailag megfelelni – nem kíván tőlünk gyökeres változást, végiggondolást, töprengést. Nem kíván sokat. Csak alkalmazkodást. Jó fejnek lenni mindig termékeny és kifizetődő. A jó fej nemcsak magának hasznos, de szinte mindenkinek. Helyeslésével, utánzásával hátországot ad a hangadóknak, miközben megerősíti a hangerővel fedett, magukban is bizonytalan nagyszájúakat. Tőlük is elismerést vár és kap. Ehhez a magatartáshoz elég kevés kell: úgy viselkedni, mint mások, és óvatosan, néha túltenni még a strébereken is. Ez csodálatot vált ki a nézőközönségből, hálát az alamizsnát elfogadóból.

Összefoglalásul:

ez az egyszerűbb, az erőfeszítést nem igénylő magatartás,
benne maradunk a fősodorban,
jó üzlet van számára a dologban,
nem kell gondolkozni, mérlegelni, nem kell önálló döntést hozni,
felölttként is lehet, és elégnek bizonyul kiskorúnak maradni.

Mikor jön el az idő, amikor mindez már nem számít – amikor önjáróvá, belsővé válik az igény: jót cselekedni, imádkozni, böjtölni. Hitelessé, igazgá válni, változni, fejlődni. Hogyan érlelhetjük ki ezt magunkban – vagy életünk végéig megmaradunk kicsit infantilisnak? Gyereknek?

Legyél „csak” Istennek tetsző – mondja Jézus.

Cselekedeteid okát és célját az a mód mutatja meg, *ahogyan* teszed azokat. Ha Istenhez szólsz, és az valóban fontos neked, akkor nem osztod meg a figyelmedet sem más személyekkel, sem más tevékenységekkel. Kizárod az oda nem illő, megosztó körülményeket. Amit teszel, azt külső, zavaró momentumoktól teljesen megtisztítva tedd. Ebben az állapotban magától értetődő, lehetséges és természetes számon *nem* tartani a jótetteket (ne tudja a jobb kéz, mit csinál a bal), nem várni hálát, köszönetet, csodálatot. *Legyél.* Ez a létige nagyon sokat fejez ki a tartalomból. Azt a szintet, ahol éppen vagy, és azt fejlődési perspektívát, ami teremtett valód, azaz személyiséged lehetősége. Mi ez a lehetőség? A belső szabadság visszaszerzése minden hiábavaló, közvélekedéstől és személyektől való függési viszony leépítése után. Jézus szerint ehhez kapcsolódik a következmény: az Atya jutalma, melynél nincs fontosabb és nagyobb immanens és transzcendens életünk szempontjából.

Vinczéné Géczy Gabriella, Budapest

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és úgy kövessen.”

A sors fintora, hogy pont nekem jutott ez a szakasz. Szenvedésről, keresztéről olvasunk, és most arról kellene elmélkednem, hogy ha Jézushoz tartozunk, akkor nekünk is üzembiztosan szenvedés és kereszt az osztályrészünk. Jézus követése nem diadalmenet, mint ahogy az Ő életútja sem volt nehézségektől mentes. Ha el akarjuk kerülni a szenvedést, a keresztet, nem tartozhatunk Jézushoz.

Márpedig a helyzet az, hogy én mindenfajta szenvedéstől irtózom. A filmek erőszakos jeleneteit (pl. Mel Gibson: A passió, vagy Eperjes Károly: Magyar Passió) nézni sem tudom. Sokszor gondolkodom arra, hogy az ávós kínvallatásoknál én valószínűleg nagyon gyáván viselkedtem volna, az erőszak hatására mindent bevallottam volna, amit el sem követtem, hogy elkerüljem a kínszenvedést.

Mit kezdjek hát mégis a mai szöveggel? A fizikai szenvedés eddigi életem során szerencsésen elkerült. Lelki szenvedésekben azért néha volt részem, amikor például nagylányunk balesetének helyszínére siettem, az életéért reszketve, vagy amikor kicsi unokánk agyműtétje idejét végigimádkoztuk. Szerencsére ezek a nehéz helyzetek mind jól végződtek.

Két dolog jut most eszembe. Az egyik Teréz anya mondása: „Szeress úgy, hogy fájjon!” Igen, ha kisebb-nagyobb dolgokban le tudok mondani a magam akaratáról mások javára, az tud fájdalommal is járni. De rögtön ott van mellette az öröm is, hogy meg tudtam tenni. A másik dolog: Ha a „kereszt” szót az „iga” szóra cserélem, az már nem olyan félelmetes. Az iga nem okoz feltétlenül fájdalmat, de segít az irányt tartani, a kilengéseket elkerülni. Az igát viselő állat vagy ember nem azt teszi, amihez kedve van, hanem amit tennie kell. Járhat ez is fájdalommal, de az irányban maradás örömet is okoz. Ráadásul tudjuk, hogy Jézus igája édes, ezt ő maga mondta vigasztalásul.

Végül is arra buzdítom magamat és benneteket is, hogy igyekezzünk gyakorolni a magunk akaratáról való lemondást kisebb-nagyobb dolgokban. Bízunk mindig Isten bölcsességében – Ő jobban tudja, hogy mi válik a javunkra. Tudjuk mindig kimondani, még nehéz helyzetekben is: Legyen meg a Te akaratod!

Gyulai Zsolt, Budapest

A böjt

„Akkor odamentek hozzá János tanítványai, és megkérdezték: „Miért van az, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?” Jézus ezt mondta nekik: „Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek olyan napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.”

A farizeusok aggályos pontossággal tartották be a vallási előírásokat, ám talán épp ez akadályozta meg felismerésüket: Isten fia már ott van közöttük. A tőlük távol lévő Istent 'szolgálták', s ezt és úgy tanították a népnek. Ennélfogva természetesen megbotránkoztak azon, hogy Jézus tanítványai nem tartják a böjtöt. Vajon miért?

Jézus metaforája megfoghatná őket: Megérkezett, akire várt a nép. Itt a vőlegény – most örülünk – most a lakodalmas bőség ideje van!

...és éppen az Írás ismerői-tudói nem tudják ezt befogadni. Kapaszkodnak jól bevált szokásaikba, fordulataikba. Jézus örömhíre nem jut el a lelkükig.

„Veletek leszek a világ végezetéig” – ígérte Jézus.

És valóban – elküldte számunkra a Szentlelket: a Segítőt, a Vigasztalót, a Kérések Meghallgatóját – és itt maradt Jézus is: az Eucharisziában 'kenyeret és bort', 'testet és vért' kaptunk.

Írás-tudóknak szóló ige: Nem ez a böjt, az elutasítás, a megtagadás ideje. Eljön a Vőlegény, Jézus költözik a szívünkbe, ha 'nem böjtölünk'.

(Ugye voltunk már úgy, hogy például egy izgalmakkal teli nap alatt mondhatni elfelejtünk enni-inni? Lelkes, azaz lélekkel teli állapotunkban a 'farizeusi' böjtnek is mély értelme nyílik...)

A járvány felforgatta az emberiséget testileg, lelkileg. A közösségek személyes találkozás híján majdnem szétestek. Egy ideig templomba se mehettünk. Az internet segítségével azonban mégis kaptunk online valami hasonlót. Azután tavasszal végre újra mehettünk szentmisére.

Megrázó volt az első szentáldozás. Elsírtam magam, 'amikor végre ehettem', a nyelvemen éreztem az ostyát. Megéreztem a különbséget a böjt és a „dúskálás” között.

Zsombok Magdi és Gyuri, Budapest

Lévi meghívása

A vámos Lévi minden ellenkezés nélkül, azonnal követte Jézust. Úgy, hogy mindenét hátrahagyta. Mivel gazdag volt, nagy lakomát tudott adni sok vendég tiszteletére. A vendégek között mindenféle ember akadt, vámosok is, bűnösök is. Az írástudók és farizeusok méltatlankodtak ezen, a vendégek egy részét méltatlannak tartották a meghívásos lakomára. Maga Jézus válaszolt kérdéseikre. Nem az egészségeseknek, hanem a betegeknek kell az orvos, és a bűnösöket akarja hívni, hogy megtérjenek, vagyis megváltozzanak.

Számomra nem világos, hogy Lévi mikor tartotta a nagy lakomát, a meghívása előtt, vagy utána. Talán nem is olyan fontos. Ha előtte, akkor még volt vagyona, amiből el tudott látni sok embert; ha utána, akkor már szűkösebbek voltak a lehetőségei nagy méretű lakoma tartására sok meghívott vendéggel. A lakoma idején már ismerhette Jézust, aki szintén jelen volt, és ő felelt a méltatlankodóknak. Válasza teljesen érthető és logikus. Ha jónak, egészségesnek tartjuk magunkat, nincs szükségünk Jézusra és a tanítására. Csak abban az esetben hallgatjuk őt meg és próbáljuk követni, ha betegnek, vagyis bűnösnek tartjuk magunkat.

Kérdések:

- Minek tartom magam, betegnek vagy egészségesnek?
- Szoktam manapság lakomát, partikat tartani, vagy visszatart valami?
- Kiket hívok meg?
- Meghallgatok valami tanácsot arra nézve, hogy kiket hívok meg, vagy a magam feje után megyek?

Köszönöm, Jézusom, hogy van bátorságom másokat meghívni akár bulira, akár közös munkára. Az együttlét öröme mindannyiunk javára válik. Amen.

Kramm-Hampel Mária, Törökbálint

A pusztai kísértés

Minden évben újra és újra elindulnak a keresztyén egyházakban a liturgikus lelki időszakok. Amikor ezeket (és majd a többi) sorokat írom 2021 októberében, akkor még a jövőnek fogalmazok, ami a reménybeli olvasókban válik majd jelen idejűvé, amikor eljön a 2022-es Nagyböjt...

Jézus megkísértései a Lélek általi „megszállottsága” után (következtében?) történtek. Pörgethetném a gondolataimat arról, hogy miért egyedül a pusztában, miért negyven napig, miért ez a három jelkép, miképpen tisztázhatta az ezekhez való viszonyulását magában? Mit és kikkel osztott meg mindezekből? Lukács honnan tud ezekről? Mennyire hiteles tolmács? Hogyan ment vissza Jézus a Jordánhoz (?), indította meg a csapatgyűjtését, a “modellkísérletét”... Ez az addig ismeretlen (?) módszer miként alakult-módosult a következő 2-3 év történései folyamán?

Az emberiség Istenhez történő viszonyulása mindig nagyhatású Tanítók működése következtében alakult és alakul a mai napig. Mindig is így fog történni? Napjaink emberi gondolkodásának alakítói hogyan használják a média eszközöket (internet, a lassan tömegpusztító fegyverre alakuló facebook és hasonló fórumok, a celebek...). Ezek az alakítók mintha nem illenének bele a nagy Tanítók sorába...

Visszatérnék a hármasság gondolatkörhöz. Az első az étel, a táplálék, a kaja... A következő hetekben így-úgy nem ártana (jó lenne!) visszafogni magamat, ehhez vannak az ajánlott böjti étkezési megfontolások. Szembesülünk azzal, hogy hogyan alakult át a táplálkozásunk 60-70 év alatt a házi, tulajdonképpen önellátásról az élelmiszerüzletek, piacok, éttermek, büfék... ételkínálatáig. Ha milliós nagyságrendben csökkenne a fogyasztás (nagyböjt), akkor ez már munkahelyeket veszélyeztetne, mint tette a járvány-zárlat?

A következő kísértés a világalalom. Ez a politika terepe. Bokor-közösségbeli (normál) ember számára messze kerülendő! A világalalmat jelentheti ám egy-egy élsportoló vagy előadó (művész?) hatása tömegekre is! Játékos gondolat, hogy a Föld minden országának szó szerinti felülről meglátása ma már megtehető egy földgömb, térképek nézegetésével, műholdas, űrhajós felvételekkel...

A harmadik kísértés az épületek léte kezdve a piramisoktól a felhőkarcolókig. Gigantikus építmények, autópályák, hatalmas magánházak, nyaralók... Kell ez? De ennek nyomán munkahelyek...

Záró gondolatként annyi, hogy a jeruzsálemi Siratófal az említett Templom maradványa! Micsoda hatalmas megmunkált kövek, falak, gépek nélkül, csak a pusztai emberi erővel! A kísértésbe beleértendő a felelőtlen Istenre hagyatkozás? Majd megvéd Isten meg az angyalai? Ezeket a gondolatcseréket fogjuk majd Odaát folytatni? A testünk nélkül? Mégis hogyan?

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Az utolsó ítélet

„Amikor eljön dicsőségében az Emberfia és vele minden angyal, helyet foglal főséges trónján. Elébe gyűlnek mind a nemzetek, ő pedig különválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor különválasztja a juhokat a kosoktól. A juhokat jobbjára állítja, a kosokat pedig baljára. Aztán így szól a király a jobbán állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. Erre megkérdezik az igazak: Uram, mikor láttunk éhesen, hogy enned adtunk volna, vagy szomjasan, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogathattunk volna? A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek. Ezután a balján állókhoz is szól: Távozzatok színem elől, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült. Mert éhes voltam, s nem adtatok ennem. Szomjas voltam, s nem adtatok innom. Idegen voltam, s nem fogadtatok be. Nem volt ruhám, s nem ruháztatok fel. Beteg és fogoly voltam, s nem jöttetek el meglátogatni. Ekkor ezek is megkérdezik: Uram, mikor láttunk éhesen vagy szomjasan, idegenként vagy ruhátlanul, betegen vagy börtönben, s nem voltunk szolgálatodra? Erre majd ezt feleli: Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek. Ezek örök büntetésre mennek, az igazak meg örök életre.”

A magyar nyelvben a szavaknak, mondatoknak nemcsak értelme, hanem érzelme is van, sőt – bármilyen furcsa – színvilága is. Nos ennek fényében, ha ízelgetjük az utolsó ítélet jelzős szerkezetet, valamilyen komor, rideg, sötét érzetünk támadhat tőle. Mert a nyelv kötelességszerűen őrizi, amit az emberi gondolkodás az évszázadok során ráragaszt. A teológia is sokat munkálkodik ezen.

Az eszkatológia, amely tanítás a végső dolgokról, sok helyütt ennek a világnak a végét jelenti: Eljön az apokalipszis, a végítélet vagy utolsó ítélet, az ítélet napja, az Úr napja, a harag napja, a végső óra. A világ végén bekövetkezik az isteni ítélet, amelyben felsejlik, hogy nem lett jó vége ennek a földi dolognak.

Nemcsak az embernek van lelkiismerete, hanem jungi kontextusba helyezve, az emberiségnek is van – és ez a lelkiismeret nem tiszta. Teli van bűnökkel, meg-nem-bánt bűnökkel; amelyeket, valahol, valamikor, valakinek meg kell torolnia. A keleti teológia ezt az elképzelést visszacsatolja önmagunkra: Az előző életekben elkövetett és meg-nem-bánt bűnök terheit majd a következő életsorsunkban viseljük. Ez a fajta utolsó ítélet a karma törvénye.

Akarjuk, nem akarjuk, az ítélet mint jogi szakkifejezés sejjik fel inkább bennünk: a bíró elítéli a vádlottat, a vádlott persze fellebbez.

És akkor, hogy lesz majd? Ki ítél el minket? Lehet-e fellebbezni? Mi lesz a büntetés? Sorolhatnánk az ide vonatkozó kérdéseinket, de gyaníthatjuk, hogy nincs ezekre válasz. Kicsit annak a vak embernek a szerepébe lehetünk, kitől kérdeztek valamit, és csak annyit mondott: Majd meglátjuk. Nos, hát akkor mi is majd meglátjuk...

Most szívük egyszerre összeretten,
 átlyukasztva, holdnál epedőbben,
 sárga tarlón ülnek megmeredten
 s megmarottan, síri lepedőben,
 melybe szinte régen belenőttek.
 Ámde nézd az angyalok csapatját,
 lágy olajt hoznak s vén serpenyőket
 s a hívőknek hónaljába rakják

a jótettet, melyet még korábban
 végeztek lenn, a föld bús porában,
 hogy a hónalj kis melege fűjja
 s meg ne hűljön az Úr drága ujja,
 hogyha oda nyúl az ég királya
 s tetteik – érintve – megbírálja.

(Rainer Maria Rilke: Utolsó ítélet)

A Miatyánk

Isten emberré lett, hogy mi Isten gyermekei lehessünk, ezért gyermeki bizalommal így imádkozhatunk.

Tegnap a jó cselekedetéről hallottunk, ma pedig az imádságról, mint a nagyböjti időszak meghatározó eleméről elmélkedünk annak kapcsán, hogy Jézus imádkozni tanítja a népet és minket is. A Fiúisten, akinek valóban atyja a Mennyei Atya, arra bátorít minket, hogy Atyánknak szólítsuk Istent. Ez a vallási élet forradalmi megújítása ahhoz az ószövetségi gyakorlathoz képest, hogy Isten nevét egyáltalán nem szabadott kimondani. Ezzel Jézus kifejezetten azt kéri, hogy baráti, gyermeki hangon szólítsuk meg Istent, aki figyel szavunkra. Az ima másik fontos jellemzője, hogy személyes kapcsolatot teremt Istennel, akinek éppen az a szándéka, hogy közösségre lépjen az emberrel, velünk.

Keresem-e az Istennel való kapcsolatot a rendszeres ima által? Az ima csendjében halljuk meg csendes szavát szívünk mélyén.

„Nem azért imádkozunk Istenhez, hogy magunkhoz hajlítsuk őt, hanem hogy felébresszük magunkban a bizalmat, amely akkor születik meg bennünk, amikor megfontoljuk irántunk való szeretetét, hiszen közel van közel van hozzánk, bennünk él” – tanítja nekünk Aquinói Szt. Tamás.

Egyházközségünkben feladatom szerint a szobához, ágyhoz kötött időseket látogatom. Az áldoztatás mellett sokat beszélgetek velük, gyakran megnyílnak, személyes érzéseikről is beszélgetünk. Egyikük a Miatyánk imádkozásakor elmondta, hogy közel egy évtizedig nem tudta imádkozni, hogy „miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Emiatt nem tudott áldozni sem.

Mi is imádkozzuk életünk tükréként a Miatyánkot, hogy segítsen életünket Jézus tanításához igazítani. Ne legyen „alibi ima” a Miatyánk és az Üdvözlégy, hanem szólítsuk meg Atyánkat személyes gondolatainkkal, egész életünkkel, engedjük be mindennapjainkba, életünkbe.

„*Jöjjön el a Te országod*”, hogy te uralkodjál bennünk kegyelmeddel és vezess bennünket a te országodba, ahol színed látása homálytalan, szereteted tökéletes, barátságod boldogságot árasztó, élvezésed örökké tartó.

Vágujhelyi Pali, Budakeszi

„...gonosz nemzedék. Jeleket vár, de nem kap...”

Súlyos szavak, ítélet is egyben. Jézustól azt várják, hogy igazolja magát. Az elődök fölfigyeltek a jelekre: Jónás szavára Ninive lakói bűnbánatot tartottak. Salamon király bölcsességére Sába pogány királynője annyira kíváncsi, hogy ellátogat hozzá. A külső jel belső megújulásra indítja Ninive népét, személyes változást eredményez. Sába királynőjét egy hosszú úton való indulásra készíti.

Jézus nagyobb Jónásnál és Salamonnál, mégsem indítja népét megújulásra jelenléte, szavai, tettei. Nem tekintik ezeket jelnek, csupán apró jelzéseknek. Mutatványt vár a nép Jézustól, ami pillanatnyilag kielégítené igényeit, de belső változást nem hozna. Jézus ezt nem vállalja.

Kik, mik voltak jelek az életemben (személyek, események, akik/amelyek változásom, megújulásom forrásai voltak)?

Tudok a külső mögé nézni, hogy a jelzés jellé váljon? Most is kapok jeleket. Én is jellé tudok válni? Segítsen benne a Lélek, hogy így legyen!

Gróf Zoltánné Margitka, Ballószög

„*Kérjétek...*” De mit? És hogyan?

Egészen fiatal koromban alakult ki bennem, hogy nem fogalmazok meg kéréseket a Jóisten felé. Mindenki hitét és szokásait tiszteletben tartva, a magam részéről mégis úgy vagyok vele, hogy ima közben hálát adni szeretek, ez jön belülről. Jól esik megköszönni mindent, még azt is, amiben nehéz meglátnom a jót, ám nem tudok hinni abban, hogy imába foglalt kérésemmel „rávehetem” a Jóistent bármire. Éppen ezért jó az ő humora, hogy pont Máté 7,7–12 talált meg engem, talán épp arra figyelmeztetve, hogy gondoljam át ismét ezt a kérdést.

Ezek a mondatok cselekvésre buzdítanak, hangsúlyozzák az én részemet a feladatban. *Kérjétek, keressetek, zörgessetek*. Az nem jó, ha „*nekem a kérés nagy szégyen*”. De az igazi munka talán abban rejlik, hogy megfejtsem, mi az, amire szükségem van. Mit is keresek igazából? Mi válik igazán a javamra? Jó elővenni ezeket a kérdéseket időről időre. Bízom-e abban, hogy a Jóisten – mint a jó szülő – tudja, hogy mire van szükségem?

S hogy mire is van szükségem, ahhoz talán az igeszakasz utolsó verse nyújt támpontot: „*Mindazt tehát, amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ugyanúgy cselekedjétek velük ti is*”. Hogy rácsodálkozzak, hogy a saját jól-létem elválaszthatatlanul kapcsolódik ahhoz, hogy hogyan bánok a körülöttem levőkkel.

Bajnok Katalin, Budapest

A mára rendelt igehely sokunknak igencsak aktuális lehet a napokban (legalábbis az elmélkedés megírásakor a 2022-es év kora tavaszát így képzelem el): Az igazságunk keresése – melynek felül kell múlnia a farizeusokét és írástudókéét – komoly feladat, ahogy a 180 éve született, *A nagy per* írójának, [Eötvös Károlynak](#) is az volt. Ha viszont mindezt isteni igazságként/isteni akaratként értjük, akkor talán még inkább.

Az igehely másik része mégis jobban elevenünkbe vág és a megbújó kérdések talán jobban figyelemztetnek minket: tartok-e haragot embertársammal? Neveztem-e őt ostobának, bolondnak valamely közéleti, járványhelyzeti vita közben? – melyet persze lehet, hogy csak „testvérbaráti csilingelésnek” szántam.

A nagyböjt alatt Jézus asztalához, az oltárhoz igyekszünk, így a 24-es vers kibékülésre intő jézusi parancsa igen fontos, hisz bármennyire igyekszünk is Istennel jóban lenni, húsvétra készülve komolyan böjtölni, azaz neki „áldozatot bemutatni”, mindez mit sem ér, ha előbb nem békülünk ki embertársainkkal.

Pálkás Barnabás, Budapest

„...Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket... Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak atyátok fiait köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is?...”

A jézusi tanítás sarkalatos pontjához értünk, mely szerint nem elegendő, ha csak a szívünknek kedves embereket szeretjük, de az „ellenségeink” felé is oda kell fordulnunk. Tegye fel a kezét, akinek ez könnyen megy! Szerintem elég ritka, hogy a rosszakaróiéinkért imádkozunk vagy akár a kedvükre tennénk... Gyakran még a szeretteinkkel sem sikerül jól bánnunk, nemhogy az ellenlábasaikkal. De a számunkra közömbös emberekre sem szívesen pazaroljuk az időnket a rohanó hétköznapiakban.

Persze ezer felé sem szakadhatunk, és nem lehetünk mindig mindenkivel jófejek... Természetes, hogy a közvetlen környezetünkre koncentrálunk elsősorban, és igyekszünk a saját portánkon rendet és szeretetet tartani. Már ez sem kis teljesítmény. Ennek ellenére – bármilyen lehetetlennek is tűnik – jó lenne a fenti igeszakasz szellemében élni az életünket. Ehhez kapcsolódóan jutott eszembe néhány kérdés, ami talán a kedves olvasókban is elindíthat valamit:

- **Vannak egyáltalán „ellenségeim”, vagy olyan emberek, akikkel rossz a kapcsolatom?**
Ha igen, mi ennek az oka?
- **Milyen a kisugárzásom, mennyire megy jól a békeességteremtés, szűkebb vagy tágabb környezetemben?**
- **Mennyire vagyok „kényelmes keresztény”? Azaz olyan valaki, aki elméletben viszonylag aktív (pl. elmélkedést ír vagy olvas :-)), de ha a tettek mezejére kell lépni (pl. önkéntesség, karitás stb.), akkor már nem feltétlenül olyan lelkes?**

Benyhe Robi, Budapest

A Színeváltozás

Az elmúlt vasárnapi gondolatsort tovább görgetve: az utolsó kérdés az volt, hogy mégis mi lehet az a létmód, amely földi életünk folytatásaképpen vár ránk? Efelőli gondolkísérletem minden bizonnyal népszerűtlen lesz nálam ezen a téren jóval iskolázottabb olvasóim között. Kérem, nézzék el nekem a „belekontárkodást”, tételezzék fel a jószándékot.

Ma már világos, hogy Jézus is a korától és képzettségétől meghatározott óriási Tanító, Mester volt. Nagyon is ismerte és alkalmazta az Írásokat. Minden bizonnyal nagyon színes előadó lehetett, a keletiesen mesés példabeszédeken ez jól látszik. Erre a 2-3 generációnyi következő tanítványi kör még alaposan rá is fejelhetett. Leírták Jézus ún. ezoterikus élményeit, imaéletét. Az Ő elmondása alapján, vagy kifigyelheték? Ez a mai az egyetlen, aminek konkrét tanúi, résztvevői is voltak. Ha ez valamiféle beavatás lehetett, akkor magának Jézusnak is valamikor, valahol, valahogyan be kellett avatódnia. Természetesen ismerem azt a nézetet, amely szerint – istenfiúi mivolta miatt – neki ilyenre nem volt szüksége.

Erre a (tervezett?) eseményre a három legreményteljesebb tanítványát hívta magával. Az ilyesfajta lelki élményekhez kell a megfelelő alkalom, környezet, elegendő idő. Az „Érted vagyok” olvasóinak is minden bizonnyal volt legalább egy (a legelső?) igazán elköteleződést eredményező lelkigyakorlatos élményük. Nevezzük néven, istenélményük. Gyurka bácsi ezt a folyamatot „életrátévésnek”, metanoiának nevezte. Ezek a nagyböjti elmélkedések ezt remélik előmozdítani. A megtérés szót nem szívesen használom, számomra meglehetősen lejáratott, kicsit kérkedő mivolta miatt. Vannak körök, ahol elvárás és sikk „megtértnek” lenni.

Visszatérve az eredeti gondolatmenethez: amikor erre a területre tévedek, akkor mindig felmerül bennem, hogy mennyiben az emberi elme fantáziálása, képzelgése, kísérlete a halál tényének elfogadására, magyarázatára? Nem sima ügy, bizonyosság rá a Mennyország – Tisztítóűz – Pokol hármasság. Ugyanígy vagyok a szellemvilág felépítésével kapcsolatos rendszerrel, amelyben a biztos tudást magukénak vélik az ilyen magamfajta kétkedőkön csak sajnálkoznak. Ebbe a körbe tartoznak a látomások, jelenések, magánkinyilatkoztatások megélői. Hát ma lassan, de biztosan, eljutottam keresztény hitünk dogmatikai alapjainak birizsgálgatásához...

Végezetül idézzük fel, talán éljük újra, amikor megszűnt számunkra is az idő, és a „jó itt lenni” érzése töltött el bennünket!

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Irgalom, ítélkezésmentesség, megbocsátás, adás. Rongyosra beszélt keresztény fogalmak. Mindegyikről tudunk mindent. A tanítás maga pedig mintha kisgyermekhez szólna: ne okozz másoknak rosszat, és akkor te se kerülsz bajba! Egyszerűen neked is így éri meg. Ha a földi élet során nem is minden klappol ezzel a logikával, az öröklétbe mindenképp csak irgalmas, megbocsátó és adakozó múlttal érdemes érkezn.

Valószínűleg azért sarkítom ki ennyire Lukács mondandóját, mert mindig is érzékeny voltam erre a megközelítésre: vigyázz, hogyan cseleksz, mert veled is úgy fognak! Mintha sakkban lennék tartva. Szerintem sokkalta fontosabb abból kiindulni, hogy az Atya saját képmására teremtett minket. Vagyis ezek a viselkedésminták, magatartásformák a legbelső lényünkbe vannak belekódolva. Az önmagunk teljes megélésére való vágy nagyon erős bennünk, mindenféle utakat keresünk, hogy beteljesítsük. Pedig csak arra kell gondolni, hogy lelkünk legmélyén Isten van, s ezt a mélységet akkor legkönnyebb elérni, ha törekszünk az Ő mintáját követni. Lehajlás a szenvedőhöz, fáradhatatlan szeretet, a jó és a rossz megítélése az ember elítélése nélkül, készség a sérelmek tovább hurcolásától mentes megbocsátásra, adás abból, amiből sok vagy kevés jutott. Az egyéni variációk száma kombinatorikailag meghatározhatatlan, szóval jut mindenkinek. És így végtelen örömmel tölt el bennünket, hogy énünk szabadon, de teremtőjével szoros egységben szárnyal. Az de szép kép!

Akkor mi a gond? Mitől tud ez olyan nehéz lenni? Mi rakódik rá a lelkünkre, hogy különböző okokra hivatkozva elmegyünk a nyomorúsággal élő emberek mellett? Hogy egy-kettőre csattan a fröccsen a koppan a verdikt? Hogy oda sem érünk, de már messziről kiabáljuk összegyűjtögetett bánatmainkból kinőtt mondatainkat? Hogy túlhalmozott kupacainkon ülve sanda pillantásokkal méregetjük a világot?

Szentlélek, kérlek, vedd elő a kaparó eszközkészletedet, add kezünkbe, s vezényelj minket, hogy a megkövesedett lerakódásokat magunkról lepucolva visszatálhassunk Isten-lényünkhöz, s azt megélve saját utunkat és mások életét az Úr felé irányíthassuk!

Kőszegi Júlia, Budapest

„Mert aki önmagát felmagasztalja, azt megalázzák, s aki megalázza önmagát, azt felmagasztalják.”

Ma tegyük fel magunknak ezt a kérdést: mi az, ami akadályozza bennem az alázatot? Csábíthat a kísértés, hogy azt gondoljam, én nagyon jól csinálom a dolgokat, jó keresztény vagyok, ráadásul okos, gondolkodó keresztény, igyekszem imádkozni, segíteni embertársaimnak, adakozom...stb. Én igyekszem, és akkor majd eljutok az üdvösségre, nekem jó lesz, és a bűnösöket meg sajnálom, mi is lesz velük, szegényekkel... Most persze sarkítottam, de azért érdemes megvizsgálnom, van-e bennem bármi „farizeusi”, amit ki kell gyomlálnom a szívemből? Hányszor gondolom, hogy a saját erőmből jutok előre, és hogy én annyi mindent jól csinállok... Jobban, sőt, sokkal jobban, mint mások...

Alázatot például Assisi Szent Ferenctől tanulhatunk. Amikor egyszer egy rablóval találkozott, elsrta magát, és így szólt hozzá: „Ha Te annyi kegyelmet kaptál volna, mint én, sokkal szentebb lennél nálam.” Szívleljük meg szavait!

Nézzünk a keresztre! Gondoljunk Jézus áldozatára! Saját erőfeszítéseimmel ki tudom-e érdemelni, amit Jézus tett értem? Aligha... Minden ajándék: nem „csak” a Megváltás, hanem az egész életem, a jó tulajdonságaim, a szeretet a szívemben... Saját igyekezetemmel csak nagyon keveset tudok ezekhez hozzátenni. Ha ezt belátom, talán már nem is tűnik olyan nehéznek az alázat. Inkább magától értetődik...

Az Úr kegyelme végtelen. Ismerjük be hibáinkat, ne magyarázkodjunk! Vigyük elé bűneinket, kérjük bocsánatát az önhitségünkért, képmutatásunkért, kevélységünkért, mások lenézéséért... Próbáljunk őszintén, tiszta szívvel alázatosak lenni, és akkor Ő segíteni fog, hiszen megígérte.

És ha azt érezzük, kezdünk végre tényleg a jó, a jézusi úton járni, akkor is minden dicsőséget *(alázatosan)* hagyjunk meg az Úrnak – hiszen az egyedül Őt illeti.

Czibolya Edit, Budapest

Zebedeus fiak (anyjának) kérése: jobboldon és baloldon ülés a királyságokban.

Miniszteri helyekre ugyan nem pályáztam életem során, de érdekes belegondolni, hogy mikor és ki mellett akartam ülni, kihez akartam közel lenni. Először is az édesanyámhoz, picit nagyobbként az édesapámhoz, később a barátomhoz, majd az erős és példaképként szolgáló nagyobb fiú/k/hoz, egy szeretett tanáromhoz, majd egy lányhoz aki éppen tetszett, majd a feleségemhez, a barátomhoz. Közben pedig keveredett, hogy éppen kihez, munkatárshoz, bajtárshoz, előadóhoz, sorstárshoz, sporttárshoz...

Ahogy telt az idő, jóval később egy másik vonulat is megjelent; távol igyekeztem valaki/k/től „ülni”, lenni: pl. egy tanártól, aki a plénum előtt kérdezett, tett próbára, vagy egy rendezvényen a gyorsabb távozás lehetősége miatt, rendezvényen, szentmisén, hogy én lássak rá a többiekre és ne a többiek énrám...

Ezzel eddig nem is lenne baj. A „jézusi miniszteri helyekkel” nehezebb a helyzet: a „mindenki szolgáinak” az elesettekhez, rászorulókhöz, ránszorulókhöz: időnket, energiánkat, áldozatunkat, javainkból igénylőkhöz, betegekhez,... kell odafordulni, odamenni. Közben még konfrontálódni is kell azokkal, akiket mindez sért. Mindez tanulandó, gyakorlandó, mert magától sokszor nem érzek rá készletét és mert a szolgálattetésre, tanúságtételre a lehetőség határtalan.

Jómagam pedig mit teszek azért, hogy énmellém is akarjanak „ülni”, az én közelségem is jó legyen?

- Jó legyen a legközelebb állóknak: házastársnak, gyerekeknek, szülőnek, családnak.
- Jó legyen barátoknak, közösségi testvéreknek.
- Jó legyen munkatársnak, sporttársnak, sorstársnak.
- Jó legyen a patronálnak, felkaroltnak, ápoltnak, szolgálatomban részesülőnek.
- Jó legyen az éppen mellettem levőnek.

Papp Gábor, Budapest

"Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit."

Megint egy közismert, könnyen átsiklós történet, ami azért nem is annyira egyértelmű. Olvasgatjuk a szentírási szöveget és rá kell jönnünk, hogy nem is annyira befogadók, mint beillesztők vagyunk eddig kialakult Istenképünkbe, Jézus ismeretünkbe próbáljuk beilleszteni a fel-fel kínált újabb és régebbi idézeteket. De keressük azt, hogy az olvasottak éppen most, éppen pont nekünk milyen üzenetet hoznak. Most karácsonykor, amikor írjuk és majdan húsvétkor is.

Kik vagyunk mi ebben a valóságból vett példázatban? Talán csak nem a dúsgazdag ember a hármaskör leple alatt, talán csak nem Lázár, hisz van lakásunk, talán csak nem is a kutyák, hisz embernek születtünk. Hát akkor be kell látnunk pont az vagyunk, aki nincs itt, bár itt kéne legyen. Mi lennénk az ember, a fürdőbeli ember is, aki nincs, hogy a beteget fürdőbe vigye, aki Lázárt bekötözze, aki Lázárt megetesse. Ezért vannak a kutyák Lázár mellett, mert mi nem vagyunk ott, ezért énekeljük, hogy "rá meleget a marha lehel", mert nem vagyunk ott. Mert nem ott vagyunk, ahol lennünk kéne.

Éles szemmel vélelmezzük, hogy a társadalmi olló egyre jobban nyílik, hogy a szakadék egyre átjárhatatlanabb a dúsgazdag és Lázár között itt vagy a túlvilágon, de mit teszünk ellene? Jézus itt nem arról beszél, hogy milyen retentő bűn, ha valaki fényes lakomát ad és tud adni (mert persze ez nem mi vagyunk így felmentésünk lenne), hanem arról beszél, hogy nem vesszük észre azt a feladatot, ami a lábaink előtt hever, mert már annyira természetes, hogy mi is átlépünk rajta.

„Ha akkor, ott az erdőn, az én disznófalkám is úgy viselkedik mint ma az emberi társadalom: rendre az egész falkát fölfalhatták volna a farkasok.” - Wass Albertnél (Az összetartás erejéről), keressétek meg. Ezt olvastuk mi a karácsonyfa alatt, de elgondolkodtató, mit tettek volna a disznók a keresztúton, mit tennék mi? Kinek vagyok én az embere... a legvalóságosabb fizikai valóságban?

Pálinkás Orsi-Laci, Budapest

Idegennek tűnik számomra ez a példabeszéd. Mintha Isten körbevonná kerítéssel azt, ami az övé, mintha védeni kéne másoktól. Mintha lennének mások, és lennének mi. Pedig amikor elküldte nekünk a fiát, épp az ellenkezőjét akarta kifejezni nekünk - hogy nincsenek csoportok, mindannyian az ő gyermekei vagyunk. Sokszor az, amit Istenről gondolunk, inkább tükrözi a saját látásmódunkat, mint azt, amilyen Ő valójában. Mekkora lépés, amikor el tudjuk dobni azt az Isten-reprezentációt, mely az életünk során kialakult bennünk, s át tudja venni a helyét valami jobb. Olyan ez, mint egy nagy-takarítás, néha le kell ásni az alapokig, s újra elkezdni építkezni, immár szilárdabb alapokon. Vajon mi az, amit én tulajdonítok Istennek, én aggatok rá, azzal szemben, amilyen ő valójában? Fel tudom ezt ismerni, és el tudom engedni? Vagy megrémiszt, és ragaszkodom hozzá, ragaszkodom a biztonságérzetemhez, olyannyira, mint a példabeszédben, hogy mindent megteszek, hogy ez ne kerüljön a Úr tudomására? Ez a fajta vakság odáig vezethet minket, mint a szolgákat, akik irracionális módon azt hiszik, ha megölik a fiút, utána megkapják az örökségét. Átszövi ez az életünket, mikor nem ismerjük be, hogy hibáztunk, csak bizonygatjuk azt, hogy a másik mit tett. Mikor nem kérünk segítséget, mert azt hisszük, nekünk egyedül is megy.

Meglepő az a rész is, miszerint az Úr gonoszul elveszti azokat, akik rosszat tettek neki. Mintha visszaköszönné a korai, ószövetségi gondolkodás, miszerint "szemet szemért". Ez az elv már egy előrelépés volt ahhoz képest, amit a korai törvények előírtak, viszont egyáltalán nem illik Jézushoz. Ő ezt az elvet túlhaladta, s egy új látásmódra sarkallt minket. Sokkal inkább mutatja ezt az elbeszélés azon része, ahol elküldi a fiát nekünk. Nem bosszút áll a megvert, meggyilkolt szolgákért, hanem kinyújtja a kezét, elküldi a fiát, mert nem adja fel, hogy ki tudjunk lépni abból a vakságból, amiben vagyunk. És talán ez az, ami a legnehezebb: bizonyára mindannyiunkkal előfordult, hogy elfogyott minden erőnk, hogy már nem volt több energiánk, de mégis odafordultunk a másikhoz, s azt mondtuk: "nézd, itt a legértékesebb kincsem (a fiam), nyiss te is felém". S hányszor megesett velünk az, hogy erre azt a reakciót kaptuk, hogy megölték bennünk az utolsó reménységet, azt a keveset is, amink volt. S ha ekkor tudunk a másik felé szeretettel, de legalább valamiféle megértéssel fordulni, akkor derül ki, hogy Jézus tanítását valóban megértettük-e.

Botlik Barnabás (kvcs), Budapest

Jól ismert ígerész, jól ismert szereplők... Mégis mindig valami új jelentést kapunk, valahányszor olvassuk.

Ennek az ígehelynek József a főszereplője, aki még a templomokban is a kisdéd Jézussal van ábrázolva, esetleg a kamasz fiúval munka közben...de sohasem egyedül.

Fel nem fogható emberi mértékkel az a helyzet, amit Neki kellett átélnie. A lány – aki a jegyese – terhes, de nem tőle... A házasságtörő asszony történetét ismerjük (vö. Jn 8,1-11), tehát tudta József is, milyen népítélet várna Máriára, ha nyilvánosan bocsájtaná el magától. De nem hirtelen felindulásból, haragból akart dönteni, hanem mint ahogy az evangélista is írja, „*töprengett*”. (Sajnos az eredeti, görög szóhasználatot nem ismerem, de a magyar nyelv szépsége hűen kifejezi József lelkiállapotát.) Ebben az egy szóban benne van minden. Mindenki *töprengett* már életében. A „*gondolkodás*” hasonló ugyan, de nem teljesen. A gondolkodás racionális, észszerű érvek mentén történik, míg a *töprengés*ben benne van a vívódás, mérlegelés, az inkább érzelmi döntés. És milyen jól tette József, hogy „*töprengett*”. Hiszen, első gondolata még Neki is a titokban elbocsájtás volt. Most sem volt egyedül – hasonlóan a templomi ábrázolásaihoz – hanem az Úr mellette volt és segítette élete legfontosabb döntésének meghozásában.

Van mit tanulnunk az Ácstól. Higgadtságot, türelmet, megértést, hitet.

- Vajon képes vagyok-e a döntéseimet úgy meghozni, hogy ne ártsak vele senkinek?
- Tudok-e Józsefhez hasonlóan „aludni egyet” a fontos kérdések megválaszolása előtt?
- Van-e elég hitem, hogy a hétköznapi élet legváratlanabb történéseit is higgadtan kezeljem?

Pálinkás Márk, Budapest-Ferencváros

A terméketlen fügefa

Az előző vasárnap a lelkigyakorlatos elköteleződéssel kapcsolatban eljutottam a megtéréshez. A mai evangéliumban kétszer is előkerül a fogalom. Az elsőt talán Jézus mondhatta a kivégzett templomi merénylőkkel kapcsolatban, de inkább Lukács pedagogizál a büntetéssel. Sajnos kelet felé azóta is nehezen akarnak „rendesen” viselkedni. (Bocsánat az esetleg sértő tömör fogalmazásért!) Nem mintha nyugat felé nem kellene valahogyan szabályozni a társadalmakat. Magunkra vonatkoztatva: Térjünk meg a jézusi normákhoz! A többször is emlegetett lelkigyakorlatok célja a szellemi-lelki, testvéri együttlét megélésén túl a lendület visszanyerése, a „termés” munkálása.

Ma éppen ki kellett vágnom egy több mint hetven éves, kiszáradt birsalmafát. Már nem termett... (Én is hetven vagyok, kezdek kiszáradni...?) Kétségbeejtően megváltozott az időjárás, hullámzó évszakok, hideg-forró csúcsok, hullámzó árvizek, virágzó gyümölcsfák kiszámíthatatlan elfagyása, össze-vissza kerti terméseredmények... A mezőgazdasági hasonlatnál maradva, szegény fügefa hogyan hozzon termést, ha a környezet, a klíma... gyilkos. Kínálja ő magát teremni, de az „időjárás”, az aszály, a szél, a villámok... Meg „az üvegbúra alól kiszivattyúzott levegő”. Ugye ismerős hasonlat Gyurka bácsitól? Ne a terméketlenség miatti kivágástól „ments meg, Uram!” (Weöres Sándor), hanem „a virágtalan, gyümölcstelen ágtól, a meddőségtől, lanyhaságtól” (Sík Sándor).

Az előző elmélkedésben eljutottam a szellemvilágig. Merészkedjünk befelé egy kicsit erre a – sokak mellett számomra is – ingoványos terepre. Ezzel kapcsolatos az áldás mibenléte, kérése, adása, működése, ami tény, nemcsak egy kegyes cselekedet. Mivel a világmindenség duális, ezért kell, hogy legyen ellentéte az áldásnak is. Tehát eljutottam az átokig. A magyar folklór és néprajz ugyancsak tele van vele. Egyszer becsengettem valakihez, akitől el kellett hoznom valamit. Minden különösebb titkolózás nélkül közölte, hogy éppen egy átok levételével foglalatostkodik (szerintem pénzért), várjak egy kicsit. Voltak ám égő, lobogó mécsesek, varázslat feeling. Addig azt gondoltam, hogy ilyen csak a mesékben létezik. Annyira ráállt a gondolkodásunk a szerető istenképre, hogy elfeledkezünk arról, hogy létezik ám valamiféle számonkérés is, éppen a termés érdekében. Ebben a bűnbánati időszakban fordítsuk efelé a gondolkodásunk irányát!

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Az alaphelyzet, hogy Jézus visszamegy Názáretbe, ahol felnevelkedett. Egy zsinagógában szólal fel. Egy természetes helyzet szüli, hogy Jézus felolvasson egy részt, pont azt, amely az ő eljövételét jövendöli meg. Erre reflektálva szelíden felvilágosítja a hallgatóságot, hogy „ma teljesebben be az írás”. Cselekedetére válaszul a hallgatóság Jézus származását kezdi találgatni, miután pedig ez még nem győzi meg őket Jézus isteni voltáról, bizonyítékot kérnek.

„Cselekedd itt, a hazádban is mindazt, ami - ahogy értesültünk róla - megtörtént Kafarnaumban!” – kéri a közösség. Kérésük mögött egy ígéret sejlik: ha Jézus megváltói szerepben a javukra válik el fogják fogadni, hogy ő az, akit az írás jövendölt. Ellenkező esetben viszont semmi hasznuk nem származna Jézus elfogadásából. Jézus azonban nem pályázik ilyen babérokra, tudja ő jól, hogy Isten szemében nem változik meg és nem feladata ilyenfajta látszat elfogadást kelteni.

„Ámen, mondom nektek: Egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában.” Szelíden lemond arról, hogy kedvesen viszonyuljon hozzá a hazája. Ez a fajta elvárások nélkülség éles kontrasztban áll a közösségével, akik tele vannak elvárásokkal. Jézus be tudja fogadni a közösség válaszát, ezzel szemben a közösség nem tudja befogadni Jézus üzenetét.

Jézus jó ember ismerősként lehet, hogy számított arra, hogy új szerepében nem lesz kedves a hazája számára. Ettől még megtette prófétai kötelességét, vagyis átadta az üzenetet, bizalmat szavazott hallgatóságának. A hallgatóság bizalmatlanul és előítéllettel reagált. Ezzel saját magukat fosztották meg az örömtől, amelyet Jézus hozott nekik.

Az öröm tehát a hallgatóságon múlik, Jézus mint próféta elvégezte kötelességét. A továbbiakban bármikor dönthetnek úgy, hogy hinni kezdenek. Jézus erre hívja fel a figyelmüket a beszéde folytatásával. Jézus széles látókörű, mert megengedi, hogy az üzenet ne azonnal érjen célt, hiszen az egy gondolkodást, feldolgozást is megkövetel. Nem várja tehát el a hallgatóságtól az ő személyének elfogadását, de figyelmezteti őket arra, hogy akkor járnak jól, ha hisznek neki.

Ennek példázására a következő helyzetet vázolja: egy megpróbáltatásokkal terhes, hosszan tartó időszakban, azonos élethelyzetben lévő emberek, akik egyenlő körülményekkel rendelkeznek nem egyenlő mértékben részesültek Isteni segítségben, mégpedig próféták által. Erre példa, hogy az özvegyek közül egy és a leprások közül is egy részesült csak segítségben. Ez igazságtalannak tűnhet, de nagyon pontosan illeszkedik a valósághoz. Mi a látszólagos igazságtalanság oka?

Ha egyben szemlélem ezt az evangéliumi részt egy bizonyosság ötlük szembe. Az üzenet az ember saját döntésére válik örömmé, vagyis segítséggé a nehéz helyzetben, magában az életben. Volt különbség tehát az özvegyek és leprások között, mégpedig az istenhez viszonyulásban. A segítséget kapó özvegyasszony és leprás azokat jelképezheti, akik az örömhírből erőt tudtak meríteni, feladva eddigi gondolkodásukat, elképzeléseiket nyitottak tudtak lenni Istenre.

A másik csoportba tartoznak azok (Jézus idejében a nagy többség) akik, bár hallottak az örömhírről, mégsem változott meg, fordult jobbra az életük.

Idáig jutva az elmélkedésben már csak az a kérdésem, miért engedi Jézus, hogy valakik elutasítsák az ígét, ha az számukra káros?

Jézus a lehető legnagyobb jó elhozására törekedett, de nem volt mindenható. Elindított egy lassú és tartós változást azzal, hogy meg tudott maradni a saját értékeiben. Ez a változás a mai napig tart, egyre több ember hisz, vagy követ valamit ami megtartja a jóban. Az embereknek szabad akaratát meghagyva cselekedett tehát és széles látókörűségét jelzi, hogy nagy távlatokban gondolkodott.

Nem törekedett a gyors megoldásokra, és ma sem hívő még mindenki a világon, de Jézus üzenetének különlegessége, hogy halála után is terjedő képes és jelenleg is működik. Talán egy egyre jobb jövőre mutat, persze ebben nekünk is nagy felelősségünk van. Jézushoz hasonló szelídséggel elég lehet elindítani a jóságot, nem baj ha nem mérhető az eredménye, attól még hatásos, talán pont attól hatásos.

Vincze Borbála, Budapest

Ahol megjelenik egy ember mellett egy másik, ott rögtön konfliktusok szaporodnak napról-napra. Próbálunk ezekkel és ezek ellenében együtt élni, társaságban, társsal, közösségben, családban, társadalomban, munkahelyen. Hányszor kell valakinek megbocsátani? Valakinek, aki a közösség tagja és vétett a közösség szabályai ellen – erről szól ugyanis az igehelyet közvetlenül megelőző rész. Ezt kérdezik a tanítványok Péter személyében, aki nagylelkű gesztussal a hetedik megbocsátást is elképzelhetőnek tartja. Jézus válasza a „hetvenhét” vagyis az, hogy a megbocsátásnak ne legyen felső határa. Rögtön példabeszédet is mond a királyról, aki könyörületességet cselekszik és elengedi szolgája adósságát – azonban ha mi magunk nem vagyunk hajlandóak királyhoz méltó tettekre, elveszítjük ezt a lehetőséget. Isten Országából kizárja magát az, aki nem tud megbocsátani.

Két aspektust látok ebben a példabeszédben. Az egyik a megbocsátás egyéni útja, ember és ember között, részeként az egyéni személyiségváltozásunknak. A másik a közösség dinamikája, hogy az egyéni kapcsolódásokból hogyan épül fel – reményeink szerint – egy Isten szeretetében élő közösség.

A megbocsátás, mint egyéni út, olykor aszimmetrikus, de a gyümölcsseit, a békességteremtő hatását mindenki élvezzi. A példabeszéd egyértelmű, ha bocsánatot kérnek tőlünk, meg kell bocsátanunk. Könnyű? Néha könnyebb, néha nagyon nehéz. Jézus nem tér ki részletekre. Miért nem? Talán feltételezi, hogy aki bocsánatot kér, szívből teszi ezt és őszintén szeretne a közösséghez tartozni és van benne bűnbánat... és ha nem? Ha nincs benne belátás? Ha csak a feszültség, a konfliktus föl nem vállalása miatt szeretne békülni? Ha nem is szeretne? Ha nem is érzékelné a bántást? Ha csak mi „szívunk mindent mellre”? Vagy ha mi vagyunk érzéketlenek? Esetleg direkt bántóak? Hogyan kell ezekre a kérdésekre választ keresnünk?

Nekem nagyon tetszik, hogy Jézus a példabeszédben a királyhoz növeszt fel bennünket. Miért a király? Mert ő bőségben – az Isten szeretetében – él és ebből a bőségből tekint szolgájára, akin megesik a szíve és megbocsát neki. A megbocsátási képességünknek feltétele, hogy mi is királyok legyünk, mi is szeretetben, a szeretet bőségében éljünk. Az tud megbocsátani, akinek van miből, aki nem áldozat. Egyszerűen azért nem áldozat, mert nem tekinti magát annak. Nem azért nem áldozata az ellene vétkező tetteinek, mert „annyi a pénze, mint a pelyva” és meg sem érzi, hogy megrövidítették, hanem mert van egy olyan belső szabadsága, amiből úgy dönthet, hogy nem akar az lenni, még akkor sem, ha ezzel el kell engednie vágyott dolgokat.

Békességszerzőnek lenni nagy dolog! Jézus Isten fiaiként emlegeti őket a hegyi beszédben és azt mondja, boldogok. Ez azért egy elég jó cél, mindenesetre. Érdemes tenni érte.

Garay Zsófia, Budapest

A fenti szakasz számomra a soha meg nem álló, mindig jobbá és jobbá válni akaró, a teljesség felé törekvő lélek hazafelé tartó útjáról szól. Szokásaink, mintázataink, értékítéleteink a praktikus életet gördülékennyé teszik, mindemellett bekorlátoznak. Hiányos tudásunk, a felismert rész igazságaink könnyen hamis útra vezetnek bennünket, mert a hiányzó részeket az emberi képzeletünk feltölti a saját vélt igazságaival, ami emberi mivoltunkból adódóan esendő lehet. A teljesség számomra a mindent, az egymással akár ellentétes dolgokat is magában foglaló egységet jelenti. Egyben a végtelen és végtelenben az egy. Mindennek az alapja, ugyanakkor mindenek fölött álló. Ez az igazság mindenütt ott van, és amikor a lelkemben elcsendesül a világ, akkor hallhatom a harmóniáját. Ilyenkor nem marad bennem kérdés csak béke.

Köszönöm, Istenem, ezeket a megszentelt pillanatok, amikor betekintést engedsz Isteni művedbe, és megengeded, hogy osztozzunk a teremtés és teremtettség örömében.

Mit tehetek azért, hogy alkalmassá tegyem magam az élet teljességének befogadására?

Kecskés-Vincze Eszter, Óbuda

Az egyik mondat, ami megfogott ebből az evangéliumi részből, az a következő: [...] „...Mások próbára akarták tenni, ezért égi jelet követeltek tőle. Ő azonban átlátott rajtuk...[...].” Jézus hatalmánál fogva megtehetette volna, hogy elkápráztatja a tömeget azzal, hogy égi jelet ad nekik (csodát tesz, „varázsol”). Ezt azonban okkal nem tette meg, és azt látom, ma sincs ez másképp: hányszor kérjük Istent, Jézust: „Küldj nekem jelet, hogy: 1. Jó úton járok?, 2. Tényleg ezt a nőt vegyem-e feleségül?, 3. Helyesen döntenék-e, ha a B-t jelölöm meg? 4...5...6...” Isten azonban már akkor sem így működött, amikor Jézus közénk jött, hogy pontosan azt és úgy adja nekünk, amit és ahogyan kérünk. Vagy mégis megadja? Szerintem igen. Nem mindig elsőre, sőt, de megkapjuk. Nekünk a vágyaink és céljaink a fontosak, számára azonban ennél előrébb való, hogy olyan terheket, nehézségeket, élet-helyzeteket kapjunk tőle, ami a javunkra válik. Isten nem ad nagyobb terhet annál, mint amit elbírnánk.

A másik szövegrészlet, ami elgondolkodtatott: „[...] Minden önmagával meghasonlott ország elpusztul, és ház házra omlik. [...]” Jézus itt a történet konkrét értelmében a sátán országáról beszél, de mi lehet vajon a sátán országa? Sátán országának a része számomra minden, ami a hamisság, a hazugság, ami ellene megy a 10 parancsolatnak. Például lehet az életem is olyan, amiben megjelenik a sátán országa. Lehet, hogy az életem tele van hamis elemmel, hazugsággal, vagy másképp fogalmazva: egy élet, ami nem felel meg a keresztény értékrendnek. Van az úgy, hogy nyugodtan fekszel a házában, egészen addig, amíg ki nem derül, hogy repedeznek a falak, mozog a tető a szélben, a cserepek is kijárnak, a szennyvíz pedig még épp nem talált magának utat. De ha ezt meglátom, onnantól már nem aludhatok tovább úgy, mintha a házzal minden rendben lenne. (Persze, ilyenkor a statikusra haragszom, hogy milyen rossz híreket hozott nekem, de valójában én voltam az, aki nem végezte el időben a karbantartásokat). Dolgoznom kell magamon, a gyengeségeimen, amin keresztül a sátán utat tör magának. Dolgoznom kell, hogy a helyes úton tudjak maradni.

Vincze Miklós, Budapest

Gyermeket vállalni nagy döntés. Manapság a házaspároknak lehetősége van ezt tudatosan megtervezni, akkorra időzíteni, amikor már lelkileg, anyagilag, fizikailag helyet készítettek a baba számára az életükben. Van, akinek az a fontos, hogy a saját szorongásait, traumáit feldolgozhassa, ilyen-olyan gyarlóságait kezelni tudja, mielőtt érkezik a jövevény, hogy ne örökítse át azokat rá. Más házat, gyerekszobát, autót kíván elébb, hisz anélkül úgy látja, hogy nem lehet. A biztos megélhetés is lehet egy szempont. Ezek mind teljesen érthető megfontolások, ugyanakkor talán nem sok helyet hagynak kibontakozásra a gondviselésnek és a közösség megtartó erejének, illetve annak, hogy megtanuljunk együtt élni a hiányosságokkal, és nem rágódni rajtuk annyit. Márpedig mindhárom megélése igazi élmény tud lenni. Hogy a kis házon még ezernyi felújítanivaló van, vagy épp néhány dolog még feltétlenül szükségesnek tűnik a kisgyerekes hétköznaphoz. Aztán meg kiderül, hogy a pár szerettei (és a gondviselés) szinte sorban állnak, hogy odaadják azt, ami nekik már nem kell, és végül minden a helyére kerül. Már ami tényleg fontos, mert az is sokszor kiderül, hogy nincs is szükség annyi mindegyre.

Mária belevágott, pedig annyi racionális érv szólt volna a nem mellett. Bízott Istenben, tudta, hogy ahol nagy a feladat, ott segítők is lesznek.

Add, Uram, hogy mi is ilyen bizalommal vágjunk bele az elsőre ijesztő feladatokba!

Büki-Nagybán Piroska, Budapest

Ez a bibliai részlet nekem a végítéletről szól. Számadás az életünkről. Isten előtt állunk. Hogyan mutatnánk be az életünket, a cselekedeteinket Istennek. Ő is látja mindezt és mi is látjuk. Siker vagy kudarc? Hogy viselkednénk ebben a helyzetben? Farizeusként vagy vámszedőként?

Elképzelem, hogy egyszer csak meghalok. Hol vagyok? Mi történt? Minden biztonnal meghaltam. Egy nagy épület előtt állok, a semmi közepén. Egyedül vagyok. Semmi támpont. Nézem és kezdem felfogni, hogy hatalmas ez az épület, óriási. De mégis barátságos. Mintha egy templom lenne. Egy ajtó van csak rajta, résnyire nyitva. Egyértelmű, be kell mennem.

De még nem merek bemenni. Félek. Végig próbálom gondolni az életemet. Gyűjtöm a jócselekedeteimet, ahogy a farizeus teszi a példabeszédben. Felneveltem a gyerekeimet, szerettem a feleségem, dolgoztam becsülettel, próbáltam segíteni barátaimnak, önkénteskedtem, adományoztam... Feszengeni kezdek. Kevésnek érzem magam így ebben a pillanatban. Találkozni fogok Istennel. Gyűjtöm a bátorságom.

Aztán belépek. Sehol senki. Nézek jobbra meg balra. Senki. Látni nem látok senkit, de ahogy bátortalanuk az első lépéseket megteszem befelé, egyre erősebben érzem Isten átölelő szeretetét. Megszólal egy hang bennem. Gergő, gyere beljebb, mondd el nekem, hogy látod az életedet? Csak bátran, mondd. Megállok, elkezdek szédülni, nem bírok tovább menni. Átérezem, hogy nem viszonztam ezt a szeretetet eléggé. Hatalmas ez a szeretet én meg alig tettem valami jót. Nem hittem benned eléggé.... Csak sírok és sírok....

Bocsáss meg! Ennyit sikerül mondanom....

Valaki felsegít.

Hazatértem.

Földiák Gergely, Budapest

A tékozló apa

Nem elírás a cím. Nem az én találmányom, már találkoztam a mai példabeszéd ilyen beállítású magyarázatával. Folytatnám az elmúlt vasárnapi gondolatsort az elvárásról, számonkérésről. A jól működő családban – sarkítva – az anyák szerepköre a mindent megbocsátás, az apáké inkább a számonkérés. Akinek már felnőttek a gyerekei, az bizony találkozik azzal, hogy nem alakult úgy minden, ahogyan azt elképzelte. Kikerülhetetlenül szóba kerül, hogy mennyiben voltak ezek az elképzelések, álmok megalapozottak, kinek mi a szerepe az esetleges kudarcban. Szembesülhetünk azzal is, hogy létezik az „elnevelés” fogalma és megvalósulása. Arról se feledkezzünk el, hogy mi is vagyunk valakiknek a gyerekei. Mi hogyan állunk szüleink álmainak beteljesítésével?

De térjünk vissza a jézusi példázathoz! Jézus nem csak úgy, szórakozásból, pszichés defektusból következően foglalkozott a tanítással, nála 10-15 évvel fiatalabb srácokkal (meg lányokkal, fiatalasszonyokkal is), hanem alaposan átgondolt (jelképes pusztai 40 nap), Istentől kapott küldetés alapján. Tudatos pedagógia (hol volt akkor még ez a tudománnyá vált fogalom) alapján szűkítette a tanítványi köröket. Bizony nála is voltak, akik „könnyűnek találtattak”. Nem naiv, kispályás játékos volt, hanem a hivatalos körön kívüli, teljesen szokatlan meglátásokat hirdető, az addigi vallási rendszert alapjaiban megkérdőjelező személyiség.

Azért futom ezeket a gondolatköröket, mert oda szeretnék eljutni, hogy a Jézus-féle szeretetkép azért nem a tutujgatást jelenti, hanem a komoly, értékes, másokat szerető emberi életet. Mi szülők időről-időre összekülönbözünk a gyereknevelés mikéntjén. Mi mindenre jön rá az ember utólag... Aztán ha félresiklott az élet, akkor sajnos meg lehet élni a tékozló apa modellt. Egyrészt, hogy hány emberi életet tékozolt el a rossz nevelésével, másrészt, hogy amiként a dolgok állnak, annak ellenére is szeretlek, újra bizalmat adok. Ne kerüljön sor a kérdésre, hogy hányszor... Bármennyire felemelő hasonlat is a jézusi példabeszéd, azért mégis egy hatalmas kudarcot követő, reményteljes újraépítésnek kell következnie.

Minden emberi közösség találkozik ezekkel a gondokkal. Alapjaiban nem természetjáró szakköröket szervezettek sem a cserkészek, sem a regnumosok, sem a kiránduló énekkarosok, sem a ministránsook, sem Gyurka bácsi. Nagyon komoly nevelőmunka folyt. Önismeret, önnevelés, önképzés, szellemi munka. Tudták ezt nagyon jól a „megfigyelők” is. A közösségépítésben – tetszik, nem tetszik – bizony eredményességi elvárások vannak. Eredménytelenség esetén pedig kritika.

Talán nem ide kellett volna kifuttatnom ezt a gondolatsort, hanem a feltétel nélkül szerető, Tékozló Atya képére. De köszönöm, ha velem tartottatok ebben a négy nagyböjti vasárnapi gondolkodásban, imádkozásban a minket mindenféle feltétel nélkül szerető áldó Atya felé.

Cserta Gábor, Székesfehérvár

„Jézus maga volt rá tanú, hogy a prófétának nincs becsülete saját hazájában, mégis, mikor Galileába érkezett, szívesen fogadták, mert látták mindazt, amit Jeruzsálemben tett az ünnepen.”

„... Jézus azt mondta neki: fiad él.”

Az emberiség történetében vannak korok, amikor felértékelődik a beszéd, a tanítás. Ilyenkor az újdonságként ható kimondott szó ereje magával ragadja a hallgatókat, átfórálva gondolkodásukat. Mai korunkban hatalmas szóáradatban, audiovizuális információs cunamiban élünk, ennek hatására a szavak devalválódnak, az igazság, hamisság és csúsztatás keveredik, nehézzé téve a kiigazodást, a helyes megkülönböztetést. Igaz a mondás: Az okos tudja, mi a jó és mi a rossz. A bölcs pedig meg is tudja különböztetni ezeket.

A tanítás akkor válik igazán hitelessé, ha élethalakító hatása van, s a tanító nemcsak a hallgatótól várja el ezt, hanem a maga életének történéseivel és cselekvéseivel példát is mutat arra. Szűkebb pátriájában Jézus szavai is akkor értékelődtek fel, amikor megtapasztalták prófétai viselkedését a zsidóság központjában, szent terében, egy sokak számára jelentős, kritikus szituációban.

Tegyük fel a kérdést: Én hogyan állok verbális - nonverbális önkifejezésem és az életem átalakítása, odarendezése viszonylatában?

Egy ember szülővé válása életének jelentős eseménye. Mikor először érezhetjük a születendő magzat első megnyilvánulásait, majd, amikor először pillanthatjuk meg a kisdedit. Ilyenkor átélhetjük az élet csodáját. Azután a testi-lelki fejlődésük során csodálattal figyeljük kibontakozásukat, s örömmel tölt el, ha abban aktív részt is vállalhatunk. S milyen fájdalom, ha betegnek, elesettnek, vagy akár csak szomorúnak látjuk. Ilyenkor mindent megpróbálunk, hogy segítséget nyújtsunk a gyógyulásban, fel-emelkedésben, a lelki egyensúly megtalálásában. Van, mikor ez sikerül, de vannak helyzetek, amikor az ember tehetetlen, s ez egy tipikus alkalom az Isten felé fordulásra. (Bár jobb esetben már a saját erőfeszítéseink megerősítéseként is kérjük segítségét.) S milyen öröm, mikor jóra fordulnak a dolgok! Ilyenkor szinte mi is hallhatjuk a jézusi mondatot: „Fiad / lányod él!”

Jézusi értelemben persze az élet nemcsak a biológiai életfunkciók működését jelenti, hanem a lélek egészségét is. Saját feladatunk többek közt, hogy testi-lelki egészségünkre, környezetünkre és a ránk bízottak harmonikus fejlődési közegére vigyázzunk. Ehhez kérjük Isten áldását!

Pakodi Gábor /PG/, Székesfehérvár

Egy elárvult emberről szól ez a történet. 38 esztendeje fekszik ott a gyógyító víz partján, de nem jut hozzá, mert nincs, aki besegítené a tóba. Jézus meglátja, megszólítja és egyetlen szavával meggyógyítja. Jézus ezt az embert nemcsak a betegségéből gyógyította meg, hanem a magányából is, a társtalanságából is.

Nincs emberem!... 38 esztendő óta vár arra, hogy valaki észrevegye, valaki lehajoljon hozzá, megfogja a kezét, szóba álljon vele. Ott nyüzsögnek körülötte embertársai és senki sincs, aki őt felkarolná, és az alkalmas pillanatban két méterrel arrébb tenné... Nem sok kellene hozzá, hogy megoldódjék az élete problémája, csak egy ember, aki a kellő időben rá gondolna, de egész Jeruzsálemben nincs ilyen ember!

Isten az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette. Az ember nem egymagában, magányosan igazi ember, hanem a másik emberrel való közösségben. Az ember és másik ember, ugyanúgy összetartoznak egymással, mint Istenben az Atya-Fiú-Szentlélek.

Az ilyen magára maradottság, amikor valakinek ennyire „nincs embere”, annyira reménytelenné, életunttá, elkeseredetté tesz, hogy nem is akar meggyógyulni.

Jézus ott, a Bethesda tavánál a sok beteg közül éppen ezt a magányos beteget választotta ki magának, éppen ezt látja meg, aki teljesen egyedül van, elhagyatva – akinek „nincs embere”!

Jézus nemcsak meglátta ezt az elhagyatott embert, hanem oda is ment hozzá, és beszélgetett vele. És ekkor megoldódott ennek a szerencsétlennek minden baja. Ennek az embernek az életébe – akihez soha nem jött a másik ember – most belépett a nagy Másik, az Isten!

- Hiszek-e a csodában, a lehetetlenben, Jézus erejében?
- Van-e emberem, akinek a kezébe tehetem életem?

Feketéné Bognár Zsuzsa, Székesfehérvár

„...Jézus egylényegű az Atyával...” – olvashatjuk a mai fejezet címében.

Mit is jelent követni valakit, jelen esetben az Atyát, a szeretet forrását, és „egy lényegűvé” válni vele?

Jézus állandó kapcsolatot tart fenn az Atyával, látja, megéri, hogy az Atya szüntelen „munkálkodik”, azaz, szeret, támogat, gyógyít, megerősít, ezért Ő is ezt teszi. Azt is látja, hogy ez jó az embernek, ezért adja tovább az örömhírt, hiszen egyedül a szeretet teheti boldoggá, teljessé, értelmessé az ember életét.

Mi is úgy tudjuk megélni, kifejezni a szeretetünket, ha szüntelen figyelünk az Atyára, de a mellettünk élő emberekre is. Ha észrevesszük nehézségeiket, betegségeiket, hiányaikat, és megpróbáljuk orvosolni azokat. Nem csak gondolattal, elvekkkel, hanem a mindennapok gyakorlatában.

És ha ezt tesszük szüntelen, akkor nem csak Jézusra vonatkozik, hogy egy lényegűvé válik az Atyával, hanem a belénk teremtett Léleknek köszönhetően, a tanítást hitelesen megélve és továbbadva, a Szerető Atyával élhetünk egységben mindannyian.

Magyar László, Székesfehérvár

Ebben a fejezetben Jézus a zsidókhoz beszél. Kik is lehetnek itt a „zsidók”? A farizeusok? Az írástudók? Úgy gondolom, is-is. De nemcsak ők, hanem a vezetésük alatt álló tömegek is, akik a fő sodor irányát követték Jézus korabeli környezetében.

Tanúskodást említ Jézus. Tanúkat felvonultatni bírósági tárgyaláson szokás. Ott, ahol két állítás, az alperes és a felperes állítása, „igazsága” csap össze, és ahol meg kell állapítani, hogy kinek van igaza.

Jézus tanító munkája közben is két világ, két állítás csapott össze. Az egyik a korábban említett fő sodorhoz tartozó tanítás, ahol a törvények betartásán volt a hangsúly. A másik Jézus tanítása, ami az „irgalmat akarok és nem áldozatot” elvet, az Atya mindannyiunkat feltétel nélkül átölelő szeretetét és ennek a szeretetnek egymás felé való továbbadását emeli ki.

Hogy dönthetjük el, hogy kinek van igaza? Kiket hívhatunk az igazunk alátámasztására tanúként?

- Tanúskodhat Jézus saját maga mellett. Ez a tanúskodás – bár nem lenne minden alap nélkül való – a külső szemlélőt nem hatná meg.
- Keresztelő János tanúságot tett Jézusról. A tömegek kitódultak Jánoshoz és örömmel itták a szavait. De „minden csoda három napig tart”, a tömeg kitartása hamar szertefoszlott és János szavai is elhalványultak az emberek emlékezetében.
- Jézus tettei viszont egyértelműen tanúságot tettek mellette, tanúságot tettek róla, hogy Ő az Atya küldötte. Talán a mi számunkra is Jézus tettei azok, amik irányt mutatnak, amik bekapcsolnak a szentháromságos létbe, amik tájékozódásunkat segítik lelkiismeretünk hangolásához, Isten szerető teremtő munkájában való részvételünkhöz.
- És ki tanúskodhatna a másik elv, a fő sodor képviselői mellett? Természetesen Mózes, aki a törvények alfája, aki a törvények által való üdvözülés legfőbb képviselője. Jézus azonban lerántja a leplet kortársai életéről. A törvények eredetileg az emberek felemelkedését voltak hivatottak segíteni. De közben olyan abszolút hangsúlyt kaptak, ami már leárnyékolta bennük Isten szeretetét, megfojtotta az emberekben az Istenszeretetet és emberszeretetet motivációit. Nagyon sokan beleragadtak a törvények abszolutizálásába, mintha mocsárba kerültek volna és már képtelenek a tovább emelkedésre, Jézus tanításának befogadására. Így már Mózes sem tudna kiállni mellettük.

Én tanúskodom-e Jézus mellett, ha környezetemben összezsapnak a különböző értékrendek, különböző életszemléletek? Mellettem ki tanúskodik? Igazolják-e tetteim, hogy Isten küldötte vagyok ebben a világban?

Miklós Tibor, Székesfehérvár

„Senki sem ragadhatja el őket...”

Mi is nagy utat teszünk meg életünk során. Kezdve a kisgyerekkortól az ifjúkoron, a nagy tervek szövésének korán át a felnőttkorig, ahol megvalósulhatnak a nagy tervek, vagy egészen más eredmények születnek, és sokaknak már bizony az öregkorig, az összegzés koráig. És végig kísér bennünket a kérdés, hogy hiszünk-e? Sajnos sokszor magaménak érezhetem a jézusi feddést: „mondtam már nektek...”. Kimondhatjuk, hogy a Jézushoz tartozók hallgatnak az Ő szavára, és követik Őt. És mik Jézus követendő szavai? Bátran idézhetem a bokoreszményeket: kicsiség, azaz nem uralkodni senkin, szegénység, azaz adni és nem gazdagodni, szelídség, azaz senkit sem bántani, és továbbadni a hitet, azaz közösséget gyűjteni. Ezekben kell követnünk Jézust, hiszen Ő is ezt élte elénk. Ha elég a hitünk, és ezeket az eszményeket be tudjuk építeni az életünkbe, akkor bizony már itt a földön megkezdődik nekünk az örök élet, és senki nem ragadhat el bennünket az Atyától.

Esetleg mi magunk hagyhatjuk Őt faképnél, de hiszen azért tartunk gyakran lelkiismeret-vizsgálatot, hogy ellenőrizzük magunkat, az életünket, a céljainkat, hogy még mindig a jézusi úton haladunk-e? Kinek a nevében cselekszem? Csak a saját nevemben, vagy igyekszek én is az Atya nevében cselekedni? Az én cselekedeteim is tanúságot tesznek rólam. Kimondatlanul is. Tehát, ha egyek tudunk lenni Jézussal, akkor – mivel Ő egy az Atyával – mi is egyek lehetünk az Atyával. Ennél többet nem is kívánhatunk, de kevesebb sem érhetjük be! Uram, Istenem! Segíts, hogy ki tudjak tartani a hitemben, és mindig követni tudjam a megismert jézusi tanítást, erről szóljon az életem! Ámen.

Singer József, Székesfehérvár

Vita a messiás eredetéről

Itt jár Jézus köztünk és mégis vita van. Vannak, akik elhiszik, vannak, akik a Biblia szerint érveket hoznak fel, hogy nem lehet Ő. Még tárgyalás is lenne, ha Nikodémus nem „menti” meg. Nincs tárgyalás, nincs válasz, csak „mindnyájan hazamentek”. Olyan az eset, mint egy régi-régi történet. Régi, igaz, szerencsés végű.

Nem is gondolnánk, hogy ma ez megtörténik. Pedig, nap nap után lezajlik. Hányszor történik meg „nyugaton”, hogy le akarják venni a keresztet a templomról? Hányszor történik, hogy a templom helyén más intézmény van? De itthon is ez van. Hányszor történik meg, hogy a hitünket meg kéne vallani, tenni valamit érte, de csak hallgatunk? Aztán elmúlik a helyzet, és mi meg megyünk tovább... Pedig csak el kéne menni a templomba, vagy csak keresztet vetni előtte, mikor ott járunk. Vagy csak imádkozni evés előtt, de itt hitetlenek vannak... Nem botránkoztatjuk meg őket...

Hol van a hitem? Hol van a szeretetem? Hol van Jézus? Pedig itt van bennem. Itt! Csendben néz és vár. Én meg... Hát ne feledjük, hogy bennem van az Úr. Bennem, csak meg kell vallanom! Minden nap, mindig. Nem nagy tettekkel, csak keresztényként kell élni! Egyszerű, de mégsem... Vagy mégis? Nem felejttem el, Uram, hogy itt vagy bennem, én meg benned. Ennyi így szilveszterkor, mikor elfeledtelek volna. De szóltál. KÖSZÖNÖM, URAM!

Schindele Antal, Székesfehérvár

A házasságtörő asszony

Nagyszerűen megszerkesztett evangéliumi szöveg. Szinte nem lehet találni benne olyan mondatot vagy szót, amelyet az ember zárójelbe tehetne, és a szöveg anélkül is olvasható, értelmezhető lenne. 2022. áprilisából kénytelen vagyok elutazni az időben visszafelé legalább 2000 évet. Egy zsidó szekta tagjai között formálódik a ma negyediknek nevezett evangélium írása Jézus életéről és tanításáról. Közel egy emberöltőre vagyunk attól az eseménytől, amikor a római hadsereg földig rombolta Jeruzsálemet és benne a legfontosabb áldozati kultusz helyét, a jeruzsálemi templomot.

A jeruzsálemi templom pusztulása után megszűnt az áldozatbemutatás. A választott nép vallási vezetőinek értelmezniük kellett a kialakult helyzetet, és megtalálni az Úrral való kapcsolat új útját és formáját. A templom pusztulása az istenképüket is átformálta, mert az Istennel való kapcsolatuk megmaradt az Úrnak addig bemutatott véres áldozatok nélkül is.

Hetente járok zsinagógába, és hetente kétszer hallgatom a Tóra és a Talmud rabbinikus magyarázatait. Amikor a megkövezés volt a téma (5Móz 22,24), a tanítás végén megkérdeztem, hogy körülbelül mikor volt az az időpont, amikor a zsidóságban még élt a megkövezés büntető intézménye. A kibrabbi nem tudott válaszolni, mert szerinte a valóságban talán sohasem történt ilyen büntetés, ez legfeljebb elrettentő figyelmeztetés lehetett. Legyen igaza!

Most pedig János evangélista leírása egy olyan történetet tár elénk, amikor Jézus lejövet az Olajfák hegyéről, elment a templomba tanítani. A történet abszurd, de nagyon jól összeállított. A megkövezés intézményével gondjuk lehetett a zsidóknak, mert kíváncsiak voltak arra, hogy Jézus egyetért-e ezzel a büntetési, kivégzési gyakorlattal. A történet csupa olyan vádlót vonultat fel, akik között nem volt egyetlen fanatikus sem, sőt a megcsalt férjet sem találjuk a történetben. Nem repült egyetlen kő sem az asszony felé. A tettenérők és a hozzájuk csatlakozók elgondolkodnak a saját helyzetükön. Magukba szállnak. Egyesével elmennek. Nem mernek ítéletvégrehajtókká válni. Talán végbement bennük valami változás. Erről a történet már nem beszél. De beszél arról, hogy mindenkivel szemben irgalmasságot kell gyakorolnunk. Mert Isten is ilyen.

Még teológus koromban hallottam a legszögedibb szögedi, Bálint Sándor híres néprajzkutató történetét, akit személyesen is ismerhettem. Amikor a házasságában nem adatott meg a gyermekáldás, szeretett felesége elment, és másik férfit keresett. Ebből a kapcsolatból élet fakadt, de a fiúgyermek születésekor az asszonyt elhagyta ez a másik férfi. A feleség a kórházból karján a kisbabájával a férje lakásához ment, és az ajtóban megkérdezte, hogy visszafogadja-e. Bálint Sándor pedig a gyermeket nevére vette, felnevelték, a feleségét pedig később a haláláig ápolta. Ez is egy történet. Ez is az irgalomról, a megbocsájtó szeretetről és nem a büntető ítélekezésről szól.

Testvérem! Te is szoktál ítélni mások felett? Te még sosem hibáztál, vétkeztél? Megértő vagy elítélő vagy a másik ember hibáit, botlásait látva? Tudod-e, hogy Isten mindenkit szeret?

Lipien Mihály, Budapest

Számomra furcsa Jézus érvelő párbeszéde a farizeusokkal, de talán, ami a lényeg, az nem is maga az érvelés, hanem az, amikor Jézus azt mondja nekik: „Sem engem nem ismertek, sem Atyámat”.

Nem tudom a kérdést nem magamra vonatkoztatni. Vajon én ismerem Jézust?

Bizonyos szempontból: hát persze, hogy ismerem! Régóta olvasom a Bibliát és egy csomó erkölcsi kérdésre, problémára rá tudom vágni a jézusi választ. Ugyanakkor be kell látnom, hogy a gyakorlatban már nem állok ilyen jól.

Fejlődnöm kell kommunikációban, időbeosztásban, tettekben és még a másokhoz való hozzáállásomban is. Pont ezért, ha valakit látok magam körül, aki ránézésre nálam is jobban le van maradva a jézusi értékek megélésében, azt gondolom, hogy fontos tudatosítanom, hogy ítélni még sincs jogom fölöttem.

Másokat megítélni elég könnyű. Másokat elítélni szintén elég könnyű.

Add, Istenem, hogy ne essünk ebbe a hibába!

Tanos András, Székesfehérvár

Jézus, amikor megkérdezték „*Ki vagy te?*”, nem kezdte el magyarázni, hogy József és Mária fia, itt és ekkor születtem, ezek és ezek a rokonaim, ezzel foglalkozom, ez a lakóhelyem... Az evangéliumok szerint a személyét és tanítói szerepét firtató kérdésre mindig az Atyaistenről kezdett beszélni. Arról, hogy onnan jött, oda is megy vissza, onnan ered az elhivatottsága. Alapvetően az akkori zsidó fogalmakat és világméretet használta a válaszhoz, de megtoldotta valami olyannal, amit az addigi próféták nem tettek. Mégpedig, hogy Ő nagyon bensőséges, apa-fiúi kapcsolatban volt és van ezzel az Apácskával (arámi nyelven Abún, mely az Abbá-ból képződött). Ebből aztán persze lett, ami lett...

Valahol erről szól a Nagyböjt. Ahogyan Ő, úgy én is elhelyezem magam valahova. Van egy éntudatom. Mit tudok arra válaszolni, hogy „*Ki vagyok én?*”? Az emberi gondolkodás kb. 3 ezer év eredményezte megállapításait a magam hiányos módján ismerve, próbálgatom ezt megfogalmazni. A számomra végtelen időfolyamban, ugyancsak a számomra végtelen tér egy bizonyos pontján vagyok, érzem a testemet, a biológiai – éppen olyan amilyen – létezőmet. Mindeközben a felső részemben működik, zakatol valami, amitől ember vagyok. Ráadásul „tudom”, hogy ezek az ott keletkező gondolatok valahogyan kapcsolódnak a mindezt a létezőt létrehozó Valakihez. Sőt, valamilyen fokon és módon az összes tudattal rendelkező létezőhöz, akik valaha is voltak, lesznek.

Az emberi gondolkodás rájött arra is, hogy van nekünk egy harmadik részünk is, ami valahogyan már most is „él”. Ez lesz az, ami majd az agyam tápláló áramának megszűnésekor átvesz mindent? Olyan módon és annyira tökéletesen, amennyire mások és főleg én magam „felnevelem” addigra... Például úgy, hogy miközben ezeket a sorokat fogalmazgatom magamban, az almafánk alatt gereblyéztetem a leveleket. Valamiért (?) azt a sort mantrázgatom állandóan, hogy „teremté elevé müe üsemüküt Ádámüt és odutta volá neki Paradisumut házóá”. Szél lebben, az orrom elé leesik három még fennmaradt alma. Tisztára, mint a newtoni sztori, csak egy kissé mások a nagyságrendek (na, meg az agyak).

Vissza ehhez a Valakihez. Hihetetlen, hogy lehetőségem van Vele „konzultálnom”. Nekem a pici, szinte senkinek. Most vajon mosolyoghat rajtam? De a mosolyhoz emberi test kell. Gondolhatja, hogy „hajrá kisfiú, ez az...” De a gondolatokhoz agy kell. Vagy nem? Csak a földi létezés idejére? Belegondolok abba, hogy Kedves Olvasó most vajon mit gondolhatsz? Mit zagyvál össze ez az írogató ember nagyböjti elmélkedés címén? Ugye hányszor előfordult a gondolat szó az utóbbi mondatokban? Mindezt azzal a végső céllal tettem, hogy mindannyian Gondolkodjunk! Gondolatfüzéreink állnak össze imává, amivel a Teremtőhöz fordulhatunk, ahogyan a Tanítónk, tanítóim, tanítóink is tették.

Akkor most: „imához”!

Köszönöm, ha ma ebben velem tartottál (engem pedig elviselsz) kedves Testvérbarátom!

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Ebben a szakaszban gyakorlatilag egy teológiai vita látszik kibontakozni, az Ószövetség tanításai, évezredek hagyományai, valamint mindezekről a port lefúvó, új fényben megmutató és lényegre koncentráló jézusi tanítások közt. Jézus radikális újdonsága, a nagyon erős külsőségre fókuszálás lebontása nem vagy nagyon nehezen elfogadható a még amúgy nyitott zsidók számára is.

Vajon az elmúlt 2000 évben nem játszódtott le ez már számtalanszor? Át tudunk-e lépni a kötöttségeken, az évszázadokon át akár jó szándékkal emelt gátakon, falakon? Vagy továbbra is ott tartunk, mint az idézett evangéliumi részben a zsidók: mindig találunk egy hivatkozási pontot, egy érvet, hogy miért nem. Vagy miért nem úgy. Mintha megint ez csengene vissza napjainkban: „mi” vagyunk a keresztények és ebből kifolyólag meg is mondjuk, hogy ki az és ki nem, ki a jó ember és ki nem,... És nem jut eszünkbe ez az evangéliumi rész, sem az, amikor Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy hallgassák meg, mit mondanak a vallási előljáróik, de ne kövessék a tetteiket. Amikor pedig felekezetek közti viták zajlanak, nem érdemes-e minden esetben abból kiindulnunk, hogy mit is mondott valójában az a názáreti fiatalember. A legfőbb parancs a szeretet! Hát nagyon leegyszerűsítette, az biztos. De milyen egyszerű ez a parancsolat, olyan nehéz is! Jó lenne, ha erre a nagyon fontos üzenetre, mi több parancsra tudnánk visszanyúlni, koncentrálni, minden kérdéses és kritikus esetben a közös pontok megkeresésekor, ha már Jézus az irányunkban mutatott SZERETETét az élete odaadásával bizonyította!

Ekler Attila, Érd

„Ti Isteneteknek mondjátok őt, de nem ismeritek.”

Úgy gondolom, minden ember szájából az a becsületes és igaz, ha Jézus szavait önmagára vonatkoztatva kijelenti, „Istenemnek mondom a Teremtőt, de nem ismerem.” Legyen bármilyen nagy műveltségű tudós, teológus. Sőt, az a tapasztalat, hogy az igazán nagy tudású ember gyakran szerény is, mert tudja, mennyire töredékesek az ismeretei. A nem tudható, fel nem fogható, kísérletileg nem igazolható dolgokról könyvtárnyi szakirodalom olvasható. Pl. Pokol, Mennysors, angyalok, szeplőtelen fogantatás, Szentháromság, stb. Ezekről vére menő viták folytak az egyháztörténelem során, máglyára küldték, aki nem a hivatalos álláspontot képviselte, vagy akár vallási háborúk is kirobbantak a különböző nézetek miatt. Pedig, ahogy Szent Pál mondja „Ma még csak tükörben, homályosan látunk, ...” (1Kor 13,12) Tehát, nagyon töredékesen ismerjük az Istent. Ezért fontos, hogy ne minősítsük le, ne tartsuk elhamarkodottan sátáninak más felekezetek, más vallások tanításait, inkább tanuljunk mások jó gyakorlatából és okuljunk mások hibáiból, meg természetesen a saját botlásainkból is.

A tudható dolgokról beszélni kényelmetlenebb. Jézus főleg ezekről a tudható dolgokról tanított. Röviden így foglalta össze: „Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást.” (J 13,34) Persze, a szeretetparancs – részleteiben – millió módon értelmezhető. Pl. van, aki úgy gondolja, válogatás nélkül adj annak, aki kér, a Bokorban pedig többnyire az az elv, hogy „izzadjon meg markodban a garas”, azaz a valóban rászorulókat segítsük, ne az élőködőket.

Jézus rendkívüli türelemre, megértésre tanított bennünket. Egyik részről felrakta a mércét a végtelenbe: „...legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5,48), másrészt a legkisebb – a tökéletesedés felé vezető – lépést is megdicsérte. (Pl. a szegény özvegy két fillérje, Mk 12,42)

Drága mennyei Atyám! Istenemnek mondalak Téged és belátom, tudom, hogy nem ismerlek a Magad teljességében. Véges emberi eszemmel nem is ismerhetem meg teljesen a Te végtelenségedet. Úgy hiszem, az a feladatomban, hogy napról-napra jobban megismerjelek és a Te törvényeid szerint alakítsam az életem! Amen.

Balogh Laci, Debrecen

Jézust Istenkáromlásért akarják bírái, bírálói megkövezni

Melyik jótetemért akartok megkövezni? – kérdezi Jézus az őrá támadókat. Aki nem érti Jézust, más érvek, indokok mentén jár el. Hiába van olyan pozícióban, hogy igazságos döntést hozhatna, mégsem tud ezek alapján ítéletet alkotni. Elhomályosítja szemüket a tudatlanság, a hatalom, az általuk értelmezett törvény bevasalás kényszere. Ez egy embertípus. Aki mindig felhatalmazva érzi magát mások megítélésére, elítélésére, megkövezésére, a jogosság, törvényesség, egyenlőség, testvériség, szabadság és más szólamok nevében. Felsőbbrendű hatalmat gyakorló hamis értékítéletre jutó magatartás, aminek eredménye mindig agresszió. Szóban, tettben mérgező gondolatokban. Az ilyen fajta ember, nyíltan el is ismeri a jót, de olyan érvek mentén ítélkezik, amiben neki kéne a legvilágosabban látnia, és mégsem teszi. Ők a kompetens döntéseket hozzók, törvényben tájékozott és érveket felsorakoztatók, annak az egy vélt törvénytelenségnek bizonyítására amiben akárhány jót felsorakoztathatsz az soha nem lesz érv. Ez az embertípus talán bennem is ott gyökeredzik. Jusson eszembe, amikor másokat bírállok. Jézus érdekes mondattal érvel vádjaikra. „Istenkáromló”

A 82. Zsoltár 6,7. fejezetét idézi nekik Jézus. Ez az idézet tulajdonképpen ugyan azt takarja, amit később Pilátusnak is mond. Isten engedi, hogy bíráskodj felettem, ha nem engedné, nem lenne semmi hatalmad felettem. Vagyis a bíráló hatalommal lehet visszaélni, *ha ti ezt a bírálatot Isten nevében teszitek, mért nem hihető hogy én a jót Isten Fiaként teszem?* Világos nyílt érvelés, mégsem arat elismerést. Miért? Mert a prekoncepció kész, azt nem tudják lecserélni gondolkodásukban. Óvva intem magam attól, hogy gondolkodásomban rugalmatlan hajthatatlan legyek!

Istennel betelve tenni a jót.

Jézus jótettei révén az Atyára irányítja a figyelmet. Valódi jót csak az Atyával való egységben, vele betelve, felülről irányítva lehet tenni. A jótettek alapján hinni lehet Jézusnak, hogy az Atya küldte.. Ezt a színvonalat csak az Atyával szimbiózisban lehetséges megtenni. Aki tudja honnan jött, honnan az erejének forrása, ki a tetteinek irányítója. Jézus a Krisztus, a szeretett fiú, akiben az Atya gyönyörködik. A tettei alapján látni és érteni kéne, hogy kinek az erejével eltelve teszi mindazt, amit tesz. Látom-e és értem-e hogy az Atya benne van és Ő az Atyában van? Én felismerem-e Jézus-Krisztusban azt a személyt aki az Atya küldött? Felismerem, hogy tettei alapján ingyen kegyelmet kért és adott gyilkosainak a kereszten, és ezzel mindenkit megszánt, aki nem tudja mit cselekszik. Aki nincs tettei teljes tudatában. Aki nem látva át egy helyzetet rossz döntésre jut. Aki félelemből, butaságból tájékozatlanságból, naivitásból árt másoknak. Ez vagyok én, aki ingyen kegyelemre szorulok, mert nem vagyok teljesen tisztában azzal, hogy mit cselekszek. Nem látom át tetteim, szavaim, gondolataim minden következményét, mégis hálás lehetek, hogy Jézus- Krisztus velem is közösséget vállal.

Jézus az Atyával egyként teszi mindazt, amit tesz, ez viszi a keresztfára. „Ha nekem nem hisztek, higgyetek a tetteknek, hogy végre lássátok és értsétek.”

Pappné Hajni, Dunakeszi Sziget-közösség

Ebben az evangéliumi szakaszban 3-féle személyiséggel találkozunk:

- vannak, akik néznek,
- vannak, akik látnak,
- és vannak, akik látszani akarnak.

Akik néznek, azok izgalmat keresnek. És minél botrányosabb valami, annál izgalmasabb.

Akik látnak, azok irgalmat keresnek. És minél többet adnak belőle másnak, annál jobban eltelnek vele.

Akik látszani akarnak, azok mozgalmat keresnek. Olyat, aminek az élén állva kiemelkedhetnek a szürke tömegből.

A mai evangéliumi részben a „*nézőkhöz*” tartoznak azok, akik sietnek a farizeusokhoz „árulkodni”, hogy miket tesz Jézus, és azok, akik a templomban lesik, hogy vajon feljön-e Jeruzsálembe az ünnepre. Ringbe küldeni a nép vezetőit és a nép sztárját izgalmas meccsnek, igazi botrányos balhénak ígérkezik.

A „*látszani akarók*” a farizeusok, főpapok és a főtanács, azaz a vezetők. Őket nem az események, hanem csak azok hatása érdekli, és az is csak abból a szemszögből, hogy rájuk nézve kedvező vagy kedvezőtlen. Ódzkodnak az *elkötelezett* emberektől, mert csak a *lekötelezettek* felett van hatalmuk.

A „*látókról*” esik a legkevesebb szó ebben az evangéliumi szakaszban: „*látták, amit Jézus végbevitt, és hittek benne*”. *Látásukból hit fakad, hitükből pedig cselekedet.* Róluk és helyettük tetteik beszélnek az első keresztény közösségekben.

Kétezer év alatt változtak a gazdasági és politikai viszonyok, de ez a 3-féle személyiség megmaradt.

Ma a „nézőkből” él a teljes bulvár-média. A celebek valós vagy kreált botrányainak olvasottsága és nézettsége az alapja számos médium bevételének. Minél „nagyobb” embert sikerül minél nagyobb botrányval kapcsolatba hozni, annál nagyobb a hírértéke.

A „*látszani akarók*” is kortól és társadalomtól függetlenül létező réteg. A mai politikusok nem embereket, hanem választásokat akarnak megnyerni. Nem meggyőzésre, hanem győzelemre törekednek. Nem a társadalom érdekeit képviselik, hanem az érdekek társadalmát építik. Nem az Életért harcolnak, hanem a harcért élnek, és nem nyugszanak addig, amíg a fölöttük álló Egyetlent is le nem győzik.

És manapság is vannak „*látók*”, akik az eseményekben nem csak a jeleneteket, de a jeleket is észreveszik. Akikben a megszerzett ismeretekből hit fakad, és hitükből szereznek újabb ismereteket. Akiknek az „én” csak a „te” és a „ti” után következik. Akik nem azért tesznek valamit, mert szükséges, hanem annak tesznek valamit, akinek szükséges.

Érdemes elgondolkodnunk azon, hogy:

- Életünknek hányad részét éljük az említett három személyig egyikéhez vagy másikához hasonlóan?
- Mikor, és milyen közegben, milyen szituációban vagyok „néző”, „látó”, vagy „látszani vágyó”?
- Mi készítenet bármelyik személyiséghez való idomulásra?
- Hogyan lehetnék egyre nagyobb mértékben „látó”? Tanulnom kell ehhez, vagy döntenem, esetleg a döntésben való kitartást kell erősítenem?

Ha ezeket a kérdéseket időről-időre feltesszük magunknak, akkor elkészíthetjük saját lelki fejlődésünk „filmjét” is.

Molnárné Bognár Éva, Érd

Lelkesedés hűség nélkül

Ez a szentírási részlet egyfajta sikertörténet befejezését sugallja. A húsvét előtti napokban Jézus elindul a főváros, a kultikus központ felé, hogy az évenkénti húsvéti zarándoklattal tegyen eleget a zsidó vallási törvény előírásának. Jézus jeruzsálemi bevonulását az ünneplő közösség kíséri, amely egyrészt a szűkebb tanítványi körből, másrészt a személye iránt lelkesedést mutató tömegből áll. A leírás szerint farizeusok is figyelemmel kísérik az eseményeket. A jeruzsálemi bevonulás képe az ószövetségi szentírás apró mozaikjaiból állt össze, amelyek az eljövendő Messiás megérkezését jelzik (Zak 9,9; Iz 11,1-9; Jer 23,5; Oz 2,2).

Ha jól emlékszem, akkor az evangéliumok leírása szerint kétszer sír Jézus. Egyszer a barátja, Lázár sírjánál, és most itt, a szent és szeretett város szükségszerű pusztulásának átérésekor. Tudja, hogy aki nem az emberek és népek közötti békét építi, az még a közömbösségével is csak pusztít. De milyen hosszú az út, amely erre a felismerésre elvezet minket! Jézus tanítványi köre Virágvasárnap még hozsannázva ünnepel, de néhány nap múlva már nem találunk tanítványt, aki kiáll Mestere mellett. A hatalom ereje és propagandája mindenkit meghátrálásra, megfutamodásra kényszerít. Nehéz, botladozásokkal teli és hosszú a hűség útja. Ezért vállalják kevesen és ezért halad nagyon lassan a világ legnagyobb beruházásának kivitelezése, az Isten Országának építése.

Testvérem! Jelen szoktál lenni az egyházi szertartásokon? Meddig, hány napig tart a Te hűséged? Meg szoktál futamodni, amikor érzed a hited vállalása miatt Téged fenyegető veszélyt? Milyen cselekedetek igazolják kitartásodat?

Lipien Mihály, Budapest

A János evangéliumot elemzők szerint több szerző feltételezhető. Egy, aki megélte a leírt eseményeket „a ház pedig megtelt az olaj illatával”, szinte személyes megvetés Júdással szemben „mert tolvaj volt”. Egy, aki jártas volt a görög filozófiában, mitológiában és a Jézus-eseménybe bemerítette a Logosz megszemélyesített, társított fogalmát. Egy, ehhez a filozófiát kiművelő tanítványi kör, akik intuícióikkal segítenek.

Nekem azonban nem szükségesek a biológiai lét-félelmünket jószándékkal feloldó (valójában fenntartó) csodák, amikkel Jézus (hellenizált) istenségét akarják megérvelni, alátámasztani. Például, Lázár feltámasztásának története. Pontosítok. Már nem szükségesek. Ezt az utat nekem is be kellett járnom.

Bevallalom. Amilyen rajongással szereti Jézus az általa tapasztalt Atyácskáját, olyan rajongással szereti a betániai Mária Jézust, amikor nárdusolajjal megöntözi, megkeni és a hajával törölgeti a lábát. Erotikus, felfoghatatlan, megbotránkoztató, mérhetetlenséggel.

A jó embereket még szép, hogy azonnal elfogja a féltékenység az irigység az igazság zászlaja alatt. Az emberi elme egyik rákfenéje ez (életveszélyesen, közösséget mérgező).

Aztán megjelenik előttem a Jézus Krisztus Szupersztár jelenete, hallom a dallamát: „...must die, must die, Jesus must die...” – és ütök az állványt.

Éltél meg különleges szeretet-tapasztalatot, amit mások nem értettek meg?

És olyat, amit te nem értettél meg, de később igen?

Volt már meghalástól való félelmed?

Volt már, hogy túlléptél ezen a félelmen?

Van benned folyamatos Ősbizalom-tudat?

Ujvári Józsi, Érd

Jézus megjövendöli tanítványai hűtlenségét.

Ma délután éppen egy filmet néztem, amit János evangéliuma alapján készítettek. Jézus és a többi szereplő nem filmsztár volt. "Hús, vér", Jézus korabelinek öltöztetett, maszkírozott, nagyon egyszerű emberek. A mai evangélium sorai elevenedtek meg képsorokban.

Azon gondolkodtam, hogy éveket töltöttem együtt Jézussal a tanítványai. Sok beszélgetés, tanítás, csodák, példamutatás.... Vajon mennyit értettek meg belőle? Az utolsó vacsora mintha vizsga lenne. Jézus, talán az előre tudott történések miatt, mintha még egyszer, minden fontosat el akarna mondani. De értik őt a tanítványok?

Az evangéliumi részt újra és újra átolvasva, a tanítványok hűtlenségét inkább értetlenségnek látom. Ráadásul az is szokatlan, hogy Jézus jövendöl. Jövőbeli gonosz tetteket és tetteseket nevez meg. A tanítványok érzik, hogy valami szokatlan van készülődben. Zavarodottak. Közben jól akarnak "vizsgázni". A lábmosásnál túlzásokba eső Péter, aki túlcserélően szereti az Urat, nem tudja elhinni, hogy pár óra múlva meg fogja tagadni a Mesterét.

A Bokorban sokat tanulunk, olvasunk, próbáljuk minél tisztábban megérteni Isten üzenetét. Ez az üzenet sokszor kíván tőlünk másféle megoldásokat, mint az ösztönös, emberi megoldásaink.

A mi hűtlenségeink inkább akkor következnek be, amikor a meglátott, elfogadott igazságot nem tudjuk megélni a gyakorlatban, a hétköznapi helyzetekben.

Pl. nem könnyű az anyagi vágyainkat megfékezni, pedig törekszünk a szegénységre. A kicsiség hangsúlyos felismerés Jézus tanításában, de akkor ne akarjunk szakmánkban elismerést szerezni, bizonyos minket megillető pozíciókat betölteni? Nem fordul elő, hogy az erőszakmentesség fontosságát felismerjük, s mégis gyakran vagyunk erőszakosak testvérrel, házastársunkkal, gyerekeinkkel?

Nem könnyű a felismert igazságot képviselni életünk hétköznapijaiban.

Istenem! Kérlek, hogy együtt tudjunk érezni a tanítványokkal, akik zavarodottságukban hűtlennek tűntek. Te ismerted a lelküket, amit az is mutat, hogy a téged megtagadó Péterre bíztad egyházat szervezését vezetését.

Kérlek, hogy a mi, néha zavarodott, – tanításodat nem egyértelműen képviselő – cselekedeteinket is szemlélj irgalommal! Adj erőt, bátorságot, hogy tanúid tudjunk lenni!

Baloghné Berényi Rita, Debrecen

Jézus közvetlen környezetébe tartozik 12 „elkötelezett” ember. Sokak közül ők azok, akik szinte minden percüket Jézussal töltik. Ismerik Jézus minden tettet, tanítását. Részt kaptak azokból a csodákból, amiket Jézus végbevitt, és azokból is, amiket Isten rajtuk és a többi tanítványon keresztül vitt végbe, amikor Jézus párosával elküldte őket a környező településekre. Számtalan tapasztalatot szereztek Jézusról, de ezeket nem tudták maradéktalanul feldolgozni. Lesték a szavait akkor is, amikor nem értették meg azokat. Készséggel hajtották végre „utasításait” akkor is, ha ezek nem voltak érthetőek vagy logikusak, akárcsak a mai evangéliumi szakaszban.

*Mi tette őket „elkötelezetté”, és mit takart ez az „elkötelezettség”? Bizonyára fontos kérdések ezek, de a mai evangéliumi szakasz szempontjából *nem relevánsak*. A mai evangéliumi szakasz az „elárulásról” szól. A történet már a könyökünkön jön ki: Van egy „áruló”, akit Jézus tapintatosan leleplez. Tényleg csak erről szól az evangélium?*

Az eseményeket ismerve nyúljunk egy kicsit a történet mögé.

Jézus kijelentése: „*Bizony, mondom nektek: egy közületek elárul engem.*”

És a *tanítványok* egyenkénti, de egyöntetű válasza: „*Csak nem én vagyok az, Uram?*”

Egyetlen tanítvány sincs a 12 között, akiben felmerülne, hogy Jézus nem róla beszél.

A 12 mindegyikében a kétely vagy a valószínűség kerül előtérbe. Jézus közvetlen környezetében, a neki „elkötelezett” emberek között egy sincs, aki határozottan merné állítani, hogy nem ő lesz az áruló. Az, hogy Júdás erre határozott lépéseket is tesz, már csak „hab a tortán”.

12 „elkötelezett” ember között egy sincs, aki biztos lenne magában. Nincs, aki ki merné mondani, hogy „nem vagyok és nem leszek áruló”. Még a tizenkettedik is, aki már megtette az árulás lépéseit, az is kívárja az események végét, mert maga sem biztos abban, hogy korábbi cselekedete árulás-e.

Ez a történet nagyon sok kérdést vethet fel bennünk, amiből én csak néhányat fogalmazok meg:

- Elkötelezett ember vagyok-e Jézus felé?
- Ha igen, akkor mi az elkötelezettségem alapja?
- Tudtam volna határozott igen/nem választ adni arra, hogy „egy közületek elárul engem”?
- Miért alakulhat ki estleges kételkedésem vagy árulásom?
  - Mert nem ismerem eléggé Jézust.
  - Mert nem bízom eléggé Jézusban.
  - Mert nem értek egyet Jézussal.
  - Mert nem tudok kommunikálni Jézussal.
  - Mert nem akarok kommunikálni Jézussal.
  - Mert minden eddigi kérdés misztikus, és nem tudok rájuk válaszolni.

Bármilyen válaszokat adunk is a fenti kérdésekre, az alapkérdés megmarad: Mi lenne a reakciónk, az „egy közületek elárul” kérdésre.

Molnár Károly Zsolt, Érd

Jézus ezen a szent estén nem példabeszédet mond és nem "jelképes" cselekedetet tesz az önátadásról és a szolgáló szeretetről, hanem ő maga valóságosan cselekszik. Cselekszik és példát ad a szolgáló szeretetről, nemcsak apostolainak, hanem nekünk, mai követőinek is.

Elfogadjuk-e szolgálatát (a lábmosást)? S ha elfogadtuk, akkor teljesítjük-e Jézus kérését? "Nektek is meg kell mosnotok egymás lábát." (14. vers)

A másokért végzett és vállalt szolgálatban követjük Mesterünket. Ő nem uralkodni és hatalmaskodni jött az emberek fölé, hanem szolgálni. Ezért kéri tőlünk is: "ti is tegyétek meg." (15. vers)

A szeretet jelekből ismerhető fel. A jel lehet egy személyre szabott ajándék. /pl. jegyespárok, házások egymásnak, szülők gyermekeik felé, nagyszülők unokáik felé és fordítva./ Ez sokszor többet mond bármely szónál vagy üzenetnél. Jel lehet egy mozdulat, egy érintés, egy mosoly, egy cselekedet.

Amikor kimutatjuk szeretetünket a másik ember (jegyesek, szülők, nagyszülők, gyerekek, unokák, testvérek vagy közösségi tagjaink felé), akkor ennek a szeretetnek legtöbbször külső jelét is adjuk feléjük. A szeretetnek ezek a jelei értékesek és maradandóak lesznek annak, akinek szól, de annak is, aki adja. Megajándékozottaknak és megérintetteknek érezzük magunkat és megtapasztaljuk, megérezzük a jelek mögötti szeretetet.

Életünkben és mindennapi tetteinkben vajon csak külsőleg utánozzuk-e Mesterünket (lábmosás), vagy kifejezi és jelzi is őszinte, tartalmas szeretetünket és szolgálatunkat?

János evangélista aprólékosan leírja a lábmosás szertartását. Jézus mindent maga, egyedül tesz. Senki nincs a segítségére. Leveszi felsőruháját. Kendőt köt maga elé. Ő önti a vizet a tálba. Ő megy oda minden apostolához, hogy megmossa a lábukat. Ő törli meg a lábukat a derekára kötött kendővel. Nem segít neki senki.

Kész vagyok-e folytatni az ő lábmosó szolgálatát?

Kész vagyok-e én is Jézust szolgálni minden emberben?

Kész vagyok-e az életemet mások szolgálatára szentelni; sokszor, ha kell, feláldozni? (ahogyan a hitvestársak megteszik egymásért és sok szülő és nagyszülő megteszi ezt gyermekeiért és unokáiért, vagy közösségi tagok egymásért.)

Tóth Miklós plébános, Rábatamási

Úton az Olajfák hegyére.

A Getszemáni kert az Olajfák hegyének lábánál található, nevét az ott található olajpréstről kapta. (arám: gat-semané – olajprés) A kertben történő eseményekről mind a négy evangélium megemlékezik. „Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Getszemáni, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek itt le, amíg imádkozom.” (Mk 14,32) Máté, Márk és Lukács ezen a helyen emlékezik meg Jézus imájáról, szomorúságáról, kemény küzdelméről, benső vívódásáról, mérhetetlenül fájdalmas lelki szenvedéséről, és az Atya iránti hűségéről. Jézus itt élte át a végső magányt, megtapasztalva az emberi egzisztencia egész drámáját. Itt érintette meg a közeli hálál rettenete. Itt hagyta el összes tanítványa, pedig mennyire szeretete volna, hogy a hozzá legközelebb álló tanítványok együtt érezzenek vele, osztozzanak félelmeiben és fájdalmaiban, vele imádkozzanak, vele könyörögjenek az Atyához. Szeretteinek részvétele, együttérzése nagy vigaszt jelenthetett volna számára. De hiába kérte, várta övéitől nem kapott semmi segítséget. Sőt itt adta át, szolgáltatatta ki, árulta el Mesterét Júdás. A mai napig kérdés: Vajon miért tette Júdás azt, amit tett, miért árulta el Jézust, mi volt az indítéka, és miben reménykedett? Van-e biztos válaszunk? Júdás személyisége, tanítványsága beleilleszkedik-e az isteni tervbe? Megértette-e Jézus küldetését, vagy kapzsiságának, nagyravágyásának egyszerűen emberi gyengeségből nem tudott nemet parancsolni? Lehet, hogy csalódott Jézusban, amikor ő kevés érdeklődést mutatott a rómaiak elleni lázadás, és Izrael független királyságának helyreállítása iránt.

Milyen megrázó mindannyiunk számára az a jelenet és kép, amikor szemtől szembe találkozik Mesterével és csókkal, a szeretet jelével árulja el. Jézus tudja mi vár rá, hiszen a kivézényelt katonák, farizeusok és főpapok szolgálóival való találkozás egyértelművé teszi, hogy le akarják tartóztatni, és el akarják ítélni.

A Getszemáni jelenet folytatásából tudjuk, hogy Jézus ennek ismeretében nem gondol menekülésre, elrejtőzésre, esetleg időnyerésre, hanem bátorsággal elébe megy az eseményeknek. Méltósággal kilép a tanítványok gyűrűjéből, és megszólítja a letartóztatásra kivézényelt katonákat, és megkérdezi, hogy kit keresnek. A válasz „a Názáreti Jézust” Jézus lehető legrövidebben válaszol „Én vagyok”. Amikor hallják kijelentését meghátrálnak és a földre esnek. A kérdés kézenfekvő, mi okozhatta ezt a hatást: Jézus isteni ereje, a védtelenség meglepetése, végleg lemondás az erő nem alkalmazásáról. Milyen sokatmondó az, hogy ebben az éles, kritikus helyzetben sem feledkezik meg arról, hogy övéinek szabad elvonulást kérjen. hiszen ezzel a gesztussal megkímélheti tanítványait a további zaklatásoktól.

A történet folytatásában Péter a maga módján bátor viselkedést tanúsít, karddal akarja megvédeni Mesterét. Jézus nyugalomra inti Pétert és eltéti fegyverét. Péterről tudjuk Ő az, aki forró fejvel, erőszakkal akarná megvédeni Jézust, ugyanakkor szintén Ő az, aki kimondta Jézusról, hogy Ő a Messiás, Ő az, aki Jézus figyelmeztetése ellenére háromszor tagadja meg. Mindezek ellenére mégis lehet rá számítani, hiszen botladozása, úttévesztése során visszatál Mesteréhez, aki ingatagsága és bizonytalansága ellenére igazi „sziklává” és pásztorrá tette.

Az Olajfák hegyének üzenete: *számíthat rám Jézus az „úton”.*

Besze Imre, Budapest

A Húsvét csúcspontjához érkeztünk. Véget ért a szenvedés, a siratás, a temetés. De még a test elmúlásnak való végső átengedéséhez szükség volt a bebalzsamozásra. A szombaton bekövetkező halál miatt csak annak kimenetele után végezhatték el a holttesttel való tevékenységet. Asszonyok érkeznek a sírhoz. De miért is? Zsidó temetési szokásokról olvasva az lesz világos számomra, hogy a férfi halottat férfiak készítik fel, női halottat nők. Akkor vajon Jézus holttestének felkészítéséhez miért nők érkeztek? Ezen gondolkodom és a gyalok...

Talán azért a nők, mert Jézus kedvelte a gyöngédséget. A női kezekből áradót. Azokban a mozdulatokban az élet bársonya, finomsága, bánatot elsimogató ereje mozdul. A test utolsó érintéseire ez szükséges. Jézus teste is ezt várta... De feltámadott! Az élettelen test híján maradt a női kezek érintésének.

De nem maradtak híján a nők egy újszerű, ismeretlen találkozásnak. Olajaikkal érkeztek csak az üres sírt találták. Mi mást lehet ilyenkor érezni, mint a döbbenetet. Te láttál már feltámadást? Te éreztél már feltámadást? Az ismeretlen tapasztalásba oly sok minden fér bele. Döbbenet, ijedtség, hitetlenség, zavarodottság, értetlenség, menekülés, kíváncsiság, tiltakozás, fájdalom, emelkedettség, remény, hit... hiány.

„Nincsen itt!” Amikor valami nincsen ott, ahol lennie kell, valami megakad. Megmerevedik a mozdulat, befejezetlenné válik az elhatározás. Az üresség, a hiány veszi át a van, a létezés helyét. Ezzel sem volt könnyű mit kezdeniük azoknak az asszonyoknak. Sem a tanítványoknak. Hogy is hihették volna el a feltámadás hírére. Jézus korábbi szavai, feltámadásának jóslata hogyan is jutott volna eszükbe?! Nem tudták beilleszteni a feltámadás tényét a hiány, az üresség helyére. El kellett menni, meg kellett nézni a „Nincsen ott” valóságát.

Álljunk egy pillanatra a feltámadással szembe! Szemléljük meg ezt az állapotot! Nézzünk az üres sírba és engedjük át magunkat annak a tapasztalásnak, hogy üresség van. Csak ez van. Az úr... Mert ha ezt meg tudjuk tenni, akkor a következő pillanatunk már a feltámadás! Valami újnak, valami étellel telinek a kezdete, valami aktívnek, jó érzésekkel telinek. Minden új pillanat lehet feltámadás. De csak akkor, ha átadod magad annak az új pillanatnak!

Csizovszki Zsóka, Ágfalva

Emmausz vagy Jeruzsálem?

Kirándulni jó! Az út végére megérkezve kellemes érzés leülni, megpihenni. Ha a túra közben vagy a végén a velünk együtt haladók bölcs gondolatait, elbeszéléseit is hallgatjuk, akkor a megérkezést követő pihenés és étkezés is nagyobb testi és lelki élményt jelent. Az emmauszi tanítványokról szóló elbeszélés és az Ábrahámot meglátogató három angyal érkezése (1Móz 18,1-15) a két legkedvesebb bibliai történetem. Megragad bennük a találkozások, az együttlétek öröme és élménye.

Az újszövetségi írásokat úgy lehet jobban megismerni és megérteni, ha azok forrásait is tanulmányozzuk. A Tóra, a zsidó Biblia, a Talmud és a rabbinikus irodalom ismerete nélkül szegényes lesz az újszövetségi Szentírás megértése.

A rabbinikus irodalomban nem ismeretlen az Emmausz elnevezés (Avot d'Rabbi Natan, ver. 2, 29. fejezet). Olyan emberek által lakott, szép házakban bővelkedő, fürdőekkel, színházzal és szórakozóhelyekkel rendelkező város, amelynek van egy nagyon negatív jellemzője. Ez pedig nem más, mint az, hogy Emmauszban az emberek nem olvassák, nem tanulmányozzák a Tórát. Az Emmauszban luxus körülmények között élő zsidókat nem érdekli Isten szava. Ezzel szemben Jeruzsálem az Isten városa, ahol szeretik olvasni a Tórát. Ez ennek a történetnek a fontos háttérinformációja. A tanítványok Emmausz felé mennek, azaz már nem akarnak Isten tanításának megismerésével foglalkozni. De amikor a vándortanító megérteti velük az Írásokat, visszafordulnak abba az irányba, amerre Isten szavának nagy jelentősége van.

Ne keressük tehát a bibliai térképen a júdeai Emmausz városát és a Jeruzsálemből odavezető utat, és ne nézzük a domborzati viszonyokat. Mert itt nem a földrajzi helyszín a fontos. Emmauszi útja minden kereső és gondolkodó embernek van!

A Jézus korában élt zsidó férfiak jól ismerték vallásuk szent iratait. Nem volt szükségük rá, hogy – a mai szóhasználat szerinti – konkordanciát (a Biblia azonos jellegű szövegeinek jegyzéke) hordjanak magukkal, mert alapos bibliai ismeretükkel ők maguk voltak az élő, két lábon járó konkordanciák. Ez a két fiatalember, aki szomorúan ment és beszélgetett az úton, nem tudta értelmezni a Jeruzsálemben történt tragikus eseményt. Elkeseredtek, mert nem erre számítottak. Ismerték ugyan az Írásokat, csak éppen a szövegek szintetizálásával, értelmezésével voltak problémáik. A sok szövegismeret nem állt össze bennük az Írások és a megélt történések értelmezhető szintézisévé. Miről van itt szó? Aki nem ismeri az ószövetségi írásokat, az kevésbé képes megérteni a zsidó Jézust. Jézus pedig az ószövetségi írások megismerésének útján jutott el annak az Atyának a felfedezésére, aki a teremtett világ létevel és szépségével azt kiáltja felénk: Szeretlek! Aki pedig mást mond Istenről, az letért a helyes útról, és elindult Emmausz felé.

Ne féljünk az Írások szövegétől, még ha azok tartalma nehezen is illik bele az elképzeléseinkbe, gondolatvilágunkba. Lehetőleg hetente foglalkozzunk a Biblia szövegeivel, és bátran keressük az összefüggéseket! Ha így teszünk, jó úton haladunk, és lassan, de biztosan odaérünk Jeruzsálembe.

Testvérem! Te ismered az Írásokat? Egyedül vagy közösségben tanulmányozod a Bibliát? Emmausz vagy Jeruzsálem felé vezet az utad?

Lipien Mihály, Budapest

Az őrség pénze (Jézus megjelenik az asszonyoknak és az őrség kioktatása)

Húsvétvasárnap hajnalban történt, ami történt, föltámadt, fölkelt - számomra a jézusi mű nagysága és érvényessége ugyanúgy tiszteletreméltó és meghatározó jelentőségű.

Viszont van a történet leírásában még egy rendkívül zavaró és számomra igencsak felkavaró tényező: adnak az öröknek egy csomó pénzt, hogy – Máté szerint – a hazugságot híreszteljék (vagyis, hogy Jézus testét a tanítványai lopták el). És „azok elfogadták a pénzt”.

Vágjunk a közepébe: mi is alaposan le vagyunk fizetve, hogy ne az igazat mondjuk, ne az igazat híreszteljük.

Mit mondana Jézus, ha ma ide keveredne közénk és körülnézne? Szerintem ott állva a város közepén, és látván maga körül a mérgezett egéreként szaladgáló embereket, erőteljesen kinyilvánítaná, hogy tegyétek már azt, amit akartok hogy veletek is tegyenek – és fogná magát, elköltözne egy faluba, és önellátó módon élne, miközben ehhez társakat is gyűjtene. És beszélné a síkra épült falu jelszeréről (a hegyre épült város helyett), és hogy ha ezt követjük, akkor sziklára építjük a házunkat.

Keresztények vagyunk, Jézus lényegi tanítását szeretnénk követni (aranyszabály, hármasszabály, osztozás mindenben). Mégis vannak az életünknek területei – méghozzá a legalapvetőbbek –, amiket át sem gondolunk jézusi szemmel, nem hogy tanulnánk róla, és a megtanult jót pedig tettekre váltanánk. És ezeket a területeket nem lehet negligálni, mintha nem is lennének, hiszen az egész életünket ezek fedik le, átugrani őket nem lehet: mezőgazdálkodás, vízgazdálkodás, energiagazdálkodás, hulladék-gazdálkodás, közlekedés.

És hiszen Jézusnak mindezekben a területeken is lenne mondanivalója, ha megjelenne körünkben! Méghozzá súlyos és egyértelmű mondanivalója, amit nem raknánk zsebre. Nem is kellene, mert ebben a vonatkozásban is örömhírt mondana: van megoldás, és hát: "legyetek tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes" (vagyis elvárhatónak tartja számunkra a tetteket)! Meg lehet csinálni. Tanuljatok, számoljatok, vagy/és! csak vegyétek elő a józan paraszti eszeteiket, legyetek olyanok, mint a gyerekek, TOVÁBBÁ cselekedjétek. Amit a legkisebb földlakó embernek tesztek - akár térben a jelen föld túloldalán, akár időben a még meg sem születetteknek -, azt nekem teszitek: osztoztatok velük a létfeltételekben, a tiszta vízben, a tiszta levegőben, a tiszta talajban. (És ezzel persze nemcsak fajtársaitokkal tesztek jót, hanem minden más élőlényel is, akikkel egy földhajóban utaztok, és akik nélkül ti sem léteztek.)

Visszakanyarodva a húsvét hajnali örök inkriminált tettehez: analóg módon nálunk is pénz van a hazugságunk mögött. Csak azzal a súlyosbító és ellentmondásos (skizofrén) körülménnyel terhelve, hogy mi magunk fizetjük meg magunkat, hogy hazugságra kényszerítsenek bennünket, és azt még híreszteljük is fűnek és fának, más fajoknak és fajtársaknak. Ez a hazugság pedig kétszáz éve a fosszilis (ősmaradványi) és a legújabb korban a maghasadásos energia. Pedig a mennyei Atya felkelti napját mindenkire, és a mezők liliomai szép mértéktartóan fel vannak öltöztetve a tiszta energia segítségével. Igyekezzünk hát kibújni a régi és halálos energiarendszer (és pénzrendszer) szorításából, minden erőnkkel a tisztát építsük. Minden téren minden kicsi is számít, de az örömhír az, hogy nagy lépésekkel is tudunk menni, csak foglalkozni kell a témával, mint ahogy nagy valószínűséggel Jézus is ezt tenné.

Kéry Magdolna, Egyházasfalu

Különösen kedves jelenet ez nekem, mert Fra Angelico *Noli Me Tangere* c. freskójának (1425-30. Fresco 180 x 146 cm. Cell 1, Convent of San Marco, Firenze) hű mását (kilenc évvel ezelőtt) a házunk falára festette egy festőművész családtagunk. A kép azóta is, eredeti színvilágát megtartva, ott tündököl, s mindig csodálatot vált ki belőlem, ahányszor csak ránézek. Mindig azt a benyomást árasztja bennem, mintha valamiféle misztikus fátyol mögött zajlanának az események, ott a kertben hajnalban.

Mária Magdolna a sírkertben bolyongott. Mint egy eszelős, tébolyult nő. Szerette őt nagyon. Talán kiemelkedőbben, mint mások. Heves, nagy érzelmekkel és akár testet érintő közelséggel. Hiánya tán neki fáj legjobban. Szétesett, a fájdalomtól, a megrázó események tényétől, a hiánytól és frusztrációtól pszichotikus állapotban egyértelműen látja, hogy Jézus teste eltűnt a sírból. Pedig azért ment, hogy elvigye onnan. Nem tudja hogyan, nem tudja hová, csak megérinthesse, csak újra megcsókolhassa a lábát, csak birtokolhassa még őt érzékszerveivel. Elsötétedett a világ, talán az eszméletét is rövid időre elveszítve két angyallal kerül párbeszédbe, majd pedig, hátra fordulva egy pillanatra lát valakit, talán a kertészt, aki megszólítja, sőt nevén szólítja őt. Ahogy újra megfordul, már a Mestert ismeri fel, s mindenképpen meg akarja érinteni, de ez a szándék elutasításra talál. *Noli me tangere!* Ne érints engem! Ebben az állapotban, ebben a lázálomszerű látomásban megéri, hogy a test érintése, újra birtoklása, visszatartása helyett nagyobb küldetést kap. Hírnökké kell válnia. A szerepet-feladatot megéri. Az elengedés-mozzanat, mint megtérés, a lelkében megtörténik, s visszatérve a valóságba, a transzcendens látomást a realitás talajára helyezve elindul az Úton. „.... Elment, és hírül adta a tanítványoknak magánlátomásának tartalmát: „Láttam az Urat, s ezt mondta nekem.”

Testvéreim! Tegyük fel magunknak a kérdéseket:

- Vajon én mennyire ragaszkodom, mennyire akarom birtokolni a régen megszerzett és szellemi komfortzónámat meghatározó felismeréseket? Képes vagyok-e azokat úgy elengedni, hogy közben felismerjem a fejlődés követelményeit, melyeket meg kell lépnem?
- Felismerem-e, komolyan veszem-e a tudattalanom felől érkező üzeneteket?
- Vajon nekünk vannak-e misztikus élményeink, s azok tettekre sarkallnak-e bennünket?

Csizovszki Robi, Sopron

Az emmauszi tanítványok

Az apostoloknak milyen nehéz lehetett az a 3 nap, amikor Jézus a sírban feküdt? Teljesen megzavarodtak. A sírnál járt asszonyok, Péter és János tanúsága kevés volt Kleofásnak és a másik tanítványnak, hogy elhiggyék, Jézus feltámadt. Tamás apostolhoz hasonlóan leverten távoznak Jeruzsálemből. Ő egyedül bujdokolt el, az emmausziak ketten indulnak el. Így tudtak beszélgetni útközben közös élményeikről, reményeikről és a Jézussal történekről. Ahogy vitatkoztak, egyszer csak Jézus csatlakozott hozzájuk, de nem ismerték fel. Látszólag kérdezett, valójában tanítani akarta őket, hogy megértsék, nem történt más, csak ami az Ószövetségi Szentírásban meg van róla jövendölve, először szenvednie kell, utána jut a dicsőségébe. Örömmel hallgatták. Remény gyulladt a szívükben, hogy akkor nincs mindennek vége. Magukba szívták tanítását és folytatni akarták a beszélgetést. Erőszakkal behívták magukhoz, megvendégelték. A kenyér megáldásakor és megtörésekor nyílt meg a szemük. Rájöttek, hogy ki az a titokzatos idegen, aki gyászukat, szomorúságukat elvette és határtalan öröm töltötte be szívüket. Hiába marasztalták, Jézus eltűnt előlük. Ezt az örömhírt nem tarthatták magukban, az est ellenére gyorsan visszatértek Jeruzsálembe és elmondták az úton történeket és a vendéglátás élményét.

- Észreveszem-e a jeleket, amiket Isten küld?
- Tanulmányozom-e az *Írásokat*?
- Miről, kiről, kikről beszélgetek másokkal?
- Kivel, mivel van tele a szívem?
- Vállalom-e a szenvedés útját?
- Végigjártam-e az emmauszi utat?

Butsy Lajos plébános, Levél

A szentírási hely kapcsán felvetődik bennem egy kérdés: Van-e Isten létezésének olyan bizonyítéka, mely perdöntőbb a személyes HIT kérdésénél? Miért kellett bizonygatnia Jézusnak, hogy honnan jött és hova is tartozik? Erre az utóbbi kérdésre azt hiszem nem tudok/akarok megválaszolni, ezért az elsőnél időznék kicsit. Gyakran halljuk azt a szlenget, hogy amit magyarázni, bizonyítani kell és nem magától érthető az már nem „gyári”... Amennyiben bárkinek/bárminek a hitelessége nem győz meg engem önmagában, akkor létezik olyan bizonyíték amely kártyás nyelven „überli” ezt a fogalmat? Szerintem ilyen nincs. Számomra ne tárgyi (jelen esetben testi és fizikai valóság) elemek támasszák alá a hitelesség kérdését. Ha a hitem megéléséhez bizonyítékokra van szükségem akkor elérkeztem arra a pontra, hogy feltételekhez, tapintható valósághoz, logikai alátámasztásokra építem fel azt, s ha bármely alátámasztás sérülne rögtön össze is dőlné? Ha valami számomra hiteles és követendő akkor annak szöghelyek nélkül is annak kellene maradnia! A feltételes fogalmazás csak azért, mert én sem biztos, hogy feltételek nélkül tudnék beleülni „Isten talicskájába”... az alábbi történetben.

„Egyszer a Niagara vízesés felett kifeszített drótkötélen egy artista készült átmenni. Mielőtt elindult kezébe vette az egyensúlyozó rudat és megkérdezte a feszülten várakozó tömeget: Elhiszitek-e, hogy át tudok menni a vízesés felett? Néhányan kételkedtek, de a többség elhitte, mondván végül is ez a szakmája. Az artista átment, majd visszajött, és megkérdezte: Elhiszitek-e, hogy rúd nélkül is megteszem? Már többen kételkedtek, mert feltámadt a szél. Az artista átment, ismét visszajött, azután fogott egy talicskát, és megkérdezte: Elhiszitek-e, hogy át tudom tolni ezt a talicskát? most ismét azok kerültek többségbe, akik hittek neki. Az artista áttolta a talicskát, majd vissza, és ismét kérdéssel fordult a közönség felé: Elhiszitek-e, hogy ismét át tudom tolni? már mindenki egyhangúan elhitte. Ekkor megkérdezte: Elhiszitek-e, hogy egy embert is át tudok tolni rajta? Mindenki igent kiáltott: elhisszük. Az artista megkérdezte: Akkor ki lesz az első? Senki nem vállalkozott!

Vajon mi, akik hívő keresztényeknek mondjuk magunkat, mindig feltétel nélkül reá bízunk magunkat Istenre, vajon beleülünk-e "Isten talicskájába"?

Németh László, Sopron

Az itt olvasott, szimbólumokban meglehetősen gazdag és színes jelenetnek valószínű nem sok köze lehet a történeti Jézus személyéhez. A szöveg maga is egy Krisztus-hitet, feltámadás-hitet tükröző igehirdetés. Így az erről való elmélkedés is most ezt a célt szolgálja.

A feltámadás-hit Krisztusa és a történeti Jézus alakja és tanításának tartalma közti feszültség és kettősség rám ragad és belső dilemmák elé állít.

'Jézus ott állt a parton.' Virradat. Erőteljes kép. A halászok immár toposszá vált alakja, amint közelítenek a part felé. A vizekről, mindig a teremtéstörténet jut eszembe, ami fölött Isten lelke lebegett. „Így szólt” mondja a teremtés könyve. Aztán pedig az Ige testté lesz, megjelenik a történetben. A görög 'logosz', az értelmes szó, melyet, számomra az Ige ad vissza leghűségesebben, egy élő, cselekvő, hívó, gondviselő Isten tette. Németh László írja, hogy a tett ott következik el, ahol a lét elakad. A Pantokrátor, a megdicsőült, pedig étkezni hívja a tanítványait. Együtt étkezni. Keleten, úgy tartják, hogy az étel az Istenség legmagasabb formája. Az úrvacsora is földerenghet bennünk. Jézus kívánsága pedig, hogy együtt étkezzen a tanítványokkal, meghitt közelségben akarja tudni Őket. A közös étkezés mindig valami ünnepire utal. Most is, milyen közel hívja magához az embert, a győzedelmes Krisztus. A misztikus hagyomány szerint, az Isten, talán az Atya érintése iszonyatos, a numinózus, a szentség megsemmisítéssel fenyeget, a Fiú mégis közel hív. Jézus ott állt a parton, fogadja a hazatérőket, a kudarcosokat, az Isten feminin vonására gondolok, a befogadásra.

Élet és halál partjainál, a hajnal derengésében..., valami soha nem látottra nyílik most meg a világ, valami grandiózus dolgot vártam, hogy a megváltás kiforgatja a világot a sarkaiból, új dimenziók megnyílását, hogy az ember létállapota megváltozzék. A közös étkezés momentumával, pont ez történik, hogy majdan mindnyájunkra terített asztal vár. - *God in heaven, everything all right on earth.*

- Mit jelent számomra a „kenyértörés már itt a földön” gondolat? Tudok-e Isten társa lenni „terített asztal-ügyben”, a Teremtés folyamatában?
- A mennyei asztal utáni misztikus vágyódásom, nem akadály-e annak, hogy felismerjem itt a földön valódi feladataimat?

Borbély András, Sopron

„Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”

A keresztény vallásokban nevelkedett hívők számára Jézus feltámadása alapvető hittétel. Mi, akik e hittétel alapján nevelődtünk, nehezen tudjuk elképzelni, milyen félelem, döbbenet, rémület, reszketés foghatta el a – Jézus üres sírjához – érkező asszonyokat, és az ennek hírét tőlük megtudó tanítványokat.

A halálból való feltámadás azon túl, hogy teljesen elképzelhetetlen volt számukra, a konkrét esetben további félelmetes következményekkel is járt. Nagyon is valószínű volt ugyanis, hogy ha Pilátus és Heródes értesülnek a kivégzés sikertelenségéről, újabb hajszát indítanak majd mesterük, Jézus ellen.

A tanítványok a történetekben hitetlenkedve és Jézust féltve ültek asztalhoz. Ilyen lelkiállapotban érte őket végül a valóságos találkozás Jézussal. Miről is szólhatott volna ez a beszélgetés, ha nem arról, amit átéltek ugyan, de meg nem értettek? A három együtt töltött év tragikus végkifejlete teljesen összezavarta őket.

Jézus ugyan nem hagyja szó nélkül hitetlenségüket és keményszívűségüket, a találkozás végén azonban elmondja azt a mondatot, amit mi is méltán tarthatunk örök érvényű küldetésünknek: „Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”

Ez a feladat hatalmas változás az eddig hangoztatott jézusi mondathoz képest: „Küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.”

Mit jelent ez számomra? Azt, hogy bár ez nagyon nehéz feladat, mégis a saját köreinken túl élők felé is van küldetésünk!

Adj erőt, hogy lássuk a világ összefüggéseit és bajait, de ne csak lássuk, hanem tegyünk is a szükségben élők megsegítéséért.

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

A depressziós tanítvány

Ha ma valaki beülne egy dogmatika kurzusra a teológián, nagy valószínűséggel kicsit száraz tartalmúnak találná az egyház hittételeiről szóló előadásokat. Ebben a történetben dogmatikai hittétel hangzik el, amelyet az egyik tanítvány, Tamás fogalmaz meg: „Jézus Isten!” No persze ez így nem hangzott és nem hangozhatott el annak idején. Egy Jézus korában élt, vallását gyakorló férfinak egyrészt eszébe sem jutott volna ilyen kijelentés, másrészt a zsidó vallás az EGY Isten mellett semmiféle más istent nem tűrt és nem fogadott el. Ez így van a mai napig. Akkor Tamás története nem is igaz? Aki azt gondolja, hogy egy közösségi találkozó helyszíni tudósítását olvassa, annak a számára azt mondom, hogy ez nem egy megtörtént eset, még ha rendkívül érdekes és izgalmas is az előadásmód. Aki azonban nem riportként, hanem mint a II. század elején a zsidó közösség egyik szektája által megtartott hittanórának tekinti a leírást, annak azt mondom, hogy nemcsak minden szava, de minden betűje igaz annak, amit a hitetlenkedő Tamás történetében olvas.

Készülve gondolataim megfogalmazására, elővettem a Szentírást, és próbáltam elkészíteni ennek a Tamás nevű tanítványnak a rövid „életrajzát”. A neve ikret jelent, azaz édesapján és édesanyján kívül biztosan volt még egy testvére. Tanítványtársa, Máté hatodikként említi, a Jézus köre szerveződött csoport tagjaként, udvariasan maga elé engedve őt a felsorolásban. Márk és Lukács evangélista – igaz ők nem tartoztak a szűk közösségi körhöz – a nyolcadik tanítványként említi. János az evangéliumának a 11. fejezetében rendkívül elszántnak mutatja be Tamást, aki kész a halált is vállalni. Alig három fejezettel később kifaggatja Mesterét, hogy hová készül és milyen út vezet arra?

Ezt a ragaszkodó típusú Tamást megrendíti Jézus kivégzése. Ez a korábban lelkes tanítvány össze-zavarodik, mentálisan összeroppan, amit ma úgy mondhatnánk, hogy depressziós lett. Ne csodálkozzunk el azon, hogy az előző tanítványi csoporttalálkozót kihagyta. De a közösség tagjai nem hagyták magára. Melléje álltak, biztatták és hívták. Hát ilyen egy jó közösség. Tamás olyannyira visszanyerte a Mestere iránti hitét, hogy később – a hagyományok szerint – Etiópia és Kína hithirdetője lett. Számomra erről szól Tamás apostol története, akinek az alakuló keresztény közösség (az Egyház) ajkára adja az első nagy dogmatikus tanítását, hogy Jézus Isten.

Testvérem! Te tartozol valamilyen közösséghez? Ha mélypontra jut az életed, megkapod tőlük a segítséget? Észreveszed, ha a közösség valamelyik tagján elhatalmasodik a bizonytalanság, a kétségbeesés? Tudsz-e bátorító szavakkal odalépni közösségi testvéreidhez? Te elfogadod a tőlük érkező segítséget?

Lipien Mihály, Budapest

Az újra-átgondolások, újraértelmezések korát éljük, a régi mondatokat sokszor üresnek, elcsépeltnak érezzük.

Két gondolat fogott meg: mi a mi hirdetnivalónk, és ki az, aki üdvözül és ki az, aki elkárhozik. Egy XXI. századi fordításban (G. A.) kicsit másképp hangzik a 15. sor: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek ki az örömuzenetet az egész teremtésnek!”

Máig kulcskérdés, mi ez az örömuzenet? Ami „mellesleg” nemcsak az embereknek, hanem az egész teremtett világnak szól. Röviden az, hogy Istenben csak jószág van. És Istennek ez a jósága és szeretete nem korlátozódik Izraelre, de még csak az egész emberiségre sem, hanem kiterjed az egész általa teremtett világra. És ennek megfelelően az ember szeretetének sem szabad határokat ismernie. Ez így már egészen mainak, még környezettudatosnak is hangzik.

„*Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül, aki nem hisz, az elkárhozik*” fordítás a szememben teljesen Jézus-idegennek tűnik. Ilyen olcsón, kultikus mágiáért nem adják az üdvösséget. Inkább az a fordítás tűnik hitelesnek, hogy „*aki rábízta magát Istenre (=hisz), azt emberek bemeríthetik ugyan a szenvedésbe (=megkeresztelkedik), de Isten mégis meg fogja menteni (=üdvözül).*” Az Istenben nem bízókat (=nem hisz) pedig úgy ítéli el Isten, ahogy az „örök vétek” foglyai azok, akik „gyalázzák a szent Lelket”. A csodajelek kérdése máig zavaros bennem. Nehezen hihető, hogy Isten összevissza (kérésre, mágiára, igazolásként?) belepiskálna a teremtett világ törvényeibe. A pszichológia fejlődése néhány esetben igazolni látszik egyes „csodák” természeti törvényeknek való megfelelését.

Istenem! Segíts összhangba hozni értelmünket, érzelmeinket és cselekedeteinket a világ, a környezetünk és ezáltal mindannyiunk jobbítására, boldogítására!

Bajnok László, Budapest

Elmélkedésemhez ezt a mondatot emelem ki:

„A szél ott fúj, ahol akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy.”

Életemben nagyon sok dolog van, amiről nem tudom, hogy honnan jön, és nem tudom azt sem, hogy hova megy.

Kezdődik a legszemélyesebbel, magammal. Honnan jöttem? Ha csak a testi valóságra gondolok, akkor is nehéz elhinnem, hogy egyszer csak lettem. Mi volt, amikor nem voltam? Nem lehetséges-e, hogy voltam valamilyen formában? Hogy már azelőtt is voltam és nemcsak azóta, hogy papírok vannak rólam: születési anyakönyvi kivonat, fénykép, ilyenek. Hiszen azt tudom, mert a tudomány is azt állítja, hogy már a születés előtt is voltam, és a mostanában születettekről már kapunk elmosódott méhen belüli "képeket" vagy magzati korukból videót. Azt is tanultuk, hogy mielőtt lettem volna, két kicsi, külön sejt hordozott belőlem sok részletet. Az egyik sejt édesanyámé volt, a másik édesapámé. De ezek a sejtek sem csak úgy maguktól lettek. Ahhoz, hogy legyenek, sok előzmény-feltételnek kellett teljesülnie. Például kellett a nagyszülői sejtek is, azokhoz pedig a dédszülői sejtek és így tovább. Aki sokat kutatót ebben az irányban (családfakutatás), többet tudhat az őseiről, mint én, de nevéknél, évszámoknál, esetleg lakhelynél, foglalkozásnál többet nemigen tud. A sok-sok millió sejt, amelyek valamilyen formában egymásra hatottak, majd sok-sok különböző körülmény folytán egyszer létrehozták azt a kettőt, amiktől a tudomány eredezteti a testemet. De nem ez volt a kezdet, ez csak egy állomása volt annak a folyamatnak, aminek egy másik állomása volt a foganás pillanata, majd a születés pillanata és aminek egyik (eddig legújabb) állomása az az emberi test, ami éppen most mozgatja ujjait egy billentyűzeten.

Ha tovább gondolkodom a múltamról és tovább lépek a testi valómtól, abba az irányba, hogy honnan jön az értelem, ami most megformálja a gondolataimat és szavakba önti, vagy honnan jönnek az érzelmek, amiket most érzek (csodálat, hála, megrendülés az ismeretlen és hatalmas múlt nyomán,... stb.) újra nagy távlatok nyílnak előttem. Hány és hány ember gondolata, tapasztalata, átadott tanítása kellett ahhoz, hogy megfogalmazzam a mai gondolataimat, és nekik kik adták át, kik segítettek, és azoknak, és azoknak...? Hány ember szeretete, öröme, bánata él bennem? Nem lehetetlen, hogy abban, aki vagyok, valamilyen formában benne van például annak a nőnek a mosolya, aki 1311 évvel, 5 hónappal és 4 nappal ezelőtt a mai Kína területén a sátra vagy kunyhója előtt a harmadik gyermeke-re rámosolygott.

De tovább lépek. Honnan jön az a gabonaszem, amit ma az ebédem részeként megettem. Ha ki is derítem, hogy hol termett, az csak egy ici-pici információ. De ugyanúgy, mint az előbb önmagamnál, a búzaszemnél is kereshetem annak őseit és őseinek őseit, ... És ahhoz, hogy eljusson az asztalomra, hogy az ebédem része legyen, kellett az a sok-sok vízcsepp (esőcsepp), ami locsolta, kellett a talaj ásványai, kellett az ember, aki elvetette, aki learatta, ... stb. stb.

Nemsokára megjelennek az esti égen a csillagok. Honnan jönnek, honnan jön a fényük? Ma már tudjuk, hogy a csillagoknak is van „élete”. Tudjuk, vagy legalábbis sejtjük, hogy egy „molekuláris felhőből” lesz egyszer a „vörös óriás” amiből aztán lehet például egy „fehér törpe”.

Jézus csak egy egyszerű példát hoz: a szelet. „Nem tudjuk, honnan jön”, mondja. Sokan azt gondolhatják, hogy az akkori ember nem tudta, na de ma már más a helyzet! Műholdképek, szélterképek, időjárással foglalkozó szakemberek állnak a rendelkezésünkre és bizony, sokszor egészen pontosan megmondják, hogy a déli szél meleg levegőt hoz lakóhelyünk felé, várhatóan ekkor érkezik, és például 60-70 km/h sebességgel, ... stb. De gondoljunk csak bele, tudjuk-e valójában, hogy honnan jön. A Budapest felé érkező meleg levegőt hozó déli szél, amit éppen az arcomon érzek vajon Baja vagy Mohács felől érkezett, netán a Szegedről érkező délkeleti szél fordult a Duna vonalában észak felé?

Ezekhez hasonló bizonytalanságok jönnek elő, ha a Jézus által mondott mondat második felére gondolok. Nem tudom, hogy a szél, az életem, megtermett búzaszem, a csillag fénye, ... hova megy.

Mit mond még ez a mondat most nekem? Hát azt is, hogy „hallom zúgását”. Ebben a mondatban benne van mind a három: a múlt, a jelen és a jövő. „...hallod a zúgását (jelen), de nem tudod, honnan jön (múlt) és hova megy (jövő)”. Nemde így vagyok sok mindennel?

Én, önmagam, az életem: vagyok, ezt érzékelem (jelen), nagyon keveset tudok arról, hogy honnan jöttem (múlt) és még kevesebbet arról, hogy hová megyek (jövő).

A búzaszem: van, ezt érzem, éppen megeszem (jelen), nagyon keveset tudok arról, hogy honnan jött (múlt) és még kevesebbet arról, hogy hová megy (jövő).

A csillag fénye: van, hiszen látom (jelen), nagyon keveset tudok arról, hogy honnan jött (múlt) és még kevesebbet arról, hogy hová megy (jövő).

Mit mond nekem ezzel a mondattal Jézus? Most éppen azt, hogy a MOST-tal kell foglalkozzam, a jelennel. A múlt egyrészt bizonytalan, nagyrészt ismeretlen, másrészt megváltoztathatatlan. Megtörtént, elmúlt. Hordozom bánatait és örömeit. A jövő még sehol sincs. Az is bizonytalan és (szinte) teljesen ismeretlen. Készülhetek rá és kell is készülnöm („virrasszatok”, „imádkozzatok”, „békülj ki, mielőtt”, ...). Sőt, éppen azért kell most cselekednem, hogy készen legyek. Újjászületésről beszél Jézus előzőleg. Ez tehát azt mondja nekem, hogy MOST. Ne a múlttal foglalkozzam, hogy de hát ez meg az történt, így aztán még nem..., és ne is a jövővel, hogy majd, ha..., majd akkor... Mert nem tudom, hogy honnan és nem tudom, hogy hova. Azt tudom, hogy MOST, most hallom zúgását a szélnek, most hallom zúgását a Léleknek, most hallom az Igét: „újjá kell születnetek”.

Mi akkor a múlt és a jövő szerepe az életemben? A múlté az, hogy tanuljak belőle és erőt merítsek a MOST-hoz, a jövőé pedig az, hogy legyen előttem cél, amiért a döntést MOST meghozom, amiért MOST cselekszem.

Jézus ma is arra tanít, ezzel a mondatával is, hogy jelek vesznek körül. A búzaszem, amelyik útfélre esik, a mező lilioma, aki nem sző és fon, a szél, amelyiknek hallom zúgását – ezek jelek, amiket észrevehetek, amiket jó, ha észreveszek. Hogyan vehetem észre a jeleket, amik körülvesznek? Lassítok, elcsendesedek, figyelek. Gyakorlom. Hogy az élet, a búzaszem, a csillag fénye, a szél, a másik mosolya, a köszönet, a hála, a szép, a jó, ... - de a fájdalom, a szenvedés, a halál, a sötét is - olykor általam észrevett jellé váljon, válhasson, ami segít, hogy döntsek MOST, cselekedjek MOST.

Botlik Benedek, Budapest

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.”

Az idézet folytatásával nemigen tudok mit kezdeni, mert az nem egyeztethető össze az istenképpemmel. Az embereket gonoszoknak mondja, akik jobban szeretik a sötétséget, nem hisznek Isten egyszülött Fiában, kerülnek a világosságot, és már most ítélet alatt állnak.

Közösségünkben most vesszük Bregman: *Emberiség* című könyvét. Az író végig azt az állítását igyekszik igazolni, hogy bár tagadhatatlan, hogy létezik gonoszság, de jobbak vagyunk, mint hinnénk. Alapvetően segítőkészek, együttműködők, áldozatkészek.

Bevallom, jólesik az „eredendően bűnös ember” közfelfogás mellett ilyesmiről olvasni. Ha többször hallanánk hasonló megállapításokat, talán kevesebb előítélettel, gyanakvással néznénk a másikra. Sokkal inkább a jót feltételeznénk, az önzetlen segítőkészséget. A megelőlegezett bizalom pedig önbeteljesítő jóslatként a másik jobbik énjét hozza elő. Nem ártana, ha hinnék az eredendő jóságban.

Persze ez nem jelenti, hogy vakok legyünk. Az embernek van sötét, nagyon gonosz oldala is, de hitem szerint több bennünk a jó. És még magunkból is elő tudjuk bányászni! Csalogassuk elő a körülöttünk élőkől is, mert alapvetően a többség jó akar lenni. Én legalábbis lépten-nyomon ezt tapasztalom.

Az emberiség fiatal faj. Reményeim szerint fejlődik. Erre egyetlen példa, hogy egy kivégzés a középkorban népszerű látványosság volt, míg manapság a világon egyre több helyen már nincs is halálbüntetés. Az ember az állati ösztönlényt egyre inkább maga mögött hagyja, és elindul egy úton az istenképesség felé. Ha lesz ideje rá, hogy az útját végigjárja. Mert hát kétségtelenül ott viczorognak ránk a világméretű katasztrófák rémei is.

Régóta szívemhez szólnak József Attila azon sorai, amelyekkel most ezt az elmélkedést zárom: „Én mondom: még nem nagy az ember. De képzeli, hát szertelen. Kísérje két szülője szemmel: a szellem és a szerelem!”

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő

„Aki felülről jön, az mindenkinek fölötte van. Aki a földről való, az földies és a földi dolgokról beszél. Aki a mennyből jött, azt tanúsítja, amit látott és hallott, de tanúságát nem fogadja el senki. Ám aki elfogadja tanúságát, bizonyítja, hogy Isten igazmondó. Akit ugyanis az Isten küldött, az az Isten szavait közvetíti, mert hisz (Isten) nem méri szűken a Lelket, amikor adja. Az Atya szereti a Fiút, s mindent a kezébe adott. Aki hisz a Fiúban, az örökké él. Aki azonban nem hisz a Fiúban, az nem látja meg az életet, az Isten haragja száll rá.”

Keresztelő János tanúságot tesz Jézusról. Tudja, hogy hivatása beteljesedett, minden gőg és keserűség nélkül hirdeti Krisztus eljövételét. Határozottan állítja, hogy ő csak a hírnök, Jézus a Messiás.

El tudom fogadni, hogy én Isten egyik eszköze vagyok a földön? Rá tudom irányítani életemmel mások figyelmét Jézusra?

Tanúságtétele gyönyörű: Jézus a mennyből jött, az Atya szavait közvetíti. Mi a földről valók vagyunk, földi dolgokról beszélünk. Jézus mennyei dolgokról beszél, ami nekünk érthetetlen, sokszor megdöbbentő és elfogadhatatlan, működésképtelen.

Mennyi időt szánok arra, hogy Jézus tanításával foglalkozzam, és megpróbáljam átültetni a gyakorlatba? Vagy a földi dolgok elveszik minden időmet, energiámat? Esetleg nem is hiszek benne, hogy Jézus tanítása működhessen a földi életben is?

Jézus számunkra Isten szavait közvetíti, és a Szentlélek segítségünkre van, hogy megértsük, és életünkben valóra váltsuk a tanítást. János életét szemlélve láthatjuk, milyen a Szentlélek által vezérelt élet.

Tudom kérni a Szentlelket, hogy segítsen döntéseket hozni az életemben? Elfogadom a segítségét? Meg tudok bízni Jézusban? Vágyódom az után, hogy Jézussal beszélgessek az Atyáról?

János evangéliuma gyakran ábrázolja az életet két ellentétes erő harcaként. Vágyódom-e arra, hogy Isten útját kövessem? Vágyom-e rá, hogy életem végén a mennybe jussak, együtt legyek Jézussal? Rájöttem-e, hogy az örök élet már itt a földön elkezdődött azok számára, akik Jézust követik?

Demeczkyné Makai Ágnes, Pilisborosjenő

„Senki sem ismeri a fiút, csak az Atya és az Atyát sem ismeri senki csak a Fiú”

A korabeli Istenkép nagyon eltért attól, amit Jézus akart közvetíteni. Ez nem újdonság számunkra. Élesen külön tudjuk választani az Ószövetség haragvó, bosszúálló, büntető seregek Urát, az újszövetségi Atyától. Olyan mintha két Teremtő, Mindenható lenne.

Az egyik embereket, királyokat, népeket nem kímélve segíti a zsidó népet, hogy alkalmassá tegye a Messiás befogadására. Nem egyszer szigorúan büntetve tévelygéséért: özönvíz; 40 év a pusztában; 70 év babiloni fogság.

A másik Isten a Mi Atyánk, szerető Gondviselőnk, Ő az, aki a hajlott nádat nem töri el, aki felkelti napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak egyaránt, aki utána megy minden elveszett bárányak.

Hova lett a zsidók Istene? Hol volt Jézus előtt a „mi Atyánk”? Talán az ószövetség Istene csak Ábrahám népéé volt. Talán semmi közünk hozzá. Talán az újszövetség Istene csak a miénk, a zsidóknak semmi közük hozzá... Ez vajon „egyistenhit”? A személyes Istenkép különbözőségére nem igazán húzható rá ez „nűánsznyi” eltérés.

Valaki téved. Talán a zsidók története nem más, mint a szeretetből teremtő Isten kétségbeesett próbálkozásának a leírása arról, hogyan kísérelte meg tudatni az emberiséggel, hogy Ő a Szeretet maga.

„Jézus azért jött el erre a földre, hogy az ember elképzelését megváltoztassa Istenről. Nem Istennek kell megváltoztatni a gondolatát mirőlünk, hanem éppen fordítva.” (Pál Feri).

Ha hiszünk Jézusban, hiszünk Neki, elhisszük, hogy az Ő Istenképe a valódi, ha elhisszük, hogy „én és az atya egy vagyunk” (Jn 10, 30) hogy „aki engem lát, látja az Atyát” (Jn 14,9), + (Mt 11,27), akkor van képünk a valódi szerető Istenről. Ez a szerető Isten volt ott az ókorban az emberiség kezdetétől, és most is Ő viseli gondunkat. Ennek így kell lennie.

Vajon mi rá tudunk találni az Első szövetség személyes Istenére?

Bitter Gyöngyi, Mór

Jézus tanítványai gyakran szálltak bárkába a Genezáreti tavon, ismerték a környezeti jellemzőket, a hirtelen támadó erős szelet is.

Az előttünk járó nemzedékek, főként, ha vidéken éltek szoros kapcsolatban voltak a természeti környezettel, ismerték a viharok lefolyását. Erről szól Illyés Gyula elhíresült mondata is: „A szél kihívásaira a fa gyökereivel válaszol.”

Gyermekkoromban a viharok idején átjöttek a szomszédból rokonaink, s a hátsó szobából együtt figyeltük a vihart: van-e villany, bement-e a tyúkólba a víz, hova csapott a villám....

Viharok elsősorban a természetben voltak, az emberekben kevésbé, - vagy ha volt, méltósággal, lelki erősséggel viselték.

Mára már sajnos a természetben zajló viharoknál pusztítóbbak az erkölcsi- és értékválságból fakadó viharok, az elidegenedés.....

Jézus azonban ma is velük van viharjainkban is, le tudja csendesíteni a nagy szeleket....

Segítségével partot érhetünk.

Dombi Anci, Székesfehérvár

Jézust szeretni

A tanítványok szépen végezték a munkájukat, halásztak. És bár tapasztaltak voltak – tudták, hogy a hal inkább éjjel jár a felszín közelében, amikor a víz hűvösebb –, mégsem fogtak semmit. Mi is sokszor fáradozunk eredménytelenül, sőt fölöslegesen. Péterék nem ismerték fel a parton álló Jézust, aminek két fontos tanulsága van. Az egyik: a feltámadás után Jézus már nem hasonlított korábbi önmagához, tehát a Hiszekegy-beli „test föltámadása” igencsak bonyolult kérdés. A másik tanulság, hogy nekünk nagyon figyelmesnek kell lennünk, hogy felismerjük Jézust, a tanítását a mindennapi eseményekben, ne menjünk el mellette. Jézus kenyeret adott – és ad ma is – a tanítványainak, a mindennapit is, és a megtört kenyeret is. Hálások lehetünk érte.

A meghitt halvacsora után következik a történet leglényegesebb eseménye, amikor kérdéssé válik, hogy szeretjük-e Jézust. Jézus háromszor kérdezi meg, hogy a válaszolónak legyen ideje ténylegesen meggondolni, átérezni a választ. Vajon én hányszor mondtam már Jézusnak, hogy szeretem? És el is gondolkoztam rajta, hogy ez mit jelent, mivel jár, milyen kötelességeket ró rám? Azt hiszem, többször mondtam, mint ahányszor ténylegesen meg is éltem a szeretetemet iránta. És még hány lehetőséget hagytam ki, amikor bizonyíthattam volna a szeretetemet. Pedig már Ady verse is felhívta a figyelmünket: *„Új csizmám a sárban / Százszor bepiszkolnám, / Csak az Úrnak szerelmemet / Szépen igazolnám.”* És én sokszor még a csizmámat is jobban féltettem...

Mindenképpen meggondolandó, hogy Jézus a juhait nem arra bízta, aki tud okoskodni, Írást elemezni, beszédet mondani, másokat meggyőzni, szervezni, pörögni stb., az egyedüli kérdés, hogy tud-e szeretni, sőt jobban szeretni. Tehát nekem is napról napra meg kell kérdeznem magamtól, hogy szeretek-e, és jobban szeretek-e, mint tegnap. Arról nem is beszélve, hogy Jézus azt várja el, hogy őt a mellettem élő emberekben szeressem, akikkel találkozom nap mint nap.

Az utolsó sorok bizony komoly figyelmeztetést rejtenek: addig kell az embernek megtennie mindazt a jót, amit el akar végezni, amíg erre megvannak az adottságai, mert ezek fogytával inkább csak a türelmes elfogadás marad, mint jócselekedet.

Singer József, Székesfehérvár

Tudnunk kell, hogy hol a helyünk és milyen irányba nézünk.....

A mai evangéliumból az alábbi szövegrészeket emelem ki:

„Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek nevemért. Aki azonban mindvégig kitart, az üdvözülni fog.”

Jézus nevének említése védelmet jelent az életünkben és az üdvösség felé vezet.

Az üdvösséget nem lehet kalmárszellemben (adok-kapok üzleteléssel) elérni, hanem csak akkor, ha Jézus a pecsét, mivel ekkor nem lehet irányt téveszteni. Lépéseinket ilyen esetben ő határozza meg. Mindenki értékes ember, de nem tökéletes. Botladozásainkat Jézus tudja gyógyítani, ha rábízunk magunkat.

„Aki rosszat tesz, az poklot hord magában. Aki szeretetet hord magában, tehát aki jót akar, ha okos és óvatos, akkor meg is tapasztalja szeretetének áldását. Nem az szeretet tehát, aki a másik kedvében jár, hanem az, aki az én kedvemben jár még akkor is, ha ezt mások rossz szemmel nézik. A bűnt utálni kell, de a bűnöst szeretni. Akkor szeretted jól a bűnöst, ha azt akarod neki, amit Én akarok neki. Én pedig minden bűnösnek azt akarom, hogy megtérjen és éljen!” (Hang könyvek 20/1926)

„Nem nagyobb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál. Legyen elég a tanítványnak, ha olyan, mint mestere, s a szolgának, ha olyan, mint ura.”

A világban a tanítvány néha okosabbá válik a mesterénél és a szolga is az uránál, hiszen tapasztaljuk azt, hogy sok olyan ember vesz bennünket körül, aki alkalmatlan a feladata ellátására vagy a nézetei már nem igazak.

Isten országában nem így van, mert pontos iránytű van előttünk, amit nem lehet elállítani.

Amennyiben a mester vagy az úr a plafon, akkor nem illik magasabbra tenni a léceket.

„Az alapalázatnak az van birtokában, aki kiáll a meglátott jó mellett, s ugyanakkor nyitott mindenkor a JOBB irányában.” (Hang 39/4221)

Lepsényi Mária, Budapest

"Én vagyok az út, az igazság és az élet" – mondja Jézus önmagáról. Őt érdemes tehát követnünk. De hogyan?

Jézus az Atyával való egymásban levését adja mintául követői számára. Ez az egység képessé teszi Jézust arra, hogy ne a saját akaratát mondja és tegye, hanem az Atyáét. Képessé arra, hogy Atyát-közvetítővé váljon. Annyira eltölti Őt az Atya, hogy joggal mondhatja Fülöpnek a kérésére: „Aki engem lát, látja az Atyát”.

Aki Jézust teljes odaadással akarja követni, annak ugyanazokat kell mondania és tennie, mint Jézus. Erre csak az képes, aki ugyanolyan egymásban levésre törekszik Jézussal, mint amilyenre Jézus törekedett az Atya életébe teljesen belesimulni akarásakor.

Jézus mintát adott arra is, hogy hogyan lehet ezt az egymásban levést életben tartani (40 napi böjttel és imával, mindent megbeszélve Atyjával...). Ebben is követnünk kell Jézust.

Teljes egységre képtelen az ember önerőből. Kérnünk kell az Atyát Jézus nevében, azaz az Ő szándékával azonosulva, Őt képviselve, hogy adjon erőt a kitartó hűségére.

Jézusnak az Atyától átvett tanítását egyre jobban meg kell ismernünk. Nem csak általánosságban, hanem személyre szabott küldetésünket is kirajzolóan. Így válunk képessé Jézus nevében kérni.

Add meg, szerető Atyánk, hogy megtanuljunk Jézus szándékával azonosulva kérni, és hogy egyre odaadóbban tudjuk Jézust követni. Add, hogy Őt követve a külső szemlélő megsejthesse, hogy Jézus él bennünk.

Bóta Tibor, Budapest

Plébániánkon ilyenkor 2022. május elején tartjuk az elsőáldozásokat. Ezért különösen is időszerűek Jézusnak a kenyérszaporítás után elmondott szavai: *„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éhezik többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha”*. Az *„Én vagyok”* kijelentései utalások a Mózesnek adott ószövetségi Jahve névre. Az Atyával való azonosságára hívja fel ezzel a figyelmet, ahogy mondja is az előzőkben: *„Atyám adja nektek az igazi mennyből való kenyeret. Mert Isten kenyere az, aki a mennyből száll alá és életet ad a világnak”* (Jn 6,32-33). – Tehát az élő Jézust vehetjük magunkhoz a szentáldozásban. Ahogy Túrmezei Erzsébet is írja *„Kenyérenek jöttél”* című karácsonyi versében:

*Kenyérenek jöttél éhező világba,
világosságnak sötét éjszakába,
fényes hajnalnak, örök ragyogásnak,
vak zűrzavarba bizonyos tanácsnak.
Jöttél útnak, igazságnak, életnek,
s kicsiny gyermekként jászolba fektettek,
Jézus, Jézus!
Mért sínylődnénk hát éhezve, szegényen,
mért tévelyegnénk világtalan éjben
tanácstalanul és halálraváltan
és úttalanul a hazug világban,
amikor benned mindent megnyerhetünk,
kis jászlad elé odatérdelhetünk,
Jézus, Jézus!*

Jézus nyilván a mennyei vágyainkat beteljesítő kenyérről beszél, s ezt meggyőzően tanítja, hiszen itt is kijelenti, hogy a mennyből szállt alá, örök életet és feltámadást ígér a hittel befogadóinak. Hasonlóképpen ír erről a Jelenések Könyvének szerzője: *„A trónon ülő közöttük lakik. Nem éheznek és nem szomjaznak többé, ... mert a Bárány... az élő vizek forrásához vezeti őket...”* (Jel 7,16-17).

Jézus a samariai asszonynak is kijelenti: *„aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, nem szomjazik soha többé. Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökő vízforrás lesz benne.”*(Jn 4,14).

Még nyilvánvalóbb ez a sátoros ünnepen tett felhívásakor: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz bennem, annak a szívéből, az Írás szava szerint, élő víz forrásai fakadnak” – Ezt pedig a Lélekről mondta, amelyben a benne hívőknek kellett részesülniük. A Lélek ugyanis még nem jött el, mert Jézus még nem dicsőült meg.* (Jn 7,37-39).

Akik már befogadtuk a Szentlelket, engedjük, hogy indítson bennünket a misszióra. Küldjön oda azokhoz, akik még éheznek és szomjaznak utána. Hiszen ez a boldogságunk kulcsa, amint a Hegyi beszédben olvassuk: *„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele.”* (Mt 5,6).

Várnai László, Nagykanizsa

Senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya, aki engem küldött, nem vonzza; és én feltámasztom őt az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: „Mindnyájan Isten tanítványai lesznek” [Iz 54,13]. Mindaz, aki az Atyától hallott és tanult, hozzám jön. Nem mintha az Atyát látta volna valaki: csak az látta az Atyát, aki Istentől való. Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannáat ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből alászállott kenyér, hogy aki ebből eszik, meg ne haljon. Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá. Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. A kenyér pedig, amelyet majd én adok, az én testem a világ életéért.

Gondolom, elolvastátok a fenti részt – akkor már értitek is, mert kérdéssel kezdem:

Mennyire tud vonzani az Atya?

Mit teszek azért, hogy érzékeny legyek s maradjak is az?

„Istentől tanítottak lesztek” – szól az ószövetségi idézet. Milyen jó, hogy ránk is vonatkozik, minket is elért, megérintett, alakít, formál ez idézet.

Érték, hogy közéték tartozhatok. Hálás vagyok ezért. Te is, Tesó? Az Istenbe ágyazott körülményeim villanásai, eseményei, apróbb-nagyobb történései, melyek csak ezért vannak, hogy éltanuló legyek, meg ne álljak a fejlődésben.

Mert mindez értem van, hogy Isten beállíthasson oszlopcsarnokába – szabadon idézve Babitsot.

Kenyérnek mondja magát Jézus. Vagyok-e kenyér környezetem számára? Mennyire adom magam, odaadott vagyok-e?

Tölösi Magdolna, Bánya

"Hogy adhatja nekünk enni a testét?"

Ma is sarkalatos hitegyházi terület, választó víz, ellenkezést kiváltó mondatok ezek, amiket ma olvastat egyházunk.

Hogy mondhat valaki ilyet? Hogy képzeletben egyáltalán, mit jelent, mit takar, mit rejt? Hogyan kell érteni?

Csak a magamnak adott, „gyerekes” elképzeléseket tudom elétek tárni.

Azt, hogy ennek nincs rejtett értelmezése, hogy úgy kell érteni, ahogy oda van írva, azt nem tudom felfogni és elfogadni. Mert, ha így van, akkor már Jézus feltalálta a fagyasztót, amiben eláll a nagyon is romlandó teste (De csak max. egy évig!)

Ő mondja, hogy az Ő teste a kenyér, az Ő vére a bor. Tehát itt már értelmi fordulat van.

A kenyér... Gabonatermesztés óta olyan a kenyér, zsidó, s aztán az európai-nyugati világban, ami változik ugyan, de fő ételnek számít. Napi étel, romló és tartós formában egyaránt. Számunkra, ebben az igében a fizikai lét megtestesítője is lehet. Vagy másként fogalmazva, a fizikai körülmény Isten teste, amire egy falat kenyér emlékeztet bennünket naponta. Pál írja: Benne élünk, mozgunk és vagyunk. A bor talán az öröm képviselője ebben a kijelentésben.

Röviden: kenyér = létbiztonság, bor = örömforrás. Így Jézus a biztonságunk és örömünk. Ha Isten / Jézus maga a színtiszta szeretet, akkor, ha Jézusból merítünk, táplálkozunk, akkor a bennünk élő szeretet a biztonságunk és az örömforrásunk, vagyis az életünk.

A félelem és a szomorúság nem az élet képviselői.

Kérdés: mi okozza leggyakrabban, ha nem érzem magam biztonságban?

Dombi Zsuzsi, Bánya

„Kemény beszéd. Ki hallgatja?”

Ebben az igerészben a tanítványok olyan igazságokkal, gondolatokkal szembesülnek Jézus tanításában, ami kellemetlen érzékeset keltenek bennük, ami megbotránkoztatja őket. Szerintem mi is sokszor találjuk magunkat hasonló helyzetben, amikor elutasítunk valamit, ami érték, azért mert nem abban a formában kapjuk, mint vártunk.

Ugyanakkor nem minden tanítvány hagyta ott Jézust, a tizenkettő vele maradt. De vajon miért? Miben voltak ők mások, mint a többiek? Én úgy gondolom abban, hogy ők sok időt töltöttek Jézus közelségében, szeretetében, ismerték őt és bíztak benne. Ebből a kapcsolatból kapták azt az erőt, hogy közel tudják engedni magukhoz azokat a szavakat is, amik elsőre idegenek voltak számukra, esetleg nehézséget jelentettek nekik.

Számomra ennek az igerésznek most az az üzenete, hogy valóban időt kell tölteni Isten közelségében ahhoz, hogy bízni tudjunk benne, és ne utasítsuk el őt akkor sem, amikor elsőre nem értjük üzenetét. Amikor olyan kihívások elé állít minket a fejlődésünk céljából, amikkel nem szeretnénk megküzdeni.

Isten épp úgy szeret minket amilyenek vagyunk. Feltétel nélkül. Vajon mi is el tudjuk fogadni őt ugyanígy?

Varga Orsolya, Budapest

Örök életet adok nekik

A szentírási szakasz olvasása közben azon gondolkoztam, mennyire fontos tudnom, hogy kinek hiszek, kiben hiszek. Akit jól ismerek annak hiszek, abban bízok.

A bizalom a szimpátiából és a jó tapasztalatokból épül fel, ha valakivel kapcsolatban nem csalódások érnek, hanem pozitív élmények. Ha olyannak ismerem meg a másik embert, amilyen valójában, akkor nem elvárásokra épül a kapcsolatunk, hanem a kölcsönösségre és az együttműködésre. Mostanság különösen szükséges a bizalom építése, hogy hiszek neked, hiszek benned. Szinte divattá vált mindennapi világunkban a csapatépítés, aminek lényege, hogy olyan bizalomépítő technikákat gyakoroljanak be a résztvevők, amelyek erősítik az egymásra hagyatkozást, a közös cselekvést a hatékony együttműködés érdekében.

Kapcsolatainkat rombolja a bizalomhiány. Fiatalon igen nagy nyitottsággal közeledtünk egymáshoz, de megtudjuk-e tartani ezt az őszinte érdeklődést, amint egyre jobban megismerjük egymást, közösségi társainkat? Növekszik-e a szeretetünk, látva és megtapasztalva akár magam vagy mások tetteit, kudarcait, vagy egyre több dolgot megkérdőjelezünk? Mi az én biztos pontom?

Jézus meghív a követésére. Nemcsak ajánlja, de fel is kínálja a közösséget vele és Atyjával. Mit teszünk, mit választunk? Vállaljuk a vele való közösséget? Ma, amikor nemcsak személyes létünk, de közösségi kapcsolataink is veszélybe kerültek a járványhelyzet által okozott visszavonultság és elszigeteltség miatt. Nekünk mi a válaszunk? Bízunk-e azokban, akik kipróbálták és választották az előre menekülést? Ne a félelem és szorongás legyen úrrá rajtunk, hanem válasszuk az Élet útját. Erősítsük meg közösségi összetartozásunkat, és járjuk a tavasz, az örök újjászületés útját.

„Óh, Tavasz, óh, Húsvét, / Emberek ősi biztatója, / Csak azt szórd szét köztünk: / Állandó a tavaszi óra / S ilyen marad.” (Ady Endre: A szép Húsvét)

Deli József, Székesfehérvár

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki nem a kapun megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hatol be, az tolvaj és rabló. Aki a kapun megy be, az a juhok pásztora. Az őr kinyit neki, a juhok pedig megismerik a hangját. Nevükön szólítja juhait, és kivezeti őket. Amikor mindegyiket kivezeti, elindul előttük, s a juhok követik, mert ismerik a hangját. Idegen után nem mennek, hanem elfutnak tőle, mert az idegennek nem ismerik a hangját.” Ezt a példabeszédet mondta nekik Jézus, de nem értették, mit akart vele mondani. Jézus folytatta: „Bizony, bizony, mondom nektek: Én vagyok a juhok számára a kapu. Azok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók. Nem is hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözülni fog, ki-be jár és legelőt talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen...”

Jézus a példabeszédben a juh-akol ajtajának nevezi magát, akin/amelyen keresztül be lehet menni a juhokhoz, és a juhok is ki és be tudnak járni, emellett a juhok pásztornak is nevezi magát, akinek az őr kinyitja az ajtót, és akinek a hangjára a juhok hallgatnak, és kivezeti a juhokat. Az ajtóval kapcsolatban tolvajt és rablót említ, a pásztorhoz pedig az idegent, és a részlet folytatásában a bérest hasonlítja. A némileg ellentmondó képekre nézve valószínűnek látszik, hogy ez a részlet és ennek közvetlen folytatása Jézus különböző példabeszédeinek utólagos egybe-szerkesztésével állt elő, és pedig sajnos nem a tartalom, hanem a jelképek hasonlósága alapján, vagyis néhány #juh kulcsszavú beszéd összevonásával.

Ami Jézus tanításából általában a leginkább érthető, az a létező viszonyokról mondott kritikája, de ez másodlagos ahhoz az üzenethez képest, ami a tanításának a lényege. Ez utóbbi azonban mindig rejtett, úgy a nyilvánosság számára, mint szűkebb körben. Nem csak azért, hogy félre ne értsék szűklátókörűen, vagy félre ne magyarázhatták vádoló szándékkal, hanem mert olyasmiről beszél, akár példabeszédben, akár közvetlen megfogalmazással, ami a szokásos gondolkodás számára alapjaiban érthetetlen. Bizonyára emiatt lett a jelen szakasz szerkesztési szempontja is valami olyan, ami az igehirdetők számára legalább átlátható volt.

Az Egyház más példabeszédek mellett erre a részletre hivatkozva magáénak tekinti az ajtót, a hang és a pásztor kizárólagos szerepét, mint aki Jézust képviseli testi távollétében, a megbízásából. Más vallások, szellemi irányzatok azonban valós vagy mitikus alakjaiknak, akár élő személyeknek is hasonló szerepet tulajdonítanak, Jézus kora előtt ugyanúgy, mint utána. Vonatkozik-e rájuk a 'máshonnan hatol be' fordulat, és ennek folytatásaképpen a 'tolvaj és rabló' pecsét, hiszen sem az ajtót jelentő Jézushoz, sem pedig az őt e szerepben képviselő Egyházhoz nincs belsőleges közük. Az Egyháznak a saját küldetésére vonatkozó történelmi értelmezése szerint igen, amely értelmezés lényegében mindmáig fennáll, annak ellenére, hogy a történelem folyamán a megnyilvánulásai halványultak és a megfogalmazása diplomatikusabb lett.

A példabeszéd sarkos, Jézus feloldhatatlan vagy-vagy-ot állít, ahogy az igazság tanújaként máskor sem engedi meg a kompromisszumot. Jézusnak ez a magatartása leplezte le végül a zsidó valláspolitikai hatalom valódi természetét a maga brutalitásában, amely lényegében a saját igazságuk-szerepük kizárólagosságát jelenti. Jézus a régi hatalom kizárólagos igazságát akarta lecserélni a saját kizárólagos igazságára? Ahogyan azután a történelemben az Egyház ezt az új kizárólagos igazságot képviselte a maga vallási és alkalmasint politikai hatalmával? Ennek a két igazságnak az ellentéte jelentette a konfliktus lényegét?

Jézus tanításának és küldetésének lényege az a valóság, amit többnyire 'mennyei országának', 'Isten országának' nevez, ami a szokásos tapasztalás számára nem létezik és a szokásos gondolkodás számára érthetetlen. Ám Jézus teljesen valóságosnak jelenti ki, mint ami az ő létének és lényének a valódi közege. A Jézussal kapcsolatos botrányt éppen az jelenti, hogy ezt a hétköznapi szemmel láthatatlan valóságot már a jelenlétével is ütközteti a jól ismert hétköznapi valósággal, amely utóbbiról kimondva és kimondatlanul is kijelenti, hogy érvénytelen és értéktelen látszat-valóság, míg a valójában csak általa látott belső valóságot nyilvánítja érvényesnek. Éspedig úgy, hogy sem érvel, sem erővel, sem tudomásul nem vevéssel nem lehet elhallgattatni.

Jézus erre a belső valóságra hív. Amikor saját magáról beszél, akkor erről a belső közegről, belső valóságról beszél, amelyet ő maga él. Ez az, ami a hétköznapi viszonyok számára nem létezik, ám mindenki számára elérhető, mint a saját belső valósága. Mert magként itt van mindegyikünkben. Erre vonatkozik a példabeszéd 'ismerik a hangját', és 'nevükön szólítja' fordulata is. Egyszerre személyes és személy-fölötti, mindenki számára, ahogyan Jézus számára is: egyszerre vonatkozik rá, és független tőle. Ez a Jézusban már élően jelenlevő valóság az 'ajtó' és a 'legelő' amin keresztül és ahová más is beléphet.

Nem az a kérdés tehát, hogy kinek van igaza, hogy mi az egyetlen igazság, és kinek van felhatalmazása ennek a birtoklására, kinek van joga 'terelni a juhokat'. Az a kérdés, hogy Isten országa valóságában vagy-e, Isten országa jelen van-e a számodra, a te számodra. Amivel rajtad keresztül megjelenik mindazok számára is, akiknek szeme van látni és füle van hallani. A 'tolvaj és rabló' fordulat tehát arra vonatkozik, hogy Isten országának a valósága jelenik-e meg az Isten nevében fellépő által, vagy pedig ezzel ellentétben az igazság kizárólagosságának a jogával lép-e fel. Ha Bokor, akkor emlékezzünk rá, hogy Gyurka bácsi számára nem az volt a kérdés, hogy kinek van igaza, hanem hogy az Isten országát megtalálja-e az, aki keresi. Amihez pedig nem kell semmi különös, mindenki számára jelen van, és mindenki elérheti.

Neumann Attila, Budapest

Amikor eljött a templomszentelés ünnepe, Jeruzsálemben tél volt. Jézus a templomban, a Salamon csarnokában járt. Ekkor körülvették a zsidók, és így szóltak hozzá: „Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!” Jézus így válaszolt nekik: „Megmondtam nektek, de nem hisztek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem, de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok. Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”

Izraelben ezt az ünnepet, a mi decemberünknek megfelelő hónap 25-étől nyolc napon át ünnepelték, örömmel és hálaadással. Annak emlékére, hogy Makkabeus Júdas az Antiochus Epiphanes által megszentelt templomot megtisztította és Kr. e. 165. dec. 25-én újból felszentelte.

János szinte a naptári napot is meghatározta, mikor történt mindez. Mi ilyenkor ünnepeljük Jézus születését, a karácsonyt. A téli napforduló után néhány nappal Jézus a templom Salamon oszlop-csarnokában sétált. Ez a hely salomoni idők óta ép, felszentelt hely maradt. Fedett épület volt, mely télen védelmet jelentett a hideg szél ellen. Mindez azért lehet fontos, mert az emberi értelmet igénybe vevő, nagy jelentőségű mondatok hangzanak el. A körülmények ismertetésével érthetőbbé válnak az elhangzott szavak.

Jézust körbevevő zsidók egyértelmű választ várnak arra a kérdésre, hogy Ő-e a Messiás? Saját hitetlenségüket váddal próbálják leplezni „meddig tartasz bizonytalanságban bennünket?” A válasz hallatán le kellett volna borulniuk Jézus előtt, ha lett volna szemük a látásra és fülük a hallásra. Nem hittek, pedig láthatták a Messiás eljövetelét bizonyító csodatetteket. Hallhatták Jézus egyértelmű válaszát, felfoghatták volna, hogy Isten fiaként beszélt magáról, akit Atyjának (az én Atyámnak) nevezett meg. Láthatták, hallhatták Őt, de nem hittek. Miért? Mert nem ismerték föl Jézus *Hangját*. Nem kellett ide értelem, vizuális felismerés, elég volt a Hangja ahhoz hogy az övéi – az Ő juhait felismerjék Őt. Ha nem lennénk hozzászokva, meglepődhetnénk, hogy követőit juhokként említi. Ha belegondolunk, a juhoknak elég a pásztor hangját hallani, hogy felismerjék és kövessék őt. Végre egy kapaszkodó, ami lehetőséget nyújt nekünk is, hogy Jézus követői, 'juhait' lehessünk!

Jézus Hangja kívülről nem hallható, csak belülről. Illetve különleges ajándékként szólhat hozzánk testvérünk, szerettünk, ismerősünk hangján. Csodálatos élmény és hála érte, ha felismerjük a hangját, másik ember hangján keresztül. Ilyenkor fontos dolgot mond nekünk.

Egyébként különleges képességekkel, értelmünkkel, belső fülünkkel hallhatjuk, Jézus hangját. Akarjuk hallani! Jézus metaforáját elfogadva juhaiként hallhatjuk szavát lelkünk csendjén keresztül. Hangját nem hallhatjuk kívülről, csak belülről a Szentlélek által, mert Őt akarjuk. Illetve az Övé akarunk lenni – az Övé és az Atyáé. Itt az örömhír; Jézus és Mennyei Atya kezében lehetünk, ha hallgatunk szavára, a Szeretet hangjára és követjük Őt. Ennek bejelentéséhez kellett az ünnepi idő és helyszín.

Biztonságban lehetünk, örök életet ad, senki nem ragadhatja ki övéit az Atya és Jézus kezéből. Jézus és az Atya egy, az egyetlen Isten két személye. Minden korok Jézus hangját juhok módján hallgató emberei Isten kezében vannak.

Ez már nem tetszett a sátánnak. Szó sincs arról hogy a szerető Atyát engesztelte volna ki Jézus vére. Meghasonlott volna Önmagával Isten? Önmaga Második személye kínhalálát, Önmaga igényelte volna azért hogy az emberiség bűneit megbocsájtja? A példabeszéd szólósgazdája a fiát meggyilkoló munkásainak a gyilkosság tényéért bocsájtana meg? Szó nincs róla!

A sátán akarta Jézus kezéből kiragadni a Jézusra juhokként hallgatókat a nagycsütörtöki újszövetség megkötése után. Emberi alakban, pokoli brutalitással kínozza meg és szegezze keresztre a juhait (az emberi lelkeket) tartó Kezet. A haldokló Jézus bocsánatot kért gyilkosainak, mert valóban nem tudták mit cselekszenek. Felfogható ésszel ez a nagy szeretet? Bármilyen brutalitással estek Neki, nem ütött vissza semmilyen módon. Semmilyen módon nem alkalmazott erőt az önvédelméhez. Megváltotta az emberiséget a sátánnak kiszolgáltatottságtól. Még a pokolba is utána ment az övéiért. Feltámadásával teljes lett a győzelme. Megváltott minket. Megszabadulhatunk a bűnök kiszolgáltatottságától, ha Jézusra figyelünk, a Szeretete szerint cselekszünk.

Ebben az evangéliumi igerészen Jézus nemcsak az Atyával való kapcsolatáról beszél, hanem a küldetéséről is. Azért jött a világba, hogy a világ világossága legyen.

Azok, akik hallgatnak szavára, felismerik benne az Atyát, mert szavai és tettei világosak, rámutatnak isteni lényére, az Atyával való egylényegűségére, akivel mindenkor egy akarat van.

Tanításában Jézus nem a saját akaratát viszi végbe, hanem az Atyáét. Mindamellert nem engedelmeskedik neki, hanem teljes mértékben azonosul vele. Tudja, mit akar az Atya, és ebben a társa neki, örömét leli benne, hogy az akaratát teljesítheti.

Nekünk keresztényeknek is meg kell tanulnunk együttműködni Jézussal! Ő munkatársakat akar maga mellett, nem pedig engedelmeskedő szolgákat vagy a maguk akaratát véghezvinni akaró embereket. Egyrészt azt akarja, hogy mindazt, amit az evangéliumok tanításában kibont számunkra, értelemmel és szabadon fogadjuk el, másrészt, hogy felismerjük; csak vele együtt vagyunk képesek helyesen és értelmesen véghezvinni azt az isteni akaratot, ami minden Jézust befogadó ember javát szolgálja. Jézussal kell elindulnunk, Jézussal kell együtt járnunk, így Jézusra és az Atyára ismerhetnek azok, akik bennünket, s ránk hallgatnak!

Ahogy Jézusnak öröm az Atya akaratát az Atyával együttműködve megvalósítani, a mi igaz örömünk is az, hogy Jézus és az Atya akaratát velük együttműködve visszük végbe, mert megismerve az Igazságot, nemcsak világosságot hordozunk, hanem a világosságban járva tudjuk, hogy Isten szeretet-igéje maga az örök élet minden ember számára. Ezért mi is úgy hirdetjük, ahogy Jézus meghagyja nekünk.

Tóth Csaba, Budapest

Épp utazom. Dolgom van. A buszvezetőre bízom magam, az a dolga hogy elvigyen oda, ahova érkez-nem kell, egészségben, épségben.

„Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő uránál; sem a követ nem nagyobb annál, aki azt elküldte!”

Lélegzem, oxigént szívok be. Milyen magától értetődő, automatikus, szinte észre sem veszem. Vajon az itt és most jelen lévő oxigénmolekula hol járhatott már eddigi földi szolgálata óta? Tengerek felszí-nén, felhők sűrűjében, földi lények tüdejében, vérkeringésében. De lehetett már háborúban, szegény-ségben, betegségben. Vagy valami alá szorulva akár évezredekig! Neki mindegy, a feladata nem változik. Teszi a dolgát sok eonok óta újra, meg újra. Nem döntheti el, hol lehet. Most itt van a tudóm-ben és rá gondolok, és köszönetet mondok érte. Talán teremődése óta most először gondol rá valaki az emberek közül.

Világunk, mint a sivatag homokjainak egyike, tű a szénakazlak szénakazlában, és mégis: az Úr elér-kezettnek látta az időt, hogy fia célt adjon, vigaszt, tudást, és szolgálatot, ahol megmosódik szem, fül, szív, lélek, test, hogy tüdejébe fogadjon, vérkeringésében forgasson! Mert bár valami alá szorult szellemünk, de a Teremtő most csak ránk gondol.

Most vezetem a buszt, viszem az embereket ahova kell, nem én döntöm el hova menjenek.

Sokuk nem is tudja, hogy utazik, mások már érettek a vezetésre, megint mások a tájat szemlélik, utazni jó! Sokakat én viszek, de ha nekem kell menni, akkor én is egy másik buszra szállok, egy olyanra, ami tovább megy, mint az enyém, a sofőr pedig jobban ismeri azt az utat és én rábízom magam, mint az oxigénmolekula, mindig ott van, ahol lennie kell. Végzi a dolgát.

„Bizony, bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.”

Ez azért nagyon jó hír!

Terenyei Rosenberg Imre, Adony

Ne nyugtalankodjék a szívünk!

Milyen megnyugtató szavak! Szinte minden nap el kellene olvasnunk, és erre gondolnunk ezekben a zavaros, járványos, aggodalmakkal teli időkben.

Valóban meg tudunk nyugodni? Megelégszünk-e azzal, hogy majd eljuthatunk az Atyához, és ott együtt leszünk? Vagy a "még, még ..." világában élünk?

Kérdések ágaskodnak bennünk is: Mikor és hogyan történik mindez? Egyáltalán érdemes az Úton járni? Nem földadni? Bízni? Végül hová lyukadunk ki?

Jézus mindenesetre előre figyelmezteti tanítványait, mint az a szülő, aki tudja, hogy már nem sok van hátra neki ebből a létformából, és gyermekeinek szeretne útravalót, megnyugtatót, kapaszkodót adni, hogyha szomorú is az elválás, de végül azt tudják majd mondani: Hiszen tudtuk, hogy ez fog történni, nincs ebben semmi váratlan.

Felkészítette őket, ha tanítására, életére gondolnak, akkor minden más megvilágításba kerül, mely átsegíti majd őket a csalódottság érzésén, a fájdalomon. Így meríthetnek belőle erőt, emlékezzenek vissza szavaira, nem örökérvényű az elválás, sokféle más módon velük marad.

Vajon, ha tudjuk, hogy közeleg halálunk, mi meg tudjuk-e nyugtatni környezetünket? Van-e nekünk belső bizonyosságunk, hogy Isten valamennyiünket vár a Mennyei Hazában. Megtapasztaltuk-e Isten jelenlétét életünk során, és általunk megtapasztalták-e mások Isten szeretetét?

Ha hűségesek vagyunk tanításához, aszerint alakítjuk át gondolkodásunkat, életünket, akkor találkozzunk Istennel, megismerjük Őt.

Ha ránk tör a "tamáskodás", hogy mi is az igazság, nekünk sincs más dolgunk, mint felidézni szavait, cselekedeteit, mindennapjainkban benne hinni, ráfigyelve változni, szeretni. Ha Jézus útjának megismerése áll figyelmünk középpontjában, természetes lesz, hogy szeretetből áldozatot hozunk másokért, természetes, hogy nem mi vagyunk a középpontban, egészen távol kerül tőlünk a "mert megérdemlem" önkényezettetés kultusza. Rá figyelve elkerülhetjük azokat a mai csapdákat és kelepccéket, melyek hitünkért, gondolataink kisajátításáért versengenek, de rossz irányba visznek.

Ha bántás ér, ha evilágban otthontalannak éreznénk is magunkat, szerető Atyánk házában valamennyiünknek, egész közösségünknek készült hajlék. Nincs tülekedés, rivalizálás, nem lesz olyan, mint az egyetemeken: "A pontszámot ugyan elérte, de sajnáljuk, helyhiány miatt nem vettük fel."

Csak az a kérdés, hogy azon az Úton, melyet Jézus mutat nekünk, hajlandóak vagyunk-e végig menni egymás kezét fogva, egymást támogatva, egymással közösségben, a lemaradókat, a botorkálókat is segítve. Az út bármilyen keskeny is lenne, biztos ösvény, melyen Jézus szeretetének, példájának, igazságának fénye mutatja az utat, mint holdvilág a sötét éjszakában.

Nagybán Edit & Ferenc, Budapest

Isten ott tud kapcsolódni hozzánk, ahol engedjük neki.

Évek óta arra várok, hogy az Isten végre tényleg megmutassa magát.

Pedig: „*Már oly régóta veletek vagyok*”.

Mi van, ha Isten folyamatosan mutatja magát, csak én nem akarom észrevenni? Nem akarom észrevenni, mert heti egyszer elég, ha észreveszem, mondjuk vasárnap. Akkor komfortos, hogy “találkozunk”, amikor készen állok rá. És sokszor kényelmetlen: amikor kiszolgáltatott helyzetben érzem magam, amikor kontrollt elvesztve dühös és haragos vagyok vagy csak simán ügyetlennek és elhagyatottnak, magányosnak érzem magam. A magányom az én magányom nem az Istené. Oda ne jöjjön, mert akkor megszűnik magánynak lenni – ami bár kellemetlen, de legalább nem ismeretlen. A munkahelyemre se jöjjön, mert az nem az érzelmek tere, hanem a hasznos racionalitásé. A nehéz kapcsolataimba se, mert azokat úgy se érti. Amikor elbukok, akkor akár ott is lehetne, hogy elkapjon, de nem kap el, hanem hagy zuhanni. Ilyenkor is inkább elfordítom a fejemet. Miért hagyja, hogy elessek? Az eséssel a szégyen is rám esik. A szégyen, hogy újra elbukok, ami elszigetel mindenkitől, Istentől is. Egyedül maradok vele.

Mi van, ha Isten nem segíteni szeretne, nem megmenteni, nem meghallgatni a kéréseimet, nem megoldani a helyzeteket, hanem velem lenni. Velem lenni, nem csak akkor, ha jól vagyok, hanem akkor is, ha haragos vagyok, ha otromba, ha esetlen, ha végtelen magányos. A nehéz helyzeteimben, amik mind valahogy kibillentenek, és a sebzettségeimhez vezetnek. A sebzettségeimre ránézni pedig nehéz, megmutatni másnak meg szinte lehetetlennek tűnik. Pedig lehetne rájuk szeretettel és irgalommal is nézni, mondjuk úgy, ahogy csak az Isten tud. Ez segít elindulni a sebzettségtől a gyógyulás felé.

Ha tényleg személyes tud lenni az Isten kapcsolatom, nem kell kérnem, hogy mutassa meg magát, mert megtalálom magamban. Ha ez által tudok személyesen kapcsolódni hozzá, nem kell okosnak vagy jónak lennem csak közelinek. Nem a teológiával kell foglalkoznom, hanem magammal, hogy milyen érzések és folyamatok vannak bennem és azok mennyire hozzáférhetőek Isten számára. Mert remélem, hogy Isten valódi megismerése csak a teljesen odafordulásnak köszönhetően történhet meg. Ha hagyom az Atyát működni, “aki bennem van”.

Köllöd Márton, Budapest

A legfontosabb lecke

Júdás eltávozása után Jézus előkészíti tanítványait a jövőre eseményekre. Az evangélista úgy közli Jézus szavait, hogy azok ne csak a tanítványoknak, hanem majd a mindenkori közösségeknek is szóljanak.

Jézus a megdicsőüléséről beszél, miközben tisztában van azzal, hogy ki lesz téve gyalázatnak, rágal-mazásnak, szenvedésnek. Megdicsőülésének igazi tartalma az lesz, hogy minden körülmények között Isten fia marad, s az emberi erényeket a legmagasabb fokra emeli. Jézusnak az Atya iránti bizalma és szeretete, az Atya feltétel nélküli adása és befogadása kettőjük egységét, „megdicsőülését” szolgálja.

„Gyermekeim, már csak rövid ideig vagyok veletek” – közli Jézus a tanítványokkal, akik abban a meggyőződésben élnek, hogy tanítójuk mindvégig velük marad. Az ő útja azonban más. Barátai egyedül maradnak és tanácstalanok lesznek. Ezért Jézus elmondja utolsó intelmeit: „Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is. Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Jézusnak ez a kérése, „parancsa” örök. Ma éppoly aktuális számunkra, mint akkor és az azóta eltelt időben. Mindig volt, van és lesz szeretetlenség, vevés, uralkodás, irgalmatlanság, de Jézus maga marad a szeretet forrása. Azt a szeretetet sugározza az egyénbe, közösségbe, amellyel az Atya szereti őt.

Kérdezzük meg tehát magunktól:

- Milyen a kapcsolatom Jézussal, a forrással?
- Akarok-e élni, cselekedni, továbbadni?
- Mától kezdve a szeretet-címszóval miben kell újat kezdenem, mit kell másként tennem?

Mert az élet nem hosszú vakáció, hanem állandó tanulás. És a legfontosabb lecke: megtanulni szeretni.

Magyarné Pál Laura, Székesfehérvár

Befogad – megtart – szeret; Atya – Én – Te; Szentlélek – az Én nevemben – az Atya küldte; az Atya tanítása – emlékeztet – az Én tanításomra, egység – harmónia – közös nevező. Szeretnék nagyon vázlatos lenni. Az élet csodálatos, örök törvénye a lüktetés, a hullámozás, a ritmus. A változás az egyetlen állandó. A dolgok egymást kiegészítik, egymásban vannak, fejlődnek, együtt működnek. Hangsúlyozható, itt és most hangsúlyozandó a hármasság lüktetése. Néhány profán példa:

- tegnap – ma – holnap
- földön – föld felett – föld alatt
- dallam – ritmus – szöveg
- az ember: test – lélek – szellem
- család: gyermek – anya – apa
- család az időben: gyermek – szülő – nagyszülő
- nemzeti drámánk mind három emberi szereplője végtelen értéket hordoz: Ádám – Éva – Lucifer
- autóvezetésben a figyelem három iránya: előre – hátra – oldalra
- közlekedésben a veszélyhelyzet után: nyugi – kikerül – megbocsájt
- a testkontroll egyik alapja: több mozgás – több zöldség, gyümölcs – több folyadék
- három evangéliumi tanács: szegénység – tisztaság – engedelmesség
- hála a Bokornak, hogy megismertem: az adás – szolgálat – szelídség Jézusi hármasságát
- nem bántás – segítség – megbocsájtás (Dombi F.)
- még egy plágium: legyünk SEBAJ-típusú emberek: segítő – barátkozó – jószándékú (Nácsi).

Már keveredik a profán a szakrálissal. Ez a lényeg. Jézus sokszor beszél erről: Égi – földi, Isteni – emberi. A működő Szentháromság. **EBBEN SEGÍT A LÉLEK.** Bízunk benne, magunkban és egymásban. Legyen ez a záró hármasság!

Kiss Jozsó, Budapest

Jézus életé végén, ahogy János búcsúbeszédében is olvastuk – ahogy mondani szokás – felálltak a sakktáblára a szereplők egy végső megmérettetésre. Mindez elkerülhetetlen volt, hiszen Jézus „kockázatos” életet élt, szavai és tettei messze túlhaladták az akkor is volt tolerancia kereteit. Az apostolok csak szemlélői voltak az eseménynek, ahogy tudták megpróbálták Jézust jobb belátásra bírni vagy megvédeni. A kérdésük legtöbbször nem az volt, hogy „mi lesz Veled?”, hanem hogy „mi lesz velünk?” Ezt a szorongást átélte Jézus is, és csak nagyon egyszerűen elmondta, hogy a „békességet hagyok nektek”. nem a félelmet, az elkeseredést, a bizonytalanságot, a közös magányt, hanem azt a békességet, ahogy ő élt, és ami Istenből is sugárzik. Ha úgy tetszik ez a búcsúajándéka.

Ha valaki elmegy egy hosszú útra visz valamit otthonról- egy fotót, az kendőt és hajtincset és pár sort az otthoniaktól. Hogy elkísérje a frontra, az idegenbe, a fogságba, hogy valami maradjon meg az otthonból. Jézus a békességet adta oda, ezt vigyétek magatokkal. Ebben minden benne van , ami fontos. És mi a fontos? Az, hogy a dolgok, a történések jó irányba mennek. Látszólag minden összedől, de mégis ez a jó irány. Mert, ami összetartozik ezáltal nő össze. Az Atya a Fiúval, az ember a Bátorítóval, és ti / mi egymással.

Ez az összenövés a vonzás következménye. Az Atya vonzza a Fiát , a Fiú vonzza az Atyát. Lehet, hogy van más szereplő is a táblán . pl. az evilág fejedelme, de ő bármennyire is van ereje, nincs benn a vonzás körében. Ahogy, a Ti vonzásotok körébe se tud beférkőzni. Ezért mondja Pál figyelmeztetésül „Ne hagyjatok helyet az ördögnek. De nem ördögözzünk, hanem tegyük ezt úgy kézzelfoghatóvá, hogy a kísértésnek, a féltékenységnek, a bizonytalanságnak, az együvé tartozás elvesztésének, a remény elhagyásának. „Tartsátok a vonalakat!” – volt a középkori hadviselés alap vezényszava. Fordítsuk le ezt a 21.századra. Tartsátok a hitet, bizalmat Istenben, tartsátok meg a barátságot, a közös ügyeket, a nemzetet, a családot, a kultúrát, a természet szeretetét és óvását, a gondolkodás képességét, az egészségeteket. A jó döntéseiket, a munkát, a szeretetet. Mert a „világ fejedelme” – legyen az bármennyire is szofisztikált és bújjon különböző álarcok mögé – szét akar dobálni benneteket, szakítást szít köztetek. Ahogy bennem sincs – mondja Jézus – semmi a világ fejedelméből, ez bennetek is valósulni tud. Hogyan? – kérdezhetnénk bizonytalanságaink közepette.

Álljatok be az Atya vonzásába, erőterébe, kiáradásába! Álljatok be egymás erőterébe, vonzásába, kiáradásába. Oda, ahol érzitek azt, hogy Isten országa jelenül. Biztos nem lesz ez látványos történet, médiaesemény, nem fognak a celebek, az influenszerek és mások tülekedni. Nem lesz ott a politika, a vallás, a bankok világa – csak a csendesség. Ahol megszületik az élet.

Garay Bandi, Dunakeszi

„mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”

Drága Teremtőm!

Egyetlen dolog zavar ebben a szövegben: „mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” Én úgy gondolom, Atyánk, hogy Te azzal a céllal teremtettél minket, hogy tudjunk döntéseket hozni szabadon, és ezáltal olyan önkéntesen vállalt irányt vehet az életünk, amely beleilleszkedik a Te teremtői elképzeléseidbe. Örölsz, mint a Jó pásztor a visszatérő elveszett juhának. Örölsz, mint a tékozló fiú Atyja a hazatérőnek. Így eléggé rideg és elutasító ez a mondat Jézus szájából: Vagy velem tartasz vagy semmit sem tehetsz!

Én azt gondolom, hogy a Teremtő akarata az, hogy mi emberek jól döntsünk és akkor „az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek”. Tehát, mint Jézusnak, nekünk is meghívásunk van arra, hogy megváltói tetteket hajtsunk végre, hogy szebbé tegyük a világunkat a mindennapi létezésünk által is. A világ azonban sokszínű, nem lehet a bár éppoly tisztelt jézusi utat egyedül üdvözítőnek tekinteni. Minden embernek megvan a sorsa, a körülményei, tudása, talentuma – ezzel kell élnie, így nem lehet igaz az, hogy Jézuson kívül semmit sem tudunk cselekedni. Használni kell a bennünk élő Isten iránymutatásait, igent kell mondani a mindennapok kihívásaira és ezáltal jobbra kell tennünk embertársaink életét és szebbé kell tennünk a világunkat. Azt gondolom az ember egyéni életútja az, ami szent küldetéssé válhat, hozhat értékes gyümölcsöket, Teremtőnket dicsőítve.

Segíts minket, hogy mindannyian rátaláljunk a nekünk szánt útra, amely Isten Országába vezet mindannyiunkat. Ámen!

Áts András, Budapest

„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben! Ha megtartjátok parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök ezzel teljes legyen.”

2021. december 30-a van, és olvasom-olvasom az evangéliumban, hogy Jézus azt mondja a tanítványainak, hogy szeretlek titeket.

Hogy mit jelent Jézus ajkán a szeretni szó, arra a magyarázatot könnyen meg lehet találni Bulányi György 5 kötetes művének – a KIO-nak – első kötetében, a 320. oldaltól a kötet végéig. Ezekből a gondolatokból lett a Bokor, és itt növekedtem én is.

Most magamtól kérdezem meg, hogy mit jelent számomra az, amikor a leveleim végén úgy búcsúzóul el, hogy leírom: „Szeretettel Gyuri” Ezt egy 400 fős levlistán is mindig leírom, akár hetente többször is.

Nem hazudok, mert akkor és ott, a levél végén valóban így gondolom. A magam részéről nem érzem elcsépeletnek, hanem ... emlékeztetőnek.

Mire is lehet gondolni – jót és nem jót – ebben az elköszönésben:

- Szükségem van Rád! ... Nehogy elhagyj, elhagyjatok minket, engem, ...! Persze, hogy szeretlek, ... ha a szükségleteimre pozitívan válaszolsz. Ezzel a levéllel is remélek benned. Leírtam, megelőlegeztem, hogy szeretlek, de ha nem teljesíted az elvárásomat, akkor, ... megtöröd, megtörődik, megbicsaklik a szeretetem.
- Ez az aláírás azt is jelenti, hogy „jó hozzád, hozzátok tartozni”! Jó nekem kötődni hozzátok és talán néktek is jó lehet kötődni a többiekhez, egymáshoz, és köztük hozzám is. Ez a kötődés bizony addig tarthat, amíg egy fontosabb kapcsolatra, fontosabb kötődésre le nem cserélnek engem, minket.
- „Szeretettel, ...” azaz nem akarok elveszíteni, és nem szeretnék elvesztett lenni.
- „Szeretettel, ...” azaz a hozzátok való tartozásban – kedves címzettek – nincs félelem. Levelem mondatait nem a félelem diktálja.
- „Szeretettel, ...” azaz nem rajongással fordulok feléd, felétek.

Ha kedvetek és időtök van, akkor olvassátok le Gyurka bácsi említett könyvéből azt a 265 oldalt, amely megsejteti a valódi Jézus, valódi Szeretetét, amely végül is, a kereszten való kivégzéssel fejeződött be.

Szeretettel

Bisztrai György, Budapest

János evangéliuma a Biblia legfilozofikusabb, legszellemibb írásműve. Különbözik a másik három evangéliumtól. Mássága már az első mondatnál érezhető. "Kezdetben volt az ige".

János evangéliuma a szellemi igazságok tárháza. Sok olyan tanítást, fogalmat, szófordulatot tartalmaz, amelyek csak nála találhatók. Úgy gondolom, János volt az, aki leginkább megértette a Jézus-esemény titkát. Evangéliuma a szeretetnek és bölcsességnek evangéliuma.

Ez a szakasz a búcsúbeszéd része. A valódi szeretetről szól. A szeretet szó ötven-háromszor fordul elő Jánosnál, a másikkal, Istennel, emberrel való eggyé válás értelmében. A szeretet = egymásban levés. Jézus ezt a fajta szeretetet kívánja tanítványaitól. A teljesen elkötelezetteknek, a szellemileg érett, bölcs keresztényeknek szól.

"Úgy szeressétek egymást, ahogyan én titeket." Az önzetlen, feltétel nélküli szeretet, a legfőbb elismerő erő, s akik ily módon ismerik egymást, azok barátok. Barátaiktól újfajta szeretetet kíván, amit Ő az Atyától tanult, s tovább adta nekünk.

Ez a fajta szeretet nem feltételekhez kötött. Ez a fajta szeretet nem zár ki semmit és senkit. Ebbe a szeretetbe belefér az áruló Júdás, a tagadó Péter, a támadó farizeus, a másként hívő, a másként gondolkodó, a másként politizáló...

Ha már nem számít, hogy a másik mit mondott, mit tett velünk, ha akkor is tudunk szeretni, amikor a másik a legkevésbé érdemli meg, ha...

Ha képesek lennénk ehhez az agapé-szintű szeretethez közelíteni, akkor reményünk lehetne arra, hogy elkezdődik a földön az Isten Ország.

Márczi Ancsa, Budapest

„A világ gyűlölete”

Lehangoló jövőkép ez: ha engem gyűlöltek és üldöztek, titeket is gyűlölni és üldözni fognak. 2000 év történelme igazolta, hogy Jézus meglátása sajnos valóra vált. Az üldözés még ma is tart. Néhol nyílt erőszakkal, néhol alattomos módszerekkel.

Jézus „világ”-ot mond. Gondolom, azt érti rajta, amit mi evilágnak szoktunk nevezni. Nem említi azonban a végső okot, vagyis evilág fejedelmét, a Sétánt, aki mindig a széthúzást, az üldözést, a gyűlöletet szítja.

Jézus mondja másutt: bízzatok, én legyőztem a világot. Ez azt sugallja, hogy egyben legyőzte evilág fejedelmét is. Ha Jézussal szoros szövetségben maradok, akkor én is legyőzhetem a világot és annak fejedelmét.

Hogyan győzött Jézus? Nem fegyverrel, nem 12 ezred angyallal, hanem ezzel a mondatával a keresztfán: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekednek!”

Most is hasonló módon magyarázza a helyzetet: azért üldöznék titeket, mert nem ismerik azt, aki küldött engem, azaz nem tudják az üldözők, hogy mit tesznek.

Van még egy reményt adó mondat ebben a szakaszban: „Ha az én tanításomat megtartották, a tiéteket is meg fogják tartani.” Így remélhetjük, hogy fáradásunk és tanúságtételünk nem lesz hiábavaló.

Szuly László, Dunaalmás

Megtartani Jézus tanítását

„Ha szeretsz, megteszed, amit mondok.” Hallhattuk ezt gyerekkorunkban. Akár zsarolásnak is hangozhat. Főleg, ha megfordítom a következő verset: Ha nem teszed, amire tanítalak, nem szeretsz engem, és nem tartozol az enyémelek közé. A kulcs, hogy oda akarok-e tartozni. Ad-e ez a tanítás, a szerinte való élet valami olyat, ami miatt érdemes szakítani minden mással. A békesség, amit Jézus ígér, nagyobb békesség-e, mint a világ békéje? Mi a különbség a kettő között? Elég-e békességben élni a világgal?

Annak idején tanultunk a gazemberekről, a tisztességes emberekről és a Jézust követő emberekről. Elég-e, ha csak a gazemberek világának fordítok hátat, és a tisztességes emberek világának szabályai szerint élek? Boldogságot, belső békét ad vajon, ha nem elveszek, csak szerzek? Jézus békéje nem az elvétel, a szerzés által kielégített szükségleteim boldogsága, hanem az adásból, a mindent adásból eredő belső nyugalom. Az a nyugalom, béke, amelyet Maximilián Kolbe és még nagyon sok olyan ember érezhetett, amikor mindenét odaadta.

Ha valaki elmegy, űrt hagy maga után. A tanítványok, mint mindenki, akinek a mestere, példaképe továbblép, nyugtalanok. Nem tudják, mi lesz. Képesek-e továbbadni, amit tanultak? Úgy tudják-e továbbvinni, ahogy a mestertől tanulták?

Mi – a Bokor – tovább tudjuk-e vinni, amit Gyurka bácsitól és a vele először egy asztal köré ülőktől tanultunk?

Csire Ferenc, Sárpentele

„TEGYETEK TANÚSÁGOT RÓLAM”

Jézus felment a mennybe, de ez nem azt jelenti: kiment a világból, vagy magukra hagyta az övéit egy csomó paranccsal: csináljátok, ahogy tudjátok! Szó sincs arról! Először kapjuk az Ő Szentlelkét, aki belülről irányít — „*az én vezérem bensőmből vezérel*” —, és az Ő Lelke és igéje által ITT VAN VELÜNK lépten-nyomon.

Jézus tanúságtételre hív. HITELES, baráti tanúságtételre, ami abban a tudatban és élményben gyökerezik, hogy ismerjük Őt, vele vagyunk, az Ő csapatában játszunk. Nem árul viszont zsákhamacskát, nem hiteget abban a reményben, hogy így népszerűek és mindenki – főleg a hatalmasok vagy a lélektelenek – által kedveltek leszünk. A küldetés teljesítéséhez és a következmények viseléséhez ERŐSÍTÉST NYÚJT a Vigasztalás, az Igazság lelke által. Ez minden, amire szükségünk van Istentől, az emberi dimenzió pedig a közösségben rejlik. A közös szívdobbanás, a szeretet-alapú bizalom, a testvérbaráti kéznyújtás, a verbális, fizikális és mentális egymást segítés viszi ELŐRE közös dolgainkat.

Napjainkban annyi igazságtalanság van a világban, annyi mellébeszéléssel találkozhatunk, aminek semmi köze a lényeghez és az élethez. Ennek ellenére közös VÁGYUNK: a szép és igaz élet. Vajon van olyan igazság, ami mindenkinek jó, ami mindenkinek szól? Vagy mindenkinek meg kell találnia azt az igazságot, ami őt közelebb viszi Istenhez? Weöres Sándor írja: „Az igazság sosem az emberiséget, mindig csak az egy-embert válthatja meg.” A másik igazsága nem az én igazságom.

Miben kell változnom, ha szeretném, hogy a Szentlélek várása ERŐSÖDJÖN bennem? Élesszem fel a vágyat: át szeretném adni magamat a Szentléleknek, hogy az Ő ereje, tüze működhessen gyöngeségem helyett. Törekedjek örömmel IGENT mondani azokra az életemből adódó helyzetekre, amelyekben bosszankodni, aggodalmaskodni, irigykedni, halogatni szoktam.

Merem-e hinni, hogy Istennek az a terve rólam, hogy SZENT legyek, és így tegyek tanúságot a környezetemnek?

Felelősnek érzem-e magam másokért? Van-e valaki a szívemben, akit Istenhez próbálok vezetni?

MA küld Jézus, hogy a Szentlélek erejében vigyem a szeretetét.

Rihmer Károly, Budapest

Jézus eljött közénk, hogy megmutassa az Isten és az ember valóságát. Isten jóságát és az ember válaszait az élet dolgaira. Hogy egyszerre lehetünk önzők és önzetlenek, kiáradók és mérlegelők, rosszak és jók. Jézus körül minden lelepleződött, minden megmutatta a valódi arcát. Hogyan „működött” mindez? A környezete, a tanítványai megértették, hogy mi az bennük, ami a szeretetről, a gyógyításról, az odaadásról szól. És mi az, ami nem.

De az ember már csak olyan, ha nincs velünk a mesterünk, elhalványul az idővel az ő látásmódja. Próbálunk visszaemlékezni, hogyan is volt, mit is mondott, hogyan is viselkedett. Vagy mit mondana ma itt és most nekünk, ebben a „vaskori” világ örvénylésében. Járványok, menekültek, környezeti gondok, a nagy megszokott és biztosnak hitt rendszerek összeomlása közepette. Találgatjuk csak, és óhatatlanul a saját vágyaink, egónk veszi vissza a vezető szerepet az életünk alakításában.

Jézus tudta ezt, és nem hagyta, hogy az ember Isten valóságos tapasztalata nélkül maradjon. Elküldte a Lelket. A kérdés az maradt ezután: hogyan ismerem fel azt, hogy a Lélek mit mond nekem? Képesse tudom-e tenni magamat a Lélekkel való beszélgetésre? És ez az, amit nem nagyon tanítanak nekünk, sem az Egyházban, sem otthon a családban, sem az iskolákban. Mert ott más dolgok a fontosak.

A Lelket nem kell befogadni, mert bennünk van. Csak ki kell szabadítani, utat kell adni neki, az akadályokat el kell egyengetni az útjából. El kell hordani az akaratunk és a vágyaink „hegyeit” és simává tenni az útját. Ott él a teremtettségünk okán a személyiségünk mélyében. És ez a Lélek, nem ítélkező, vádaskodó, lekezelő, hanem Bátorító. Bátorító, mikor a bűnről, igazságról és ítéletről van szó. Nem minket ítél el, hanem a rosszat, és azt tartja bűnnek, ami nem a szándéka szerint van. És nem csap be bennünket, hogy elmegy az ő világába. Mert úgy megy el, hogy itt marad. Nem csupán Izraelben 3 évig kétezer éve pár embernek mutatja meg magát, hanem minden élt, most élő és majd élő embernek. Ez Isten igazsága.

Az út, amit járnunk nem kitaposott, nincsenek jelzőtáblák: erre menj vagy arra. Nem kapunk sok külső segítséget. De azt el tudjuk mondani egymásnak: nekem ez így működik, én ezt tapasztalom, nekem ez bevált. Ima, meditáció, szakralitás, spirituális utak, csend, „aha” élmények, nagy séták és nagy hallgatások.

Persze nincsenek kényszerek. Az élet lehet sokféle. És az is. Olyan, amilyenek látjuk, amilyenek megéljük, amit teremtünk magunknak. Mégis érdemes mérlegre tenni: gyógyítom-e a világot, a másikat? Azokat, akik a sors kifürkészhetetlen akaratából velem vannak. Mert végül is ez az élet sava-borsa. Önmagunk olyan megismerése, hogy érdemes Istennek tetszőn – azaz a Lélek szerint – élni.

Garay Bandi, Dunakeszi

A legjobb dolog, amit egy ember a másik emberrel tehet, ha örömet szerez neki. Ellátja étellel, itallal, ruhával, szállással, bármivel, amire szüksége van. Bátorítja jó szóval, tanáccsal, meghallgatja, támogatja, vigaszt és reményt ad. Ahhoz, hogy erre legyen elég erőnk, fizikai és szellemi tőként, szükségünk van a Lélekre. A bennünk lakó Lélek mutat utat, ad erőt és energiát, hogy képesek legyünk a feladatra, az Isten szeretet országának építésére.

Jézus tanítással töltött ideje véges volt. Nem beszélhetett mindenről, csak ami abban a korban és időben lehetséges volt. A jövő problémái nem jöhettek szóba. A tanítványok felfogóképessége is véges volt. Nem tudtak volna befogadni több tanítást. A lényeg, a szeretetparancs, az Ország-építés feladata sokszorosán elhangzott. Jézus életével mutatott példát a kicsiség, szegénység, kiszolgáltatottság maradéktalanul való megélésére. Minden kor emberének az adott korban felmerülő kérdések és problémák megválaszolásával kell a jézusi tanítást megvalósítania. Ebben az úton járásban nem vagyunk egyedül, Jézus elküldte a Lelket, hogy segítők, támaszunk, útmutatónk legyen. Aki hallgat a Lélekre, figyel a lelkiismeretére, esélyt kap, hogy megoldja az újabb és újabb problémákat és helyesen tudjon minden helyzetben dönteni.

Engedjük, hogy a bennünk lakó Lélek vezessen a helyes úton az Isten Országába!

Fityusné Zsuzsa, Pécel

Ha Isten felénk irányuló szeretetének lényegét kellene megfogalmazni, akkor János evangéliumának ezen szakasza alapján azt kell mondanunk, hogy Isten szeretete felénk az egyesülni akarásban és (örök) létben tartani akarásban nyilvánul meg.

A hívők egymásban levése és egyként Jézusban és az Atyában levése tanúskodhat Jézusról az Atya küldöttéről, és az Atyának a Jézus és a benne lévők iránti szeretetéről.

Hát nem egyszerű ez az egymásban levés. Mielőtt a világon kérném számon Jézusnak és a tanításának elutasítását, nyilvánvalóságának elismerését, meg kell kérdezni magamtól, mennyire vagyok egy az Atyával, a Fiúval és a testvéreimmel. Ennek az egységnek talán az előszobája és segítője lehet az empátia. De már ezt is tanulni kell, mert magasra került az ingerküszöb. A ledőlt-felrobbant-elsüllyedt híreket leves kanalizása közben hallgatva talán jelentkezik egy kis emocionális rezdülés, ami azért nagyon távol van a ténylegesen segíteni akaró együttérzéstől is. De, ha a közösségi testvéri kapcsolatokat vizsgálom, akkor jobb az eredmény? Tudok-e együtt nevetni, sírni a testvéreimmel? Egyáltalán vagyok-e annyira egy a testvéreimmel, hogy beengedem az életembe, a lelki életemben is? Az üdvösség nem magánügy. Meg kell dolgoznom azért, hogy egyek lehessünk, hogy egyként az Atyában és Jézusban lehessünk. Jézus átadta nekünk az Atyától kapott dicsőséget, hogy egyek legyünk. Jézus minden segítséget megadott nekünk, hogy egyek lehessünk. A többi rajtunk fordul...

Dévai Zoltán, Pécel

„...ti bánkódni fogtok, de bánkódástok örömmé fordul..., majd újra meglátlak titeket, és akkor szívetek örülni fog”... /Csia Lajos fordítása/

Jézus a búcsúvacsorán mondja tanítványainak e szavakat. Az elválás szomorúsága van-e ezekben a mondatokban vagy a sorsuk alakulásának előrevetítése?

Sokszor hallani ilyen vigasztaló szavakat: – Ne aggódj, nem lesz semmi baj! Jézus reálsan azt mondja: lesz „baj”, jajveszékelné fogtok, de ha újra találkozunk, örülni fogtok!

Bánkódás-szomorúság – fájdalom – szülés – szenvedés – öröm... Gondolkodjunk ezeken a szavakon! Miért? Hogyan? Mikor ér el hozzánk? Vajon kibírjuk-e?

Enyhének találom itt a „bánkódás, szomorkodás” szavakat, bizony fájdalom lesz keményen. A szüléskor is: az anya nem „bánkódik, szomorkodik”, hanem szenved, fájdalmak kínozzák!

Vajon mindig van öröm a fájdalom után? A szülés–születésnek mindig élet-öröm a vége?

Akit Isten nagyon szeret, azt megpróbálja, sok szenvedést mér rá! – mondják. Nem gondolnám! Sz szenvedünk, testi-lelki fájdalmaink vannak, mert emberek vagyunk. A szerető Isten és Jézus, az Ő Fia viszont segít minket abban, hogy elviseljük, feldolgozzuk azokat, és edzetten, megerősödve kerülünk ki belőle. Akkor lesz örömünk!

Jézus megmondta, mi vár a tanítványokra. Ha Vele élünk, nekünk is az lesz a sorsunk. Bízunk Benne, s akkor ÖRÖMÜNK lesz!

Szekeresné Ági, Pécel

„Bizony, bizony mondom nektek, hogy bármit fogtok kérni az Atyától, megadja nektek az én nevemben.” (Jn 16,24)

Jézus arra biztat, hogy bizalommal forduljunk kéréssel az Atyához. Van nagyon sok mindennapi beteljesülésre váró kérésünk, ami a magunk vagy szeretteink számára fontos. Jézus viszont arra is biztat minket, hogy forduljunk az Atyához az Ő nevében szellemi, lelki kéréssel. A mennybe menetele előtt fogalmazza meg azt a legfontosabb kérni valót, hogy kérjük a kettőjük szeretetének tartalmát, a Szentlelket. A Lélek által kérjük a magunk számára az elkötelezettségünk erejének fokozódását.

Azt, hogy a Lélekből erőt merítve örömünk teljes legyen. *„Most pedig hozzád megyek, és ezeket szólok a világban, hogy az én örömöm meglegyen teljesen.”* (Jn 17,13)

A Teremtő Isten szándéka a számunkra megfogalmazható módon közvetíti azt az üzenetet is, hogy kérjük és megvalósulhasson az Isten Országa itt a Földön. Ennek a szándéknak vagyunk mi az elkötelezettjei a jézusi tartalmak alapján. Ehhez kérünk erőt és kitartást.

Mlecsenkov Angel, Szigetszentmiklós

Búcsú és folytatás

Jézus utolsó szavai:

- Veletek voltam, mindent elmondtam nektek, lelketekbe írtam Isten üzenetét.
- Földi küldetésem beteljesedett. Mindent átadtam nektek, és ti tanúim vagytok. A küldetés általatok folytatódik, rajtatok múlik.

Felismerés:

- „Megnyitotta értelmüket”, és „kiárasztotta” rájuk az Atya „ígéretét”, Lelkét.
- Szükségem van a megtapasztalásra, a megvilágosodásra.
- Ő bennünk van, és általunk él. A szeretet általunk él.

Áldás:

- A búcsú igazi gesztusa, amely élteti és életre szólóan vezeti az itt maradottat.
- Testi, lelki átölelés.
- Az átölelés erejében élünk, és életet adunk tovább.

Dicsőítés:

- Őszinte imáink,
- egyre tisztuló tetteink,
- természetünk, személyiségünk Istenhez fordulása,
- a szeretet örömei „szüntelenül dicsőítik Istent”.

Rozsics Gábor, Székesfehérvár

Az ember nem ösztönös lény. Válaszokat keres a lét nagy kérdéseire. Akárhogy erőlködik is azonban, útjának eleje és vége ködbe vész. Nem tudjuk, csak szívünkkel sejtjük, hogy valami titokzatos Erő hozott létre bennünket. Keressük a célját, ki ebben, ki abban véli megtalálni, de hogy mi lesz a vég, szintén nem tudhatjuk pontosan.

Ebbe a bizonytalanságba hasítanak bele Jézus tanítványaihoz intézett egyszerű szavai. „Az Atyától jöttem és a világba léptem. Most elhagyom a világot és az Atyához megyek.” Egyszerű tömondatokban fejezi ki magát, hogy mindenki jól érthesse.

Nem is maradt el a hatás. A tanítványok ennek hatására hisznek, bár valószínűleg itt a hit tekintélyelven való elfogadást jelent.

A hűség még nem erősödött meg bennük, hiszen később, ahogy Jézus jövendölte, valóban szét-széledtek.

Jézus Atyjához való hűsége azonban megkérdőjelezhetetlen. Ez az Atyára nézve is igaz, hiszen nem hagyja el a Fiút. Azokat sem hagyja el, akik szeretik Jézust.

Istenem!

Olyan bonyolultan gondolkodunk. Számos teológiai értekezés, könyvtárnyi irodalom született az evangéliumokról. A honnan jöttünk kérdésre is számos természettudományos értekezés próbál magyarázatot adni. Nem különben a hogyan éljünk kérdésre.

Pedig milyen egyszerű – higgyünk Jézus szavainak! Higgyük, hogy az Atyától jöttünk, és Hozzá térünk vissza. Higgyük, hogy ha Jézushoz hűségesek vagyunk, az Út végén Hozzá érkezünk.

Add meg nekünk, Mennyei Atyám, hogy kitartóan keressük Jézusunk szándékait, és hűségesek legyünk hozzá életünk minden napján!

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

Jézus főpapi imája

Jézus önmagáért imádkozik égre emelt szemmel. Más alkalmakkor is föltekint az égre, úgy várja Atyjától, hívja le a segítséget, adományt, aminek kieszközölője.

„Atyám eljött az óra”. Előre tudja mi fog történni és kéri megdicsőítését saját szenvedéstörténetére, hogy ezzel Ő is megdicsőíthesse az Atyát.

Dicsőség: tisztelet, hódolat, egy nagyszerű tettel kiérdemelt elismerés.

Megdicsőülés: az imádat mellett életet odaadó magatartást is jelent.

Jézus úgy beszél itt magáról, mint egy kívülálló harmadik személyről. hatalmat kapott az Atyától, hogy örök életet adjon a Benne bízóknak. Örök élete annak lehet, aki ismeri és szereti az Atyát. Jézus azzal dicsőíti meg az Atyát, a földön, hogy átadja tanítását, bizonyítja hűségét és megmutatja irgalmas szeretetét az emberek felé.

Jézus ismeri azt az egylényegű megdicsőült szeretet egységet, amelyben része volt az Atyánál még a világ kezdete előtt. Ebbe a szeretet egységbe vágyódik vissza, de tudja, hogy a külső ember mennyire gyenge és milyen szenvedéseket kell még elviselnie addig, amíg ismét egyesülhetnek. Ezért kéri az Atyától, hogy emberi természetén uralkodva végig tudja élni önként vállalt szenvedések és megaláztatások sorozatát. Az Atya pedig azzal dicsőíti meg a Fiát, hogy a külső emberi természete nem törik meg a szenvedésekben, nem szégyenül meg, hanem erőt kap a végig vitelére.

Ezzel a kitartással Jézus visszaadja a dicsőséget Atyjának. Példát ad ezzel tanítványainak és minden utánuk jövőnek is. Sok nagy szentet, prófétát ismerünk régről és napjainkból is, akik hitükben kitarítottak egészen az életük odaadásáig. Egy magas fokú Isten szeretetről van itt szó és nem arról a megközelítésről, hogy az Atyának szüksége volt Fia véráldozatára, hogy kiengesztelődjön velünk.

Jézus imádkozik az apostolokért is. Úgy végezte el művét, hogy nyilvánvalóvá tette számukra küldetésének tartalmát. Egybegyűjtötte, megőrizte őket és ők is megőrizték a tanítást, amit tovább is adtak folytatva a küldetést. Ők azzal dicsőítették meg Jézust, hogy hittek Benne.

Jézus tudja, hogy az Atyától kapta a hatalmat az emberek fölött. Az elért eredményeket nem tulajdonítja magának, hanem mindig hálát adva visszacsatolja az Atyához, így dicsőíti tetteivel Őt.

Jézus nem az egész világért könyörög, hanem csak azokért, akiket az Atya Neki adott. Kéri, hogy akik még a világban vannak, maradjanak meg egységben, mint Ők. Az egyház és benne a mi feladatunk sem lehet más ma sem, egységben maradni a Jézusi tanításban. Élő kapcsolatot ápolni imádságban naponta az Atyával. Imádságainkban a hálaadást követően kérhetünk mi is szükségleteink hiányakor, bajban, betegségben, kilátástalan élethelyzetek idején. De tudjuk, hogy nem a külső, hanem a belső lelki ember gyógyulása a fontos.

A lelkileg érett ember már ki tudja mondani „mindazonáltal legyen meg a Te akaratod!”

Széplakiné Erzsébet Pécel

A tanítványok feladata

Jézus nyilvános működését ezekkel a szavakkal kezdi: „Itt a kedvező idő! Elérkezett Isten Ország! Tekintettel az örömezenetre, változtassátok meg gondolkodásotokat és életeteket, és bízzátok rá magatokat Istenre!” (Mk 1,15) Máténál ezután megjelennek az első tanítványok, az a két testvérpár, akik majd később a tanítványok magját képezik. Jézus ez idő tájt jelentős ismeretségre tett szert Galileában, Szíriában és még azon túl is. Tanításai között a hegyi beszéd kiemelkedő jelentőségű, a keresztény tökéletesség lényegét kifejező tanítás. Ebben a beszédben illeszkedik bele a most kijelölt részlet. Végző soron Jézus azért jött, hogy tanítványait, követőit visszavezesse az Atya házába. (Jn 14,1-11) Tudjuk, hogy az Atyához jutás feltétele a jézusi utat járás, feltétlen feltétele pedig a tudat átalakítás Jézus tanítása szerint, amely tanítás az Atyától származik. Ez pedig a szeretet, melynek töve a „SZER” mondhatjuk csodaszer. Ez a „SZER” az, ami etet, táptál és serkenti növekedésünket.

Rabindranath Tagore az Indiai Kalkuttában született, irodalmi Nobel-díjas költőtől az idézet: „A természet régiójában – amely a különféleség régiója – azáltal növekedünk, hogy kapunk vagy szerzünk. A szellemi világban, amely az egyesülés világa, azáltal növekedünk, hogy elveszítjük önmagunkat, hogy egyesülünk.” Ez a létazonosság a mi fogalmaink szerint, amiből kinő a másik két azonosság is. Úgy is mondhatnánk a „SZER” szálán függ a szárbá szökkent földi életünknek a Lélek gyümölcsét hozó képessége. A rovásírásban az „sz” betű képe a legegyszerűbb, és mondani-valójában egyben a legnagyobb is, egy függőleges vonal. Jelképezi az Ég és a Föld kapcsolatát. Isten erre kapcsolatra építve akar velünk szövetséget, SZERződést kötni, azt akarja, hogy az Ő csapatában játszunk.

Nagyon SZERencsések vagyunk, hogy olyan „kincset” találtunk, amelyet nem szolgáltunk meg. (Gromon András „a nyolc boldogság” „szerencsésekre” való fordítása.) Isten szeretetét ingyen kaptuk, de rajtunk a sor, hogy ennek megfeleljünk, erre válaszoljunk. Engedjük, hogy Isten szeretete, vilá-gossága rajtunk keresztül eljusson másokhoz, ezzel tanulságot téve az Úr mellett, az Ő dicsőségére.

Rohonczi Gábor, Budapest

Könyörgés, hogy az Atya szeretete itassa át a világot

De nem csak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. Megosztottam velük a dicsőséget, amelyben részesítetted, hogy eggyé legyenek, amint mi egy vagyunk: én bennük, te bennem, hogy így ők is teljesen eggyé legyenek, s megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és szereted őket, amint engem szerettél. Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítetted, mivel már a világ teremtése előtt szerettél. Én igazságos Atyám! A világ nem ismert meg, de én ismerlek, s ők is felismerték, hogy te küldtél. Megismertetem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek.”

Ezt a szakaszt Jézus főpapi imája 3. részeként szokás emlegetni, amelyben a jövőd (azaz az elmúlt kétezer év és a továbbiak...) egyházáért imádkozik.

A János(-tanítványok) által leírt szövegen átviláglik az igyekezet, amely vissza akarja adni a hallott és magáévá tett gondolatot-gondolkodásmódot; többszöri nekifutással körülírja, pontosítja, hogy semmi ne vesszen el a megismert igazságból-üzenetből.

És mi az üzenet, itt, számomra?

1 „hogy eggyé legyenek”

Nagyon is sokfélék a hívők ezen a földön. A Jézusban hívők is. Miféle egység tud megvalósulni közöttük? Formai nyilvánvalóan nem; a rituálék, szokások szerteágazók, a megszokott keretek különbözők, és – jaj! – még a teológiai alapvetésekben is van különbség a keresztény vallásokban. Ahogyan a teremtés és benne az ember sokszínűsége természetes, és ebben gyönyörködünk, úgy lehet ez a vallási sokszínűséggel is. Óvakodnék, hogy a vallások egységességében keressük a megoldást. Ellenben a személyes *metanoia*, amelyben megváltozik a személyiség fókusza, értékszemelete, nélkülözhetetlen a valódi, hitrendszeres és formák feletti egységhez. Ez a megtérő-megtért személy komoly és folyamatos belső munkája, ha a közösség elfogadó szeretetének ereje hátszélként segíti is azt.

Nem egyformaságról gondolkodunk tehát, hanem az egység lelki szintű megéléséről: egyéni utakról, amelyet Jézus személye, tanítása és példája egyedülálló módon képes felemelni erre a felső szintre, bár nem automatikusan, hanem az egyén igyekezetével karöltve. Ennek során érkezünk el a felismeréshez, ahogy Dr. Joó Sándor fogalmaz: „Nagy különbség az, hogy Jézus benne van valahol az életben, vagy hogy az életem van benne Jézusban.” Ha az utóbbihoz közelítünk, az egységnek nyitok utat!

2 Isten a boldogulásunkat akarja

Keskeny út előttem,
Széles ég fölöttem,
Beléd törülköztem,
Benned megfürödtem.

Tebenned aludni,
Ébredni belőled
Életre hátralék,
Halálra előleg.*

Láttam egy magyar nyelvű TED előadást, ezzel a címmel: „Gyengeséged a legnagyobb erősséged”. Ez nem a reklám helye, de annyira igaz ez a mondat! „Erőből”, mint tudjuk, még soha senkit nem sikerült meggyőzni, vagy akár gondolkodásra bírni, hát még életátalakításra! A gyengeségem fel- és elismerése viszont erőforrássá válik. Abban van az ereje, hogy saját magammal nagyobb harmóniába kerülök, és persze a velem élőknek is könnyebb lesz ☺, de még abban is segít, hogy másokhoz közeledhessek. A sebeken keresztül. Az együttérzésen keresztül. Mert:

3 Isten mindenki boldogulását akarja

Az egész világ boldogulását. Általunk. Kicsit ijesztő ez, hogy ennyi felelősség van a vállunkon, igen, a tieden is, az enyémen is. Mit mond? – „elhiggye a világ, hogy te küldtél engem”.

Miért, ha nem azért, hogy a „világ” is átélje a *metanoiá*-t, tudomisen hány ezer év múlva, és abban az átalakult világban a mi csepp kis igyekezetünk, megváltozott-megváltott szemléletünk, áttüzesedett szívünk is benne legyen? Mert „Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet. (Hóseás 6,3)

Mindenki boldogulását akarja, nem kivételezett vagyok, hanem küldve vagyok, küldve a MÁSikhoz, a MÁSikért.

Nem varázslat és nem csoda, hanem az együtt megélt mélység és magasság kapcsol össze minket, láthatatlanul, de valóságosabban, mint bármi látható kapocs. Így, a személyes, egyénekenkénti átalakulási folyamatban lehetséges, hogy

„Mind egyek lennénk áradó kegyelemben,

.....

pillanatokra olykor ilyennek
látom magunkat, egy bárkában
ringatózó egyetlen testnek”*

Ha ezt az egységet megismerjük, megismerjük az igazságos Atyát.

Bognár Éva, Csömör

---

*(Versrészletek: Lackfi János)

Sok értékes tanulmány foglalkozik a „Nyolc boldogság” értelmezésével. Mi most azt emeltük ki, ami valamiért éppen most, személyesen fontos nekünk. Lényeges észben tartanunk, hogy nem túlvilági ígéretekéről van szó, hanem jelen életünkben elérhető boldogságról.

(Elnézést, ha kicsit hosszabb lett az átlagosnál, de mindenkinek a gondolatát fontosnak véljük.)

Számomra akkor érthetőek a boldog-mondások, ha eléljük teszem azt a fél- mondatot: „ha bízik Istenben”. Akkor boldog lehet az ember minden élethelyzetben. Mert nem minden szegény, síró, üldözött stb. boldog, csak az, amelyik Istenben él, s az ő útját járja. (Marika)

Nehéz elképzelni, hogy a szomorkodók boldogok lennének. Valahol azt olvastam, hogy itt azokra kellene gondolni, akik empatikusak, bele tudják élni magukat mások fájalmába, együtt szomorkodnak velük. A segítségnyújtás-bármilyen formában is történjen (anyagi, vagy lelki), nemcsak a bajba jutott-nak segít, hanem a segítő is kicsit jobban érzi magát tőle, kicsit talán "boldogabb" lesz. (Nándi)

Engem most a boldog szelídség ígérete érintett meg leginkább. Egyrészt ebben kell még jócskán növekednem, képesnek lenni lelassulni, ha kell, másrészt látom, hogy az agresszívek nem örökölnek, hanem elpusztítják a F(f)öldet. (Melinda)

Nagyon fontos, hogy tudjunk irgalmasak lenni, szeretettel odafordulni a szenvedők felé, megbocsátani az ellenünk vétkezőknek. „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek” (Laci)

Két boldogság foglalja magába az összes többi. Az egyik a szegénység, és velejáróiként az alázat, a szelídség, a tisztaság, az irgalmasság, s a békére irányuló törekvés. A másik az Isten szerelméért eltűrt üldözés. Jó lenne mindegyikben kicsit fejlődünk! (Erzsi)

„A tiszta szívűek meglátják az Istent.” Valamiért ez most új meglátást adott a számomra. Talán ez a legfontosabb, amire vágyom, hogy meglássam az Istent. Ezen próbálok majd gondolkodni, hogyan lehetek igazán tisztaszívű. (Márti)

A szelídek, meg a békességben élők összetartoznak. Annyi erőszak és ellenségeskedés van, jó lenne, ha szelídebb lenne a világ! A történelemkönyvekben mindig a harcok szerepelnek, pedig akik az életet tovább adják és megtartják azok az egyszerű emberek, akik békében teszik a dolgukat. Nem igaz, hogy a szelídek maflák, szerencsétlenek, gyengék, akik elvéreznek a harcban. A szelídségben erő van! (Magdi)

Nincs megnevezve miért szomorú valaki, de az biztos, hogy a mondat másik fele pozitív üzenet - mert majd megvigasztalják őket. Ezt én most nagyon megélem. Szomorú vagyok, de azt is megtapasztaltam a napokban, hogy ha kinyitom a szívem, ha helyet adok benne Istennek, akkor megvigasztalódom. Kicsit olyan mintha egy ajtót kinyitnék és egy kis résen beszűrődne a fény. Rajtam múlik, mennyire nyitom ki az ajtót, mennyire vagyok kapcsolatban Istennel. Megvigasztal, ha elé tárom a mostani aggodalmaimat, félelmeimet és nem egyedül hurcolom a bajokat. A szomorúság nem múlt el nyomtalanul, de könnyebb elhordozni Istennel. Lehet, hogy én is tudok vigasztaló lenni - egy kicsit besegíteni Istennek. Szomorúság és vigasztalás, mindkettőben látom magamat. (Kinga)

Irgalmasság: szeretet, segíteni akarás. Azt jelenti, figyelünk a másik sorsára. Boldoggá akarjuk tenni, meg akarjuk szüntetni, vagy legalább enyhíteni a szenvedését. Ne lépünk fel öntelten, felsőbbrendűként! Hagyjuk, hogy megérintsen minket a rászorulókkal való találkozás. „Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, velem teszitek.” (Bogi)

„*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnék vele.*” Fontos nekem, mert rengeteg az igazságtalanság, és ez mérhetetlenül irritál. (Feri)

Ha valaki elavultnak vagy túl elcsépeletnek gondolná a 8 boldogságot, akkor érdemes Gyökössy Bandi bácsi modernizált változatához folyamodni. hogy észrevegye azokat az aktuális történéseket, mozzanatokat, emberi tulajdonságokat, amelyek hétköznapjaink szürkeségében jelek lehetnek számunkra és gögös önmagunkkal szembesíthetnek. Boldogok, akik úgy vágnak az igazság után, mint az éhező egy darab kenyér után, mint szomjazó egy csepp víz után. Ez a boldogmondás rávilágít arra, hogy miért olyan szürke az életünk, miért olyan színtelen a hitéletünk. Nem lobog benne igazi vágy, a magasabb rendű után, amely növeli, tágtja – előre viszi az életet. (Andrea)

"Boldogok akik szomjaznak és éheznek az igazságra, mert ők megelégtetnek" Azért fontos most ez nekem, mert gyakran nem értem a körülöttem lévő világot és benne magamat sem és szeretném tudni, hogy a legnagyobb igyekezetem ellenére. miért van ez így? (Judit)

Hozzám a lukácsi változat közelebb áll. Az üldözések elviselésére való felhívást jelenleg nem érzem aktuálisnak, annál inkább az irgalmasságra való buzdítást. Egyre nagyobb a létbizonytalanság hazánkban, ezért az irgalmasság gyakorlása nem csak lehetőség, hanem kötelesség is. (Tamás)

Gyurgyóka közösség, Pécs

Nem tudjuk, igaz-e, hogy Jézus Jánost szerette legjobban, hiszen ezt csak tőle tudjuk. De az biztos, hogy János így érezte. Nincs kizárva, hogy az összes tanítvány titkon azt gondolta, hogy ő Jézus legkedvesebb tanítványa. Mindenesetre Isten mindenkit egyenlően hatalmas szívvel szeret, de nem egyformán, hanem kinek- kinek azt adva, amire neki szüksége van.

Péter megtudja Jézustól, hogy idős korában oda kell mennie, ahova nem akarna menni. Valószínűleg szenvednie kell. Meglátja Jánost, akit Jézus kedvel. Valami irigység támadhatott Péter szívében. Úgy gondolta talán, hogy túl könnyű dolga van ennek a fiatalembernek. Mennyire emberek a tanítványok megnyilvánulásai! Ilyenek vagyunk mi is, kicsi korunktól kezdve.

Pedig nem jó, ha rivalizálás van! Jézus nem árulja el, hogy milyen sorsa lesz Jánosnak. – „Mi gondod vele?” „Te kövess engem!” Előfordul, hogy mi is összehasonlítgatjuk lehetőségeinket, eredményeinket, sorsunkat másokéval. Irigyeljük mások sikereit. Ilyenkor magunkat sajnáljuk, dühösek vagyunk. Sötét következtetésekre jutunk. Közelít hozzánk Isten vádolásnak gondolata. Kétségek támadnak szívünkben Isten irántunk való szeretetével kapcsolatban. Ilyenkor meg kell állnunk! Bármilyen fájdalmas, tragikus dolgok történnek velünk, lélekben át kell ölelnünk az Urat. Nem szabad széttépünk a Vele való szeretetkapcsolatot! Hiszen mi szakíthat el bennünket Jézus szeretetétől?

Jézus figyelmeztetése azt jelzi számunkra, hogy nem egymás érdemeinek és sorsának méricskélése a dolgunk, hanem haladni a saját utunkon.

TE kövess engem, ez a lényeg. Ne keressünk mentségeket, ne mást értékeljünk, ne vonja el a figyelmünket semmi a lényegről, hanem nézzünk magunkba, s ne vakvágányokon kapingáljunk!

Szabad-e kíváncsinnak lenni? Van jó kíváncsiság is: amikor pl. az Isten vagy a világ dolgait kutatjuk. Enélkül nem lenne fejlődés a lelki életben, nem lenne tudomány, művészet, technikai haladás stb. De ha olyan iránt kíváncsiskodunk, amihez semmi közünk, csak a jólérsütségünket akarjuk kielégíteni, az bizony baj.

Jézus helyreigazítja Pétert: félreértetted szavaimat! Így terjed a pletyka: valamit hallunk fél füllel, s már a saját véleményét hozzáköltve adjuk tovább. Figyeljünk rá, hogy szavaink hitelesek legyenek! A pletyka elveszi az energiát és gyakran ártalmas lehet. (Keresztény pletyka: Imádkozz érte, mert... susmus...). Jézus akár át is ölelhette volna mindkettőjüket, de övéit ismerve most a határozott helyreigazítást tartotta helyesnek. De jó lenne nekünk is mindig megtalálni az éppen helyes magatartásformát!

Gyurgyóka közösség Pécs

Ünnepeljünk!

Mindenki tudja, hogy a katolikus hitélet három legnagyobb ünnepe: Karácsony, Húsvét, Pünkösd. Mindenki tapasztalja, hogy a Karácsony szeretetet kiemelő, fényekkel, ajándékokkal feldobott napjai kicsiknek-nagyoknak egyaránt kiemelkedő ünnepé teszik ezt az időszakot. Mindenki átélheti, hogy a Húsvét a maga előkészítő nagybőjtjével, nagyheti drámájával, feltámadási hitvallásával és a népi hagyományok locsolkodási szokásával szintén kiemelkedik minden korosztály számára. Ma pedig Pünkösd ünnepe van. Az Egyház születésnapja, a Szent Lélek eljövetele. A ránk hagyományozott írások telis-tele jelképekkel, számmisztikával, misztikus megfogalmazásokkal..., amelyek mind a szavakba nem foglalható, emberileg csak körülírható, éppen csak megközelíthető dolgok megragadni akarásának próbálkozásai. Most emeljünk ki olyan jelenségeket, amelyek az akkoriaknak és nekünk is üzenet értékűek.

Ünnepeljük a *bátorságot!* A nagypénteki dráma óta megbújó, helyüket és Jézusukat kereső, bezárt ajtó és bezárt szívek stresszében élő tanítványokkal valami történt. Nem lehet úgy élni, hogy több-éves intenzív jézusi lendület után görcsbe rándulva vegetáljon az ember. Már nincs ott fizikailag a Mester, most már magukra hagyva kell dönteniük. Micsoda intenzív közösségi élet folyhatott a Pünkösd előtti napokban! Milyen ima- és vitalégekörben őrlődhetek a tanítványok! Vajúdás volt ez, amelyből meg kellett születnie valaminek. Születhetett volna a végleges szétszéledés. Nem, hanem egy életre szóló kiállás bátor döntése született! Bátorság kiállni és vallomást tenni Jézus személye és ügye mellett? Abban az időben egy mozgalom vezetőjével együtt likvidálni szokták a többi vezető egyéniséget is. A tanítványok nem elégedtek meg azzal, hogy „Nem kell ugrálni, éljünk példamutatóan, és ha kérdeznak, válaszoljunk hittagadás nélkül”. Ugye ismerősek ezek a mára is jellemző szavak? Ők lapítás helyett kiálltak, lavírozás helyett hitvallást tettek! – *Meg kell keresnem életem jézusian bátor lépéseit, hogy hálásan ünnepelhessek!*

Ünnepeljük a *közösségbe tartozást!* Jézus nagyszerű egyénisége egyben tartotta őket. Ha nagyon erősen rájuk telepedett volna a Mester, széthullottak volna, amikor magukra hagyta őket. Ők azonban önálló gondolkodásra nevelődtek, személyes döntések felelősségére és kötelezettségére kaptak oktatást és példát. Bulányi atya elhunytával is de sokan gondolhatták, hogy műve, a Bokor széthullik! A kellemetlenkedő mozgalmak alapítójuk halála után felhígnak, elsorvadnak, tehát a politikai és vallási hatalmaknak nem kell foglalkozniuk velük, elég búra alatt tartani őket. Mi a megtartó erőter? Jézus formai öröksége, a kisközösség. Az egyfelé néző és egy irányba haladó emberek testvérbaráti összetartozása. Ünnepeljük az életet és az Életet hordozni képes közösséget. A tanítványokat vértanúsáig megtartó erőt! A bennünket is közösségbe hívó és megtartó kapcsolatunkat! Bizony nem lehet véletlen, hogy a leírás szerint a tanítványok közösségére és az odatartozó személyekre szállt le Isten Lelke! – *Ünnepeljük az egymással és Istenünkkel meglévő kapcsolatunkat! Ez az ünneplés erőforrásunk is lesz, hogy mindezekben fejlődjünk is.*

Király Ignác, Érd